CHEMAREA VREMII

Anul XV. Nr 92
6 Martie 1942
DIRECTOR
ION SÂN-GIORGIU
Şef redactor
D. I. CUCU
Exemplarul lei 7

JAPONIA

de Ion Sân-Giorgiu

Apariţia Japoniei in războiul actual a stârnit o mulţime de intrebări şi a pus o seamă de probleme.

Astfel a revelat forţa combativă, geniul militar şi organizaţia politică a unui popor, care pentru cei mai mulţi dintre noi avea farmecul exotic, pe care-l oferia literatura primitivă şi decorativă a câtorva scriitori. Abia cine a cetit lucrările generalului profesor Karl Haushofer, a putut pătrunde în marea taină a acestui popor, pentru care moartea e poarta fermecată către o nouă viaţă, iar viaţa încordarea supremă pentru o splendidă afirmare colectivă.

S'a pus aşa dar problema unui nou om, a cărui forţă etică şi disciplină interioară nu seamănă de loc cu ceea ce constitue complexul psihic al omului european.

Cine s'a îndoit că în societatea noastră modernă poate apărea un nou om, care există doar in funcţie de marea chemare a naţiei, il poate azi descoperi in samuraiul japonez. Omul-torpilă, care plecând să nimicească inamicul prin autonimicirea sa a dat răsboiului o semnificaţie etică nemai intâlnită până astăzi, este numai una din formele în care japonezul e crescut la aspra şcoală a jertfei. Dar nu este un sector al vieţii colective şi nu este un moment al vieţii naţionale in care japonezul să nu ni se infăţişeze ca un om total. Şi omul total este fiinţa care se dăruie intreagă, călcându-şi in picioare nu numai egoismul firesc, dar până şi cel mai elementar simţ de conservare.

Minunea de azi a Japoniei se datorează acestui om nou, pentru care ţelul colectiv şi unic al naţiei justifică orice sacrificiu şi orice renunţare individuală.

Să nu ne mire deci forţa combativă a samuraiului, fiindcă indărătul ei veghează şi porunceşte conştiinţa unei naţii eroice. Să nu ne mire geniul militar al poporului japonez, care înăbuşindu-se în insulele in care l-a aşezat destinul, este silit să lupte ca să cucerească spaţiu larg şi patrie nouă pentru milioanele lui de suflete. Şi să nu ne surprindă organizaţia lui politică extraordinară atunci când ştim că împăratul se socoate părintele responsabil al unui popor care e in căutarea unei noui patrii.

Renaşterea japoneză e de dată relativ recentă. N'a trecut nici un secol de când Impăratul s'a scuturat de falşii conducători, aşa numiţii schonguni şi de camarilele lor politice. Abia de o jumătate de veac Japonia are un crez messianic: acela că are dreptul şi datoria să organizeze Orientul depărtat.

El nu se bizue numai pe simple necesităţi biologice şi econo-

(Continuare in pag. 2)

Mesajul M. S. IMPĂRATULUI JAPONIEI

ADRESAT POPORULUI JAPONEZ LA 8 DECEMBRIE 1941

M. S. Impăratul Japoniei

M. S. Impărăteasa Japoniei

Cu ocazia declaraţiei de război a Japoniei către Statele-Unite ale Americei şi Marea Britanie, M. S. Impăratul Hiro-Hito a adresat naţiunii japoneze următorul mesaj:

„Noi, cu voinţa Cerului, Impăratul Japoniei, care deapururea intr'un şir nesfârşit am stăpânit tronul, Vă aducem următoarele la cunoştinţă, sinceri şi viteji supuşi:

„Declarăm prin aceasta război Statelor Unite ale Americei şi Imperiului Britanic. Soldaţii şi ofiţerii armatei şi flotei Noastre să facă tot posibilul pentru isbândirea acestui război; funcţionarii diferitelor Noastre Ministere să rezolve insărcinările ce li se dau, cu sinceritate şi râvnă, iar toţi ceilalţi supuşi ai Noştri să indeplinească intotdeauna obligaţiunile lor. Toată naţiunea unită in voinţă, va concentra toate forţele ce-i stau la dispoziţie, ca nimic să nu împiedice realizarea scopului Nostru.

„Securitatea stabilităţii Asiei Orientale şi realizarea unei păci a lumii, a fost politica sinceră din totdeauna ce au dus-o marii şi glorioşii Noştri Strămoşi Imperiali, precum şi prea milostivul Nostru Impărat, care le-a urmat.

„Principiul ce a călăuzit mereu politica Noastră externă a fost de a intreţine legături de prietenie cu celelalte naţiuni şi de a Ne bucura laolaltă cu toate naţiunile prospere. Este însă absolut inevitabil şi contra voinţei Noastre, dar ne vedem siliţi să purtăm război cu America şi Anglia.

„Au trecut mai mult de 4 ani de când China ignorează adevăratele intenţii ale Imperiului Nostru, aţâţând şi turburând pacea in Asia Orientală, cu toată existenţa unui Guvern Naţional Chinez, cu care Japonia intreţine legături prieteneşti de vecinătate şi cu care lucrează impreună. Totuşi regimul din Ciungking continuă, lucrând mai departe şi sprijinindu-se pe apărarea şi ajutorul Angliei şi Americei, care are ca urmare fratricidul.

„In arzătoarea dorinţă de a duce la îndeplinire neinfrânatele lor năzuinţe pentru dominarea Orientului, atât America cât şi Anglia sprijină regimul din Ciungking, inrăutăţind astfel conflictele războinice in Asia Orientală. Mai mult, aceste două naţiuni au îndemnat şi pe celelalte ţări să le imite şi să întărească cu forţe militare frontierele Imperiului Nostru pentru a ne provoca.

„Ei au impiedicat cu toate mijloacele comerţul Nostru paşnic, întrerupând brusc legăturile noastre economice directe, ameninţând prin aceasta in modul cel mai serios existenţa Imperiului Nostru.

„Mult am aşteptat şi mult am mai indurat in speranţa că Guvernul Nostru va ajunge iarăşi la o situaţie paşnică, dar adversarii Noştri, cari nu au arătat nici cea mai mică intenţie de conciliere, au mânat, ilegal de mult, aranjarea, accentuând intre timp presiunea lor economică şi politică, pentru a subjuga astfel Imperiul Nostru.

„Mersul acestor evenimente, dacă ar rămâne aşa, nu ar nimici numai străduinţele ce Le-am depus pentru securitatea Asiei Orientale, dar ar periclita şi existenţa poporului Nostru. Aşa cum se arată astăzi lucrurile, Imperiul Nostru, pentru propria-i existenţă şi apărare, nu poate face altceva de cât să recurgă la arme pentru a inlătura orice obstacol ce I se pune in cale.

„Sufletele strămoşilor Noştri Imperiali, privesc spre Noi.

„Ne bizuim pe sinceritatea şi vitejia supuşilor Noştri şi aşteptăm ca indatorirea ce ne-a fost incredinţată de către strămoşii Noştri să fie dusă mai departe şi ca izvoarele relelor, să fie distruse repede, aşa încât să se creieze o pace durabilă in Asia Orientală, care să păstreze gloria Imperiului Nostru".

Japonia, ţară stranie şi enigmatică în care formele culturei realizează toate paradoxele...

Spiritul cel mai indrăzneţ inovator creşte pe temeliile unor instituţii milenare.

Industria cea mai modernă şi mai productivă, se reazemă pe masse muncitoreşti de o sobrietate ascetică.

Armata inzestrată cu armamentul cel mai nou, luptă cu sufletul arhaic al samurailor.

Unde in lume puterea de a asimila cele mai noui cuceriri ale spiritului universal se imbină astfel cu un fond mai străvechiu şi mai neclintit de originalitate naţională?

Să inţelegi şi să foloseşti tot ce gândesc alţii, rămânând vecinic tu însuţi in nobila ta puritate, iată ce face secretul victoriilor de azi şi a strălucirilor de mâine ale poporului japonez.

M. Manoilescu

Ca vechi administrator al Japoniei, care am incercat să cinstesc această preţuire prin fondarea Asociaţiei Japono-Române la 24 Martie 1940, mă asociez din toată inima, la iniţiativa revistei Chemarea Vremii de a proslăvi incomparabilul spirit de sacrificiu al eroicei armate nipone.

In clipele de răgaz, contemplând irealul ce caracterizează suprema inseninare a operelor de artă japoneze, atât de originale, adeseori rămâneam contrariat de extrema lor delicateţe, oarecum in contrast cu crâncena trudă a luptătorului actual.

Dematerializat in visul artei suverane, sufletul Marelui Imperiu a reinflorit, însă, in acei de pe acum legendari paraşutişti cari pogoară din slăvi, asemeni unor uriaşe crizanteme ucigătoare, ca şi in dragostea supraumană a soldatului, mergând până la a se sinucide pentru a invinge, prin moartea lui, pe adversar.

Din Ţara Soarelui Răsare, ne vine iarăşi binecuvântata lumină a victoriei.

I. Gr. Perieţeanu

ORDINEA NOUĂ

de HIROSHI OSHIMA

De ani de zile Japonia, Germania şi Italia se străduiesc in mod independent una de alta, să inlăture din temelie ordinea veche, astfel cum a fost creată în contra raţiunei şi a naturii prin dictatul dela Versailles, şi s'o inlocuiască cu o ordine nouă bazată pe dreptate. Pactul celor trei puteri a concentrat aceste străduinţe, dându-le o puternică impulsiune. Acest pact nu este rezultatul unui calcul politic, care ar fi fost făcut, ţinându-se seama de situaţia mondială de atunci; el isvorăşte din cea mai adâncă convingere populară a celor trei puteri; el este o manifestare puternică a felului comun de a privi lumea şi de aceea independent de circumstanţele vremelnice şi deci durabil.

O astfel de alianţă a celor trei naţiuni intim asemănătoare a fost de multă vreme scopul străduinţelor mele. Realizarea sa este pentru mine o satisfacţie şi o obligaţie pentru un efort şi mai mare spre ordinea nouă şi spre pacea mondială.

Această ordine nouă şi această pace mondială vor fi referitoare la politica marilor spaţii ale lumii. Cum se prezintă această văzute de Japonia? Mai intâi nu este vorba de a se stabili in câte spaţii mari poate fi impărţit pământul. Trebue totuşi să se stabilească că Japonia, Germania şi Italia se străduiesc fără răgaz in spiritul pactului tripartit să clădească in spaţiile ce le aparţin — Asia Mare de Est şi Europa Mare — o nouă ordine care să servească drept model pentru crearea unei ordine asemănătoare in alte părţi ale lumii. Dacă vreun stat oarecare nu este in stare să priceapă adevăratul inţeles şi înaltul ideal al acestor străduinţe, in care popoarele pactului tripartit sunt de acord, şi merge chiar până acolo încât să impiedice realizarea ordinei noui, in acest caz Japonia, care niciodată in istoria sa nu a luat atitudine provocătoare faţă de altă naţiune este ferm hotărîtă să recurgă pe loc la represalii energice.

Semnificaţia Axei constă astfel inainte de toate în grăbirea păcii mondiale. Pacea mondială pe care Japonia, Italia şi Germania o inţeleg este o pace durabilă, intemeiată pe o adevărată dreptate. Drumul către o astfel de pace trece prin ordinea nouă. A clădi această ordine nouă inseamnă pentru noi puteri spaţiale proprii, inlăturarea influenţelor străine de spaţiu in Asia Mare de Est şi in Europa Mare; in acest scop numai Germania şi Italia duc răsboiul lor şi numai in acest scop există un conflict al Chinei care durează de ani de zile. După convingerea noastră cea mai intimă nu există altă cale spre o pace mondială adevărată. Realizarea acestei păci este scopul vieţii noastre, este înaltul scop al conlucrării puterilor tripartite. In această pace toate popoarele se vor putea desvolta şi prospera, niciuna din străduinţele lor nu va fi micşorată sau stingherită, dimpotrivă ele se vor putea desvolta până la deplina lor eflorescenţă.

LIBRĂRIA BUCHHOLZ
BUCUREȘTI
CALEA VICTORIEI 45
LIBRĂRIE PENTRU LITERATURĂ, ARTĂ ȘI ȘTIINȚĂ GERMANĂ

JAPONIA

(Urmare din pag. 1)

mice. El nu izvorăște numai din porunca stomacului a milioane de japonezi care vor să-și albă asigurată prin muncă o pâine, ci din convingerea că marele spațiu asiatic poate și trebuie să fie organizat pe priceperea și munca japoneză.

Când America și Anglia au căutat să pună mâna pe Pacific și să-și extindă nesățioasa lor exploatare asupra spațiului asiatic, când și Rusia, stat asiatic de altfel, a voit să coboare din stepa Siberiei spre bogățiile sudice ale Asiei, problema viitorului s'a pus întreagă pentru Japonia. Renașterea japoneză a pornit dela această amenințare, care putea fi catastrofală.

Cea dintâi grijă a japonezilor a fost propria lor occidentalizare. Ultimii cincizeci de ani au servit japonezilor ca să atingă prin dezvoltare și organizare rapidă, nivelul civilizației europene. Au răspuns la tehnica occidentalului prin crearea unei forțe și organizații tehnice proprii. Intreaga Japonie a devenit încetul cu încetul o imensă uzină de războiu. Nu era japonez care să nu știe că ceasul împlinirei marelui ideal asiatic se apropie. Cu ochii ținta la acest scop unic, Japonia a parcurs acest sfert de veac care i-a dat răgazul unei temeinice organizări și tehnicizări. Războiul mondial din 1914—1918 n'a fost decât un popas și o etapă de observație, pentru ca la momentul când puterile occidentale vor putea fi alungate din Asia și Pacific. Este foarte posibil ca războiul să nu fi fost decât o școală și o experiență pentru Japonia, care nu avea nimic de împărțit cu Germania, ci tocmai cu statele cu care se aliase în mod temporar.

Iar când statele fără spațiu vital și purtate de credințe politice similare s'au dat mâna, ca să se elibereze de sub jugul anglo-saxon, Japonia s'a situat în ceasul ei mântuitor, alături de puterile Axei.

Războiul început acum trei luni de japonezi împotriva Angliei și Americei, este dictatul implacabil al destinului mesianic al poporului japonez.

Cucerirea Asiei se va face de către Japonezi treptat și metodic. Ea va însemna însă acea nouă repartiție a bunurilor pe pământ de care vorbea Adolf Hitler într'un discurs. Ea va mai însemna totodată și prăbușirea acelui superficial imperiu britanic, care a sfidat întreaga omenire, cu armate proprii inexistente și cu războaie sângeroase pentru care s'au folosit din belșug de sângele nativilor și sateliților.

Pentru noi, Europenii, tovărășia Japoniei în marele pact tripartit, este una din marile și netăgăduitele contribuții pentru isbăvirea noastră de sub jugul iudeo-anglo-american.

De aceea, inimile noastre bat astăzi cu emoție și admirație alături de inimile de eroi mitologici ai aliaților japonezi.

Ion Sân-Giorgiu

BISERICEȘTI
Primul magazin și atelier românesc din țară condus de specialiști desăvârșiți
Magazinul complet asortat cu tot felul de obiecte bisericești și veștminte preoțești
Prețurile cu 25% mai eftin ca ori unde
NICOLAE și TRAIAN DOHATCU
BUCUREȘTI, STR. CAROL 44. TELEF. 4.86.12
En gros și en detail
EXPEDIAZĂ IN TOATĂ ȚARA

CULMI ȘI ABISE

Jidanii în Extremul Orient

Problema eliberării popoarelor asiatice de dominațiile străine pe care o exprimă lozinca japoneză a actualului război: „Asia asiaticilor" nu exclude problema iudaismului. Din potrivă, cu pretindere [illegible] se implică în ea. Formidabila operă de reașezare asiatică, pe care Japonia și-a asumat-o, nu trebuie desigur să înceapă cu rezolvarea chestiunii iudaice pentru celeași motive, ca și în Europa. Elementul iudaic e și în această parte a lumei acelaș factor dizolvant și acelaș instrument de tendințe centrifugale. Cele trei mari imperialisme, cari au acaparat imense teritorii și aproape totalitatea popoarelor asiatice, Marea Britanie, Olanda și Statele Unite n'au servit în fond decât acțiunei de dominație universală a iudaismului. Se cunoaște în destul ce forță este în Imperiul britanic marea finanță iudaică și cum s'a ajuns dela întreprinderea negustorească a Companiei Indiilor la cealaltă formă de dominație totală, tot așa de iudaică a Commonwealth-ului britanic. Se știe ce rol joacă actualmente Statele Unite, unde iudaismul încearcă să-și refacă situația grav amenințată de iminenta prăbușire a imperiului britanic. Dar este aproape cu totul ignorat rolul iudaic al Olandei, al acestei țărișoare de 6 milioane de oameni care stăpânește și exploatează bogate și întinse teritorii asiatice. Forța de expansiune olandeză s'a născut, ca și la englezi, din suprapunerea a două imperialisme, a celui iudaic și a celui neerlandez.

Olanda a fost țara în care iudaismul, în veșnicele lui peregrinări, și-a cântat cucus după izgonirea jidovilor din Spania. Cele mai mari și mai vechi ghetto-uri sunt la Amsterdam și la Rotterdam, dar tot aici sunt și cele mai vechi și mai puternice case de bancă sau de comerț jidănești, cari au finanțat expedițiile olandeze în Extremul Orient și au întemeiat vasta organizație de întreprinderi din Indiile Olandeze, de pe coastele Asiei Continentale și din întreg cuprinsul de insule, care fac legătura Asiei cu continentul australian.

Misiunea Japoniei

Războiul actual a determinat pozițiile în modul cel mai limpede și cel mai firesc. Japonia are în față coaliția puterilor cari au servit totdeauna ca instrumente pentru cauza lui Israel și cari slujesc și astăzi aceleiași cauze. Iar faptul că China rebelă a lui Ciang-Kai-Shek se află în aceeaș tabără, întărește afirmația noastră, dacă nu se uită că bancherul jidan Sohn, care de când este ambasador la Washington își zice Sun, este socrul acestui general mercenar în solda Angliei și a Statelor Unite. Ritmul în care Japonia duce, din victorie în victorie, misiunea ei mântuitoare va rezolva desigur aspectul politic al problemei. Dominațiunile iudeo-engleze, iudeo-americane și iudeo-olandeze din Asia și din Pacific vor fi înlăturate, fiindcă nimic nu va mai putea să oprească procesul de lămurire deschis de Germania lui Adolf Hitler în Europa și de formidabila forță rasială a Japoniei în Asia. Iudaismul a făcut și aici, ca și în Europa și America imensa greșală de a-și supraevalua forțele, nesocotind forțele latente cu cari națiunile pot reacționa rasial. Câtă vreme pericolul iudaic nu a fost demascat în adevărata lui structură de conspirație universală neconteniț și cu grije camuflată de forțele vizibile ale diverselor imperialisme, de care s'a jertfit, lupta a fost inegală și adevăratul inamic a scăpat totdeauna neatins. De rândul acesta, iudaismul nu se mai poate sustrage supremei judecăți și va trebui să plătească în egală măsură, cu puterile cari și-au însușit ingrata sarcină de a se identifica cu interesele și aspirațiunile lui contra omenirii.

Simplă problemă de populație

După datele pe cari le publicau acum câțiva ani, organizațiile autorizate ale internaționalei iudaice, repartiția populației jidănești pe glob ar fi, în cifre rotunde, următoarea: Europa 9.500.000 jidani; Africa 1.500.000 jidani; America, de Nord și de Sud 6.000.000 jidani; Asia și Australia 5.000.000 jidani. In total ar fi deci în lume cel 22.000.000 jidani. Cifrele sunt desigur foarte aproximative, căci o statistică a populației iudaice nu s'a făcut decât parțial și incomplect numai în ultimii ani și abia în câteva țări ale Europei. Jidovii s'au ferit totdeauna de a se face cunoscuți, ca jidovi. Ceeace pare ciudat este, că acest popor asiatic, este mai răspândit în afară de Asia, decât în obârșia lui. [illegible] lume albă și băștinași.

Datorită însă structurii hermetice a culturei și societății japoneze și chineze, mai ales, iudeii au rămas în afara cadrelor rasiale ale acestor două mari și vechi popoare și civilizații, și n'au izbutit să joace rolul pe care l-au avut în Europa, [illegible] în Anglia și în Statele Unite. Puterea actuală a iudaismului în afară de Asia, e în Anglia, în Statele Unite, în Olanda. Odată înlăturată această forță, pentru Japonia chestiunea iudaică se reduce simplu la o problemă de populație, care poate fi oricând obligată să-și [illegible] să se mute în altă parte.

d. i. c.

TOMOYUKI YAMASCHITA

După înfrângerea dezastruoasă pe care au suferit-o englezii la Singapore, marele Cartier Imperial din Tokio a comunicat numele victoriosului comandant de armată japonez: generalul de divizie Tomoyuki Yamashita. Prin aceasta militarul de 59 ani a apărut pentru prima oară la lumina arenei publice. Mai ales în Germania numele său este de mult cunoscut. Din anul 1921, când a vizitat în calitate de căpitan de aviație pentru prima oară Germania, a mai fost de câteva ori la Berlin, așa în 1927 până în 1930 ca atașat militar și în anul 1940 când în urma invitației Fuehrerului a avut ocazia să viziteze împreună cu o misiune militară frontul de apus și să studieze la fața locului strategia germană. Generalul Yamashita este considerat în Japonia cu drept ca unul din cei mai buni strategi ai Imperiului. Presa japoneză publică o mulțime de anecdote și detalii din viața sa, care caracterizează personalitatea învingătorului dela Singapore. El s'a născut la 18 Noembrie 1883 ca al doilea băiat al unui învățător sărac de pe insula Shikoku. Tatăl său a avut mult de lucru pentru a liniști pe acest băiat plin de viață, deoarece acesta nu prea avea multă încredere în școala tatălui său, ci se ducea mai bine cu băeții din sat la joc și lupte, unde era șeful lor. In zadar i se dădea ca exemplu pe fratele său mai mare care era deja medic la 17 ani dar care a murit subit în 1916 cu gradul de contra-amiral, medic al marinei. Tânărul Tomoyuki a fost băgat în cele din urmă într'o școală medie în care domnea un ton soldătesc foarte sever. După aceea a intrat ca infanterist în armată, a devenit sublocotenent, s'a mutat însă imediat în aviație. Viața soldățească l-a schimbat făcând din fostul băiat sburdalnic un ofițer serios, un elev harnic al Academiei militare care a absolvit-o cu certificate minunate. Puțin după aceea a fost preluat de Marele Stat Major unde a lucrat până în anul 1921, dată când a început voiajul de studii în Elveția și Germania. Intre timp a fost atașat militar la Viena, Budapesta și Praga. După terminarea călătoriei europene a fost numit șef al serviciului armatei din ministerul apărării naționale japonez.

La începerea conflictului chinez comanda o brigadă și a dovedit încă de pe atunci calități strategice excepționale. Urcând repede treptele a fost apoi șef de Stat Major al armatelor din China de Nord și a preluat apoi comanda unei divizii în Manciuko și în China. Totuși a fost foarte surprins când în vara anului 1940 a fost chemat ca inspector general al aviației la Tokio.

Cu o extremă energie s'a dedicat noului său post. In acelaș an și-a reînnoit cunoștința cu Germania. A cunoscut cu aceiași ocazie arta conducerii militare germane pe ruinele liniei Maginot și pe câmpul de luptă francez, lucru care desigur nu a rămas fără influență pentru viitoarea sa desvoltare.

Generalului de divizie Yamashita i s'a dat, cu ocazia începerii războiului împotriva Americii și Angliei, cea mai importantă însărcinare pe care o avea de dat Japonia și anume cucerirea peninsulei malaeze și a Singaporelui. Ce a arătat acest conducător în îndeplinirea însărcinării date va rămâne unic în istorie.

E. S. S.

CĂTRE INDIA

Cucerirea Rangoonului înseamnă înainte de toate închiderea totală a livrărilor anglo-saxone către China lui Ciang Kai Shek, adică mai curând sau mai târziu prăbușirea militară a acestuia. Nu e, deci, de mirare că Ciang Khai Shek a trimis mari masse de trupe pentru apărarea Singaporeului și că a plecat el însuși în India pentru a se consfătui cu Wavell.

Adoua consecință gravă a căderii Rangoonului ar fi amenințarea directă a Indiei. Fără îndoială, drumul terestru de la Rangoon la Calcutta este impracticabil din cauza pădurilor virgine, munților și mlaștinilor, dar ca bază navală și aeriană Rangoon se bucură de o poziție centrală a golfului Bengal, așa că japonezii ar fi în măsură să paralizeze orice navigație engleză către Calcutta și să facă inutilizabilă din punct de vedere militar portul de războiu britanic Trincomalie, de pe coasta răsăriteană a insulei Ceylon. Aceasta este motivul pentru care trupele indo-britanice și diviziile chineze rezistă cu atâta îndârjire și își aruncă toate rezervele disponibile în regiunea Rangoon.

„EMO"
Apa limpede redă Părului alb, cărunt, culoarea avută, întinerind înfățișarea.
10 ani de succes!
Lei 200 flaconul, se vinde la: Farmacii, Drogherii, Parfumerii
DEPOZIT: „OPAC" Str. Doamnei 7. (Galeriile Blanduziei, etaj)
BUCUREȘTI—(DESCHIS: 8—2 P.M.) TEL. 4.28.60

MISTICA SUFLETULUI JAPONEZ

Puțini știu că eroismul poporului japonez și entuziasmul său pentru expansiune politică și militară se datorește unei mistice specifice, care se bazează în prim rând pe religia națională Șinto.

Spiritul războinic și capabil de sacrificiu, care a uimit lumea, mai ales lumea materialistă, care încă crede că mulțimea armamentelor și echipamentelor decide victoria, se datorește unui cult ancestral, care supraviețuiește în Japonia.

Mistica sufletului japonez este un capitol fundamental în înțelegerea acestor eroi, care înfruntă moartea și-și afirmă cu putere superioritatea lor în spațiul vital al Asiei orientale.

Perioada istorică a Japoniei, după cronicile oficiale promulgate în 1872 începe cu împăratul Jimmu Tenno în anul 660 a Ch., deci acum 2602 ani.

Multe au fost peripețiile acestui popor frământat, dar din 1868 a fost restaurată puterea absolută a Mikadoului și organizația politică și socială a Japoniei a fost pusă în curent cu desvoltările civilizațiunii occidentale. Acest fapt a dus în 1904 la războiul ruso-japonez, iar acum în 1942 la războiul pentru expansiune în Pacific, care a stârnit admirația lumii întregi.

Forța aceasta extraordinară se datorește concentrării asupra cultului strămoșilor, pregătită cu mare talent de cărturari distinși ca Mabuchi († 1769), Motoöri († 1801) și Hirata († 1843), care au concentrat toată atenția asupra renașterii religiunii vechi, care este **Șinto** 1).

In Japonia viața religioasă a fost împărțită între Șintoism, Confucianism, Budhism și în parte și Creștinism. Influențe străine au adaus la desvoltarea și cultura poporului japonez.

Dar acești cărturari au atras atenția asupra purității și frumuseții sufletești desprinse din Șinto și au determinat curentul autohton, care stăpânește azi în Japonia.

Șinto este nume chinez, înseamnă drumul zeilor, însă japonezii preferă numirea **„Kami no michi"** care înseamnă acelaș lucru — drumul zeilor, drumul stabilit de Izanaghi și Izanami descoperit zeiții Soarelui, care la rândul ei l-a dat poporului, peste care descendenții ei au să guverneze.

Religia Șinto este religia popoarelor primare, influențate de mediul lor geografic și rasial. In mijlocul naturii înconjurătoare a țării cu mulți vulcani, cum e Japonia și în sânul unei vieți naționale pline de avânt, Șinto reprezintă anumite concepțiuni de viață, despre lume om și Dumnezeu.

Mitologia Șinto se cuprinde în două lucrări în Kojiki=istoria antică publicată în 712 d. Hr. și în Nihongi=analele japoneze complectate în 720 d. Hr.

Caracteristica Șintoismului constă din: 1) adorarea zeităților naturii — soarele, luna, munții, văile, râurile și apele, focul etc. Toate acestea iau parte în panteonul japonez. In frunte este zeița soarelui, alături de care stă luna și stelele; 2) adorarea strămoșilor, a eroilor și semizeilor, în deosebi cultul împăratului, al suveranilor și oamenilor de stat decedați.

Conform religiunii vechi japoneze este un ideal de a deveni **Kami**, care înseamnă de a fi deasupra, superior, atât în sensul natural cât și figurat, Kami înseamnă în latinește Superi. Oamenii superiori devin zei.

Toți zeii Japoniei sunt personificați și iau parte activă în viața națională, ei sunt prezenți în altarele, de care li se aduc jertfe și rugăciuni.

Japonia numără circa 200.000 de altare.

Și totuș în altarul de la **Ise** nu este zeița soarelui, ci **mitama** ei — prezența ei spirituală împreună cu oglinda ei — obiectul sfânt-Șintai.

Istoria epocii religioase este precedată de o epocă cosmogonică, din care cele cinci generațiuni de zei dintru început este lăsată la o parte.

Zeii primari sunt Izanagi și Izanami. Această pereche a descins din curcubeu pe o insulă din Ocean răsărită ad-hoc, din care a ieșit Japonia, cu zeii pământului și apei, câmpiilor și munților, pomilor, zeița branei și zeul focului.

Nașterea zeului focului a costat pe mama lui moartea, care s'a dus în țara Yomi. Aci i-a urmat soțul ei Izanagi. Dar el a fost obligat să părăsească această țară a morții și să se retragă undeva într'o insulă izolată în tăcere.

După versiunile mistice japoneze, zeița soarelui, zeița lunii și zeul mării ar fi fiii născuți din Izenaghi și Izanami.

Zeița soarelui Hirume sau Amaterasu a ieșit din apa, cu care Izanaghi și-a spălat ochiul stâng, după întoarcerea sa din Infern, pe când zeița lunii a ieșit din apa, cu care și-a spălat ochiul drept, pe când din spălarea nasului său a ieșit acel zeu violent **Susano wo**, zeul mării și al imperiului morții.

Impăratul, Mikadoul Japoniei, este descendentul în linie directă cu zeița soarelui, el este numit Marele fiu al Cerului și în decrete este intitulat divinitatea întrupată, pe când moștenitorul tronului este intitulat Augustul copil al soarelui.

Să nu fim naivi să credem că Impăratul are puteri supranaturale, ci în aceste titluri trebue să vedem venerațiunea ce i se acordă.

In deosebire de China, în care Cerul este Dumnezeu, în Japonia Cerul este regiunea în care locuesc zeii.

Cu toate influențele spirituale venite din China, Japonia s'a simțit mai în legătură cu Koreea, de unde i-a venit și influența budhistă.

Popor agricol, influențat de natura înconjurătoare în religia sa, japonezul își formulează credințele și datinele după mediul în care trăiește. Influențele istorice și culturale mai ales din China și India au dat un curs deosebit evoluțiunii spirituale, dar ele n'au putut înlătura fondul sufletesc al religiunii primare Șinto.

Toate influențele culturale de mai târziu din Asia, din Europa și din America s'au izbit apoi de acest fond, care permanent iese la iveală.

Acest fond spiritual se rezumă în festivitățile populare și în pelerinagiile la sfintele altare, în elementul religios al cultului Mikadoului și în iubirea nelimitată a naturii.

Șinto este în principal cultul naturii. Divinitățile locuesc în natură. Șinto n'are idoli. Zeii sunt modelați după ființele omenești, și sunt binevoitori sau răuvoitori ca Susano wo. Insă acea emanație spirituală **mitama**, care rezidă în templele japoneze arată cât de caracteristică este iubirea naturii în țara soarelui răsare.

Dar Șinto este și religia de stat. Doctrina șintoistă constă în supunere Suveranilor, a căror conducere aduce fericirea supușilor, precum soarele revarsă asupra pământului căldura și lumina.

Cultul zeilor este guvernamental. Mikadoul guvernează după drept divin.

Este interesant de urmărit tradiția orală transmisă de colegiile preoțești Nakatomi și Imbi, de la curtea Mikadoului, care aveau însărcinare de a prepara sacrificiile în ceremoniile de stat.

In deosebi este interesantă ceremonia Ohomike, ceremonia încoronării, în care împăratul însuși îndeplinește oficiul înaintea zeilor. Toate jertfele aduse cu acest prilej erau îndoite pentru că dacă se întâmplă ca o parte să fie necurată, să rămână cealaltă curată. Se reamintește apoi origina divină a dinastiei și autoritatea ce s'a acordat suveranului de a absolvi poporul de toate greșalele, ce le-a comis.

Rugăciunile și cultul șintoist sunt simple. In fiecare casă există un colț sfânt în care stau table, pe care sunt scrise numele zeilor venerați și în deosebi zeița soarelui și zeitățile din Ise.

Pelerinagiile se fac la locurile sfinte din apropiere și în anumite centre importante ca Ise, Kasuga, Nara sau Fujiyama.

Plăcerea excursiunilor în natură se unește cu vizita locurilor sfinte. [illegible] este religia curățeniei sufletești și a sincerității. Nu există în Șinto un cod de morală.

Mulți mai ales europenii n'au înțeles sensul acestei religiuni din lipsa comandamentelor morale, dar japonezul este un om cu surâsul pe buze, cu ochii deschiși drept în față el nu trăește posomorît și nu se preocupă de chinuitoare întrebări asupra salvării vieții, precum sunt preocupați în deosebi Indienii.

Japonezul are plăcere de a trăi liber în natură și înțelege să se folosească în libertate de viață. Nu cunoaște minciuna, iubește viața familiară iar copiii sunt adorați în Japonia.

De aceia japonezul este bun de la natură și codurile morale intervin când e depravațiune. Japonezul are deasupra sa pe Mikado, care e om sfânt, reprezentant al zeilor și pentru care își poate face chiar harakiri.

In decursul mileniilor japonezul a mai învățat un lucru, ce înseamnă iubirea de Patrie.

Deaceea înainte de orice, Patria, totul trebue dat pentru țară și Impărat. Individul nu înseamnă prea mult în fața autorității și a totalitarismului național.

Un mijloc de mare însemnătate în religia japoneză era oracolul — inspirația. Termenul este Kangakaru adică Dumnezeu ia în posesia sa pe profet și-l întrebuințează ca expresie a voinții sale.

Oracolele sunt foarte adesea pentru scopuri politice. Impărăteasa Jingo a fost inspirată de zei să sfătuiască pe soțul ei de a invada Koreea, așa precum în timpurile memoriale zeița soarelui a inspirat pentru ridicarea unui altar la Ise.

In anul 672 d. Hr. anumiți zei au anunțat ivirea armatelor dușmane.

Sub conducerea zeilor se desvăluie iubirea de Patrie și respectul pentru oamenii mari.

Nu știu, dar se zice că în Japonia copiii înainte de a intra în școală se închină înaintea monumentelor eroilor, așa după cum în ziua botezului se pune deasupra copilului un gohei, un fel de cunună, care să folosească la invocarea spiritelor bune protectoare.

Iată o educație națională și spirituală și aci e secretul victoriei japoneze.

Vasile Gh. Ispir
Prof. la Universitatea din București

1) Datele din acest articol le-am cules din History of Religions by George F. Moore vol. I. Edimburgh 1914 și din Encyclopedia of Religion and Ethics by James Hastings vol. XI. Edimburgh 1920.

TINERETUL EROIC NIPON

de V. CIC.

Printre popoarele care au înțeles că tineretul este baza de totdeauna a neamului este și cel nipon. Pretutindeni, în toate domeniile tineretul domină. In viața socială, cât și în cea economică, în armată și în special, aici, tineretul își spune răspicat cuvântul.

Nimic nu-i poate sta în cale și nici nu are cine-i sta, căci toți și-au dat seama de rolul și rostul său.

Vorbind despre tinerețele europene ne putem spune multe despre fiecare, vorbind despre cel japonez avem a spune mult mai mult decât despre oricine, fiindcă tineretul nipon are ceva cu totul aparte, ceva care-l caracterizează. Celelalte tinerețe au ideologii și vieți aproape asemănătoare, bine înțeles cu mici excepții.

Idealul nipon este de esență mai mult spirituală, pământesc nefiind decât imperiul.

Ce poate fi mai sublim pentru un popor, decât ca fiii săi de eri, de azi și de totdeauna să aibă în paza lor Imperiul, unicul imperiu socotit ca ridicat și ocrotit de zei!...

Pentru Tenno și pentru Imperiu nimic nu este scump. Dacă e nevoie de viața sa, tânărul și o dă cu zâmbetul pe buze. A muri pentru patrie, voluntar, e una dintre cele mai mari și mai obsedante dorinți a oricărui nipon. Moartea pentru el este ceva sublim, ceva superior.

Eroismul, puterea de jertfă, iată caracteristica tineretului din „Soare Răsare". Pentru a-și duce la bun sfârșit misiunea sa, tânărul e gata să treacă prin orice încercare, ori cât de grea ar fi.

Din sbuciumata sa istorie niponul a cunoscut strălucitele acte de vitejie ale samurailor, acte numite „Taiatari" ceiace înseamnă „sacrificiul corpului". Tradiția este deasemeni printre caracteristicile sale. Până astăzi, de mii de ani, cultul morții nobile, întronat de samurai este urmat de toți glorioșii luptători niponi.

De copii mici li se face o educație în spiritul strămoșilor. In școlile primare principala grijă este morala, o morală bună — căci despre religie nu e voie să se predea la școală, fiind ceva cu totul superior, — animată de un spirit șintoist, propunându-și să desvolte cultul strămoșilor, adorația împăratului și exaltarea sentimentului național. Iubirea și respectul față de Impărat, merge până acolo încât se modifică anumite date istorice pentru a fi corespunzătoare unor legende mitice care sunt crezute ca adevărate.

Nu există cuvinte, pentru a se putea califica vitejia și spiritul de sacrificiu de care a dat de atâtea ori dovadă.

Iată, de pildă, în războiul de astăzi, chiar mai zilele trecute, lumea a rămas înmărmurită de faptele tinerilor aviatori japonezi. „Nepuțând învinge în viață fiind, vom învinge murind". Indemnați de plăcerea de a rupe în chip vitejesc cu pământul, aviatorii japonezi s'au aruncat împreună cu aparatele lor asupra vaselor yankeilor ce voiau să le atace patria mumă. Jignită în onoarea sa, marina și aviația niponă a fost răsbunată prin sacrificiul celor mai buni membri ai ei, ai elitei. Intreaga nație poartă veșnică recunoștință aviatorilor eroi, care disprețuind moartea, duc mai departe strigătul lor de luptă: „Banzai" (victorie!), fala imperiului.

„Moartea în modul acesta, poate aduce acestui neam, mai mult bine decât toate sforțările zădărnicite ale vieții noastre întregi". Dar eroismul japonez este tot atât de puternic în viața militară prin violența sa, cât și în viața civilă prin împlinirea datoriei și prin victoria asupra eului propriu. Jetfa de sine este o regulă de înaltă morală care se adresează atât bărbaților cât și femeilor și copiilor. Nu este puțin lucru pentru familiile tinerilor aviatori de a primi testamentele însoțite de câte o șuviță de păr și o scrisoare în care le spune că sunt în ajun de atac, că au fost cu câteva clipe înainte la temple, jurând înaintea sufletelor strămoșilor că vor învinge inamicul chiar cu prețul vieții lor. Trebue eroism și din partea familiei și el este prezent!...

„Eroi ai vitejiei, ai muncii, ai dreptății, cu puterea lui Dumnezeu înfiptă în suflet, vor duce neamul pe căile mărirîi lui"...

Dar, cum spuneam mai sus, nu numai în războiu se arată vitejia tineretului. Onoarea [illegible] în sufletul fiecărui. Decât să învingă printr'o infamie, luptătorul nipon mai bine cade luptând pe drumul onoarei. Ei sunt contra anarhiei, disciplina fiind o chezășie a biruinței, pentru că ea asigură unitatea efortului. Nu există biruință fără unitate și nici unitate fără disciplină. Din această cauză ei pedepsesc pe trădătorii intereselui neamului și pe cei care le disprețuește onoarea. Elementele incapabile și răuvoitoare sunt un impediment în viața socială. Răsbunarea tineretului este groaznică, căci după ce îi pedepsesc pe trădător ei își fac „harakiri", acea moarte grozavă, pentru a nu fi pedepsiți de legile umane.

Poporul îi consideră ca eroi și mulți sunt chiar divinizați. Totul provine din exaltarea sentimentului patriotic, exaltare în care trăește întreg poporul. Patria mai presus de orice.

Dar tineretul nipon este îndemnat de mai multe țeluri: să trăiască pentru a învăța să fie corect, să lupte pentru a învăța să fie tare și viteaz, să muncească pentru a învăța să fie muritor, să sufere pentru a se oțeli, se poate spune că niponii sunt cei mai tari în suferință, niciodată n'ai să-i vezi plângându-se și însfârșit să se jertfească pentru a se deprinde cu depășirea propriei lor persoane, slujindu-și neamul.

Școala grea pe care și-o face tineretul este a spiritului de demnitate, de bărbăție, de sacrificiu și de solidaritate națională.

Sufletul japonez înflorește în cel mai înalt ideal al său. Nu există nici o îndoială că japonezii vor putea înregistra victorii fără precedent, cunoscut fiind disprețul de moarte și hotărîrea de sacrificiu a tineretului japonez.

In Pacific, și în oricare altă parte a lumii, forța spirituală a samurailor învinge. Alături de tineretul noui Europe, tineretul nipon clădește din aspre încercări și din sânge de eroi o lume nouă ca un soare.

O lume pe care nimeni n'o poate înfrunta — oricine ar fi și pe orice societăți sau forțe diabolice s'ar sprijini — deoarece este sortit definitiv pieirii...

Grănceai pieri înfăptuită de învingul fără iertare al acestui tineret care-și împlinește destinul cu viitorul...

EXEMPLUL IMPARATULUI...

Impăratul Japoniei, Hirohito, este considerat de supușii săi ca fiind de origină divină, conform legendei, care afirmă că familia împărătească japoneză se trage direct din zeii care au creiat Japonia, „pământul fericit". Nici un japonez nu va rosti niciodată numele împăratului, ci-l va numi „Fiul Cerului", „Majestatea Sa prea înaltă" etc. Impăratul nu este încoronat ci când se suie pe tron anunță aceasta spiritelor predecesorilor săi, într'o ceremonie solemnă. Actualul împărat al Japoniei s'a născut în 1901 la Tokio și s'a suit pe tron în 1926. In tinerețe a avut o educație severă, vorbind perfect mai multe limbi și cunoscând toate științele militare și politice. El își întocmește personal un plan săptămânal de lucru; astfel, de pildă, Marția este rezervată literaturii asupra științelor administrative, Joia diplomației, Vinerea problemelor militare și audiențelor savanților. Impăratul este un bun jucător de tenis, un înotător excelent și un bun călăreț, dar nu asistă niciodată la manifestațiuni sportive publice. Tenno se scoală la 6 dimineața. Nu fumează și este un om cumpătat. Se informează zilnic asupra tuturor problemelor și evenimentelor din lume. La 13.30 ia masa cu familia sa. Apoi continuă lucrul până la 18.30. Dela izbucnirea războiului cu China, Tenno poartă numai o simplă uniformă de campanie fără nici o decorație. El a supus curtea la economii severe. Pentru a economisi curent electric și combustibil, instalațiile respective au fost oprite. Mesele se compun actualmente din cele mai simple mâncăruri, nedeosebindu-se cu nimic de rația soldaților. Seara, de pildă, se dă rația marinei: orez cu heringi sărați. Sumele economisite în acest chip sunt întrebuințate pentru soldați, aceștia primind cadouri și ajutoare. Juvaerele împăratului au fost oferite statului. Impăratul poartă acum, în războiu, ochelari cu ramă din metal eftin, nu din aur. Hirohito este al 124-lea împărat japonez, dar primul care s'a căsătorit din dragoste. Frumoasa împărăteasă Nagako i-a dăruit până în prezent patru fiice și doi fii. In anul 1933 a fost născut moștenitorul tronului, Tsugu No Miya, care va fi cel de al 125-lea împărat al Japoniei.

E. V. H.

ARTA IN ȚARA DELA RĂSĂRIT

de VASILE ION BOGDAN

In Japonia arta n'a luat naștere din bogăție ca în țările europene unde s'a desvoltat la umbra curților și de unde s'a împrăștiat în popor obișnuindu-l treptat și numai într'o anumită măsură să fie sensibil la emoțiile sale. In aceste cazuri poporul nu ia parte, creând la arta respectivă, sau în foarte puțin; o poate admira, dar n'o poate produce. Ea ajunge la el fără viață și se reflectă în lucrările sale artistice numai ca un ecou îndepărtat.

Arta japoneză s'a născut din popor, s'a ridicat de jos întovărășită de o sensibilitate a tuturor. Toți contribue cu ceva din puținul ce-l au; cu un trunchiu de bambus, cu o bucată de lemn, cu o piatră: maestrul bun luat la întâmplare. Minunea constă în ceace știe să facă din aceste lucruri. Vom încerca, în cadrul unui articol, să lămurim acest lucru urmărind deaproape studiul d-lui Giuseppe Tucci, publicat în revista italiană „La Lettura" din Ianuarie 1942.

In Japonia scopul artei n'a fost construirea de lumi noui unde omul să rivalizeze cu divinitatea imaginând combinațiuni de forme ascunse, ci interpretarea și continuarea modelelor schematice ale vieții cosmice.

Se povestește că un maestru Zen numit Richiu, așteptând odată un oaspete de seamă, a poruncit fiului său să curețe grădina. Acesta a adunat frunzele împrăștiate pe straturi, a plivit cărările de buruieni și a curățat fiecare colțișor. Mulțumit de opera sa, aștepta întoarcerea tatălului închipuindu-și cine știe ce laude. Mare i-a fost mirarea când în loc de a fi lăudat a fost dojenit. „Iată cum se face", zise Richiu scuturând ușor ramurile cireșilor înfloriți. O ploaie de petale colorate legănate de vânt se așternu încet pe pământ. Așa trebuia curățată grădina: ștergând urmele lăsate de mâna omului. Aici avem primul caracter al artei japoneze: o puritate care învăluie și ascunde orice sens artificial.

Japonezul nu se opune naturii, nu [illegible] fice. Ascultând de natură el aparține lumii și se simte așa de unit cu inconștienta devenire a lucrurilor încât nu îndrăznește să se separe de acest organism la a cărui viață aderă în mod pasiv. Această concepție de viață i-a fost infuzată de religia sa veche numită sintoism care este o convețuire misterioasă, între morți și vii, o perpetuare prin naștere și moarte a unității spirituale a poporului protejat de prezența zeilor și îngenunchiat în jurul simbolului sacru al împăratului.

Potrivit acestei concepții omul este mai mult ca orice natură. Iată pentru ce Japonezul a adaptat viața și arta sa la ritmul anotimpurilor. Primăvara care surâde pe câmpii svâcnește și'n vinele lui și iarna care îmbracă văile și colinele în mantaua liniștită a zăpezii întristează sufletul său cu aceeași durere resemnată. Casa lui e oglinda naturii. Picturile sunt schimbate pe pereți la sfârșitul fiecărei luni. Plantele se alternează în Toco noma la fel cu ritmul vremii. Imbrăcămintea imită figurile și culorile pe care cursul anului le desenează trecător pe pământ. Casa noastră ne separă de restul lumii. Ne izolează într'o abstracție rece unde omul triumfă dar unde natura lipsește. In casa japoneză se simte respirația lumii. Pentru noi nu e nepotrivit ca un tablou cu un cer trist de iarnă să stea alături de unul cu un peisagiu senin de primăvară. Pentru un japonez ar fi mai mult decât o desarmonie; el simte aceste apropieri cu repercusiuni de suferințe fizice și le respinge ca pe o ofensă adusă acelui echilibru al forțelor pe care se reazimă viața universului.

Aceste simțiri inspirate de sintoism au fost conturate mai clar în sec. VI, când un principe japonez a permis budismului să pătrundă în țările sale. Odată cu budismul a pătruns în Japonia și cultura chineză. Intr'un anumit sens, cultura japoneză este o sinteză a culturii asiatice. Cu o libertate surprinzătoare și cu o putere de asimilare neimaginabilă a primit dela întreaga Asie cele mai vitale învățăminte.

India a învățat întreaga Asie că a gândi înseamnă a greși. Școlile taoiste din China au adăugat apoi că rațiunea odată ce te-a prins în mrejele ei nu-ți mai dă posibilitatea de a fi fericit: fericirea o găsești numai în iraționala devenire a vieții lăsându-te târât de impulsul inexplicabil care acționând în lucruri le dă sensul destinului lor.

Artistul japonez inspirat de sintoism și obișnuit cu școlile taoiste crede că este umplut de har când se află la unison cu acest impuls și uitându-și de sine însuși, se dedică sugestiilor naturii în loc de a se preocupa de evocațiunile magice ale fanteziei sale. Natura nu e contemplată nici transfigurată în opera de artă, ci mai curând continuată. Aceaș viață mișcă infinitele aspecte ale lumii și însuflețește capodoperile artistice. Florile pictate sau cusute pe chimono produc aceaș emoție ca o livadă scăldată în razele soarelui.

In sec. XIII un nou val de budism numit Zen revărsat asupra Japoniei a accentuat sensul convețuirii spirituale cu toate lucrurile care trăiesc și din neînțeleasa dăruire fluxului [illegible] mă a învățăturii sale și a introdus în viață și în artă obișnuința regulei numită „Wabi". E greu de exprimat în ce constă această regulă! Wabi sau Sabi, al doilea caracter al artei japoneze, este contrarul artificialului, e ceva natural care scapă podoabelor și perfecțiunii, e o asimetrie în care vezi numai efortul către formă, e ceva subînțeles, un simbol. Pentru a fi completă opera de artă are nevoie de directa ta participare și simțire. Numai așa aluzia devine caracter și ceeace este obscur devine clar.

Cele mai multe picturi japoneze sunt întunecoase, învăluite (nu ascunde) în ceață. Când le privești, sau îți încolțește dorința după ceeace ea îmbracă, sau îți imaginezi ceeace ea învăluie, sau aștepți ca natura să o împrăștie. Cu cenușiul ei melancolic, pictura japoneză predispune la meditație, cum face omul înțelept când, cuprins de o tristețe dulce, închide ochii pentru a urma căile ascunse ale sufletului. Așa sunt operile lui Sesciu din sec. XV și ale lui Saomi din sec. XVI.

Artistul japonez nu reproduce niciodată lucrurile în forma lor desăvârșită. Perfecțiunea este punctul care indică sfârșitul unui proces vital, o ideie abstractă, un lucru mort. Viața e o realitate, un efort, o tendință, niciodată un scop ajuns. Cine și-ajunge scopul moare!

Condusă de această regulă arta s'a devenit nervoasă și dură, de simplicitate scheletică, ceeace nu denotă lipsă de inspirație ci modestie și abținere. Cu cele mai simple și mai puține mijloace ea caută cel mai mare efort.

Arta japoneză este arta unui popor sărac, dintr'o țară limitată chiar și prin configurația sa geografică. Aici nu există imensitatea Chinei cu fluviile sale care par mări. Insulile japoneze sunt relativ mici și adunate, mările ei par lacuri, munții sunt golași și cețoși. In artă nu găsești peisagiul metafizic din pictura chineză ci colțuri reale de pământ japonez. In loc de măreția metafizică chineză care a șters aproape conturul lucrurilor în arta japoneză găsești o gingășie gravă, un frumos limitat și modest, încălzit parcă de o familiaritate afecțioasă omenească. Pământul zeificat de sintoism e prezent ca o realitate fizică sau ca un fond necesar acestei arte.

Japonezul se folosește de lămpi de piatră nelustruite, roase parcă de jocul vitreg al intemperiilor naturii sau modelează creta în formă de vase așa de colțuroase că par niște pietre scobite de un fir de apă care picură de secole. Dar aceste obiecte rustice se ridică la prețuri mari iar principii își discută cu armele dreptul de a le avea. Unul dintre ei, înainte de a fi înmormântat sub ruinele castelului său în flăcări, a cerut armistițiu pentru a și le pune la adăpost.

Odată cu răspândirea doctrinei Zen, arta a devenit mai fluidă, mai mobilă, mai nervoasă. Artiștii au abandonat culorile servindu-se numai de linie. Aceasta urmează forma, trasează repede contururi și asemeni unei diagrame magice scoate schema elementară a lucrurilor ce devenite încă corpuri și substanțe, din nimic. Un sens de evocare magică reiese și din spațiul gol lăsat împrejur care ocupă cea mai mare parte a tabloului. De multe ori sensul operei e dat chiar de acest gol ca în picturile lui Sotatsu unde păsările scoborînd din înălțimi par niște săgeți aruncate să măsoare abisul. Acest gol din arta japoneză, care pentru noi e imaginea neființei și ne destramă personalitatea, e o reflecție a taoismului în care peste neființă prevalează intuiția devenirii din care derivă presimțirea zădărniciei, aceea resemnare senină în fața dispariției care inspiră melancolia resemnată a artei și a poeziei.

Intr'o astfel de atmosferă omul riscă să dispară cum s'a întâmplat în India unde și-a pierdut personalitatea în impasibilitatea ascetului. In Japonia nu s'a întâmplat aceasta deoarece a reacționat emoția mistică a budismului. Apoi pământul sărac, intemperiile aspre, exercițiul armelor, au contribuit deopotrivă la crearea unei puternice personalități.

Omenirea a oscilat mereu în spațiu și în timp între două feluri de viață opuse: contemplația și acțiunea. La fel și arta oscilează între cer și pământ. Indreptându-se către cer ea devine o imitație fără viață și o asemănare fără nici o personalitate. Indreptându-se către pământ ea devine reală și primește sensul vieții. Japonia educată de Zen a reușit să conlopească aceste două lumi și să introducă acțiunea în contemplație.

Nici prima licărire a personalității umane nu se înclină în fața trecerii și dispariției fatale ci privește cu o iluzie plină de încredere scurtele clipe ale vieții cum ar privi o încântătoare umbră a eternității. Japonia este singura țară din Orient unde există tragedia. Aceasta nu din întâmplare și nu în sensul nostru. La noi tragedia a luat naștere sau din realizarea unui destin (Eschile), sau din posibilul infinit care există în sufletul omenesc (Shakespeare). Tragedia japoneză este fără îndoială acea dramă numită „Noh", în care vezi omul deslipindu-se de pământ, descătușându-se greoiu din desordinea și tumultul primitiv, evadând din haos și devenind suflet, în el clocotind totodată pasiunile cu așa înverșunare încât îl învinge corpul și din om îl face demon. Din această schimbare spirituală a luat naștere în artă reprezentarea în care adevărul, deși câteodată pare caricatură, înfățișează datoria unui suflet, viața interioară a sfinților, voința oamenilor de stat, continua violență a acelor războinici care par să forțeze materia să o plăsmuiască să-i traseze marginile și liniile. Spiritul și corpul sunt unul și acelaș lucru, corpul e creația spiritului, proecțiunea sa fizică și vizibilă.

Din sec. XII au început timpuri triste pentru Japonia. Autoritatea imperială a pierdut mereu din prestigiul său în favoarea Sciogun-ilor. Curtea trăia într'un estetism abstract, ferită cu totul de vântul furtunii care se deslănțuia împrejur. Iră, ca totdeauna, în focul atâtor pasiuni se călca caracterul. Aruncarea în acel tragic vârtej al ambițiilor însemna viața. Destinul s'a realizat în războiu pe câmpul de luptă. Așteptarea unei tragedii chinuia sufletele.

In aceste vremuri turburi, pe lângă arta tradițională, senină, fără emoție și fără pasiune, a luat naștere o altă artă care se legăna izbită de acele furtuni. Când viața e nesigură omul are două căi: speranța în viața de dincolo sau o călire puternică în luptă. Ai spus artă Fugiwara și artă Camacura. In prima visezi fericit, transportat în lumi cerești, în cealaltă vezi personalismul Zen care triumfă în școlile Cucher și ale discipolilor săi.

Efortul de a reprezenta în artă schimbarea neliniștitoare a vieții s'a întâmplat mai târziu în sec. XVII și XVIII, când se ridica și se îmbogățea clasa comercianților în timp ce vechea aristocrație lâncezea sub controlul suspect al Sciogun-ilor. Noii îmbogățiți preferau teatrul popular, romanul și pictura Uchioe. Aceasta din urmă, cunoscută în Europa prin operile care au invadat continentul la jumătatea secolului trecut, a deschis drumul impresionismului.

Incep să apară artiști de teatru, „gheisce", drumuri de câmp, femei care spală, grupuri mergând în excursii, nori care umbresc munți și lacuri. Linia, ușoară și nervoasă conturează această viață trecătoare și schițează într'o clipă, luată prin surprindere, scene grăbite, mai mult decât în arta veche.

(Continuare în pag. 12)

EXEMPLUL...

Pentru vremurile acestea îmbătrânite și gârbovite înainte de vreme, Japonia învingătoare și tânără, plină de expansiuni epopeice și caldă în entuziasmul ei de-a merge înainte, este un desăvârșit exemplu. Știrile ce ne vin de pe acele îndepărtate fronturi, superbele fapte de arme ale unui popor păstrat ca o flacără de simbol în extremul Orientului, ne umple inima de admirație și de îndemnuri.

Mai păstrăm încă în sufletul nostru nostalgia mărilor nemărginite, dorul mărilor nemărginite, dorul suprafiresc de-a ajunge pe țărmuri necunoscute, de-a învinge stările provizoratului din totdeauna și de-a ne identifica cu propriile noastre visuri. Citeam odată de o țară plină de legende și basme, o țară a florilor și a sufletelor tinere și curate, a poeziei și a mărilor întinse.

Pentru toate acestea, insulele acelea presărate ca niște petale albe la marginile unui continent obosit și sangur, ridică azi spre orizonturi lumina victoriilor. Și nu știu cum, în ardoarea noastră de-a ne făuri imaginea patriei de mâine, în lupta și munca noastră de-a asigura României un loc în eternitate, Japonia plină de puteri și de avânturi este o învățătură.

Să învățăm a ne respecta propria noastră istorie, a merge pe linia strămoșilor făuritori de țară și a nu părăsi tradițiile sănătoase. In inima fiecăruia să ardă focul sfânt al trecutului și al credinței că viitorul este în mâinile noastre.

Mai ales credința să nu ne părăsească niciodată și oricât ar fi de mulți acei cari ar mai ocroti în sufletul lor cultul imediatului și al hazardului minor, oricât s'ar încerca prin scrisul și literatura unora să ni se răpească perspectivele înalte și dorul după crestele nebănuite, să rămânem totuși chiar numai și câțiva, care prin scrisul nostru, prin fapta noastră de fiecare zi, să promovăm datele afirmative ale vieții, lupta pentru victoria definitivă și dreaptă.

România se găsește astăzi în plin proces de împlinire istorică, de integrare în destinul ei cel mai frumos și mai autentic. Victoria soldaților noștri cari au luptat și mai luptă încă pe fronturi, este un semn că nu ne-am părăsit virtuțile strămoșilor și că viitorul poate fi într'adevăr al nostru. Cât de neînțelegători și de străini de noi înșine am fi, dacă tocmai acum ne-ar părăsi credința, dacă tineretul nostru intelectual ar mai păstra încă maniera desuetă a blazării și îmbătrânirii înainte de vreme, a trăirii scandaloase a imediatului, a clipei lipsite de perspectiva ei firească!

Exemplul Japoniei cuceritoare de mări și de întinderi, tinerețea ei veșnică și nebiruită, nu poate să nu ne servească, nouă și lumei întregi, de exemplu.

De acolo, știrile difuzate și comentate în fel și chipuri, ne mai aduc o învățătură. Citim și nu ne vine să credem, că oameni cu înfățișare ca a noastră, cu acelaș chip vertical și frumos, despre care scrierile sfinte spun că s'ar asemăna cu chipul lui Dumnezeu, oameni par și simpla, primesc jertfa vieții lor ca pe o bucurie și o răsplată, mânuind și conducând nu știu ce arme speciale și sfărâmându-se împreună cu ele în inima dușmanului. Atâta putere de sacrificiu, atâta fanatism și atâta credință, sunt menite să mire și să înspăimânte sufletul acelei Europe care nu mai are nici-o credință și care a încetat de mult să mai fie tânără.

Printre celelalte, exemplul acesta este cel mai de seamă. Căci nici-o operă desăvârșită nu se poate clădi decât de sacrificiu și după cum Isus însuși a trebuit să se răstignească pe cruce ca să mântuiască lumea, iar în legenda noastră, meșterul a trebuit să-și zidească în piatră soția și dragostea, ca să nu se surpe mânăstirea, tot așa nici astăzi, nimic nu se poate clădi fără jertfă.

Acolo, pe întinsele și nemărginitele mări ale Orientului, oameni cu suflete de zei ne învață să credem că totul se poate face.

Ion Șugariu

Mâini de artist

Madonă japoneză

INSCRIPȚII

Legenda celor 47 RO-NINI

Poporul japonez aduce, pe planul spiritual și pe planul eroic, o contribuție rară în destinele lumii noui. Locuind o țară insulară, un pământ nesigur, amenințat la fiecare moment de cutremure și de inundații, acest popor mărunt, tăcut, care știe ce vrea și care luptă de veacuri solidar în aceiaș dreaptă credință, păstrează în el energii nebănuite și rare. Japonezii, în număr de aproape 80 de milioane au ajuns astăzi la acel minunat echilibru eroic și sufletesc care aparțin numai neamurilor alese. Fără îndoială că la acest lucru a contribuit, în mare măsură, tradiția eroică a poporului japonez, - tradiție condusă prin energie și voință la maximum de intensitate națională. Cei care aparțin veacului nostru se minunează de abnegația sufletească (dr. Tokeramo) și de eroismul japonez și se miră cum de s'a ajuns la o atât de bizară concepție asupra vieții. In această privință se emită teorii multiple, se aduc argumente, se discută, dar japonezul, — tăcut și viteaz, — își duce mai departe drumul său înainte. El știe că numai prin jertfa lui fizică neamul lui se va ridica dârz pe culmile istoriei. *El știe că atâta vreme cât Patria sa este în primejdie, iar neamul este hotărât, va fi învingător.*

„Acolo, departe, în Japonia oamenii sunt mici de statură, dar însuflețiți de o forță lăuntrică care înfruntă până și elementele naturii pe când acei oameni ca munții se arcuesc sub vântul celor mai mărunte interese sau amenințări, ca trestiile de baltă la bătaia primăvăratecelor adieri". *(Maior C. Sandovici).*

Educația primită de poporul japonez, ciudată pentru veacul nostru, își are isvorul în acele minunate comportări strălucite dealungul istoriei.

Cu multe secole în urmă, cam pela anul 100 după Christos, începe să se afirme clasa războinicilor Samurai, aristocrație a jertfei, a virtuții, a dreptății și a învierii poporului japonez. Samuraii luptă pentru ridicarea unei lumi noui în care compromisul, ura, lipsa de solidaritate și de spirit de sacrificiu dus până la moarte, dispar. Clasa războinică a samurailor nu are asemănare decât cu acele elite sufletești ale altor popoare care luptă pentru dreptatea divină cu acel spirit de jertfă ce insenineazá și mărește atitudinea hotărîtă în fața morții. Samuraiul știe că prin moartea lui, prin jertfa lui de sânge, neamul pășește spre culmile istoriei, iar dreptatea va domni în țara lui. Un samurai este un războinic care își dărue viața cu dărnicia nobilă a marilor luptători care apar la intervale rare în istoria unui popor. *El poartă în sânge acel jurământ al apărării credinței drepte; nimic și nimeni nu poate trece peste acest jurământ.* El are o datorie: să lupte și un drept: să cadă sau să iasă învingător. *„Această datorie a noastră pentru viitor, pe care trebue s'o ducem la îndeplinire până la sfârșit, o cunoaștem bine cu toții;* suntem legați de un angajament, *nu atât pentrucă ar fi fost luat formal de către unii dintre noi, ci din motivul că orice soldat se angajează la o luptă, se angajează împlinit, moralmente, să o ducă la capăt. Capătul unei lupte nu poate fi decât* victoria sau înfrângerea".

Viața eroică a Samurailor are întâmplările ei minunate. S'a alcătuit pe această temă o întreagă literatură, fiindcă, cu toată atitudinea războinică a poporului japonez, — literatura și arta găsesc motive de inspirație multiple. Printre acele frumoase și eroice întâmplări se află și povestea celor patruzeci și șapte „oameni pe valuri" (Ro-nini), alcătuită după vechi texte japoneze de către G. Soulié de Morant *și tradusă în limba noastră de d. maior* C. M. Sandovici, *sub titlul „Comoara Samurailor".*

Comoara Samurailor se adresează tineretului japonez pentru a-i forma o personalitate eroică, dar ea se poate adresa oricărui tineret eroic, găsindu-se apropieri mari între destinul Samurailor condamnați la 4 Februarie 1762 și tineretul de pretutindeni.

Un Senior al Samurailor, conducător al clanului Erraya, a fost crunt lovit de către un dușman al său, Kera, ajuns ministru pe căi nedemne, josnice. Seniorul a trebuit să plătească cu viața lui o atitudine de dreaptă pedepsire a lui Kera. De aci înainte, după omorârea Seniorului, porneşte o prigoană groasnică împotriva Samurailor. Din ordinul lui Kera și a celor din jurul lui, cei 47 de Ro-nini, care au jurat să-și urmeze Seniorul în viață și în moarte sunt nevoiți să pribegească prin țară, alungați și huliți din ordinul prigonitorului. Ei sunt conduși acum de O-hochi, urmaș al seniorului, care insuflă un mare avânt Samurailor. „Datoria noastră este să murim cu el", *spune O-hochi la un moment dat. De aceea cei 47 de Samurai jură răsbunare seniorului lor și pedepsirea asupritorului Kera. Atitudinea Samurailor este categorică:*

„Dacă nu vom reuși într'un an, asta va însemna că încercările noastre sunt zadarnice și atunci ne vom aduna înaintea pieții fortăreții măcar acela care vom supraviețui acelor încercări și ne vom încredința singuri morții, dovedind prin aceasta tăria credința noastră, pentrucă numai lașii și trădătorii dezertează în ora pericolului, își părăsesc seniorul și pe frații lui!"

Cu toate acestea, ura și asuprirea lui Kera împotriva Samurailor este din ce în ce mai mare. Kera este păzit de ostași înarmați. Spioni își fac apariția pe lângă Samurai, dar Samuraii se strâng unul la altul și așteaptă, sub comanda lui O-hochi și cu înțelepciunea lui Hara Mototochi, ziua răzbunării și a dreptății.

După câtva timp seniorul este răzbunat prin omorârea mișelului Kera, iar Samuraii sunt condamnați la moarte toți, afară de cel mai tânăr (16 ani) Terasaka Kitchiemonn, *hotărât să rămână în viață „pentru a întreține regulat ofrandele cuvenite spiritelor celor nobili condamnați".*

Terasaka Kitchiemonn *a trăit până la anul 1767 murind în vârstă de 81 de ani. El a povestit lui Odaguri Kanesada viața de jertfă și de răsbunare a Samurailor; acesta a transmis-o lăsând-o mai departe în veacuri.*

„Ei sunt astăzi morți, însă memoria lor trăiește și nu va pieri niciodată, căci toate inimile, chiar cele mai josnice, au admirație și respect pentru sentimentele nobile, care singure ridică pe om deasupra celorlalte vietăți ale pământului".

Răsboinicii Samurai reprezintă în viața japoneză spiritul de onoare, de jertfă și luptă pentru dreptate, spirit neîntâlnit decât la foarte puține popoare. „Un samurai nu vede în moarte decât un prilej de a-și manifesta bărbăția".

Samuraii au lăsat poporului japonez acel spirit superior al eroismului care, astăzi, este atât de necesar. Ei au fost adevărații aristocrați ai onoarei și ai demnității. Povestea lor, mai ales a celor 47 Ro-nini, va rămâne peste vremuri, mai departe, ca o dovadă supremă de putere de jertfă lăuntrică.

C. PARLEA

BIRUINȚA SOARELUI...

Despre țara florilor și-a focului s'a vorbit puțin până acum câteva luni — când faima soldatului japonez a ajuns până la noi.

Impărăția de insule și apă, împărăția plină de tradiție și mister — a fost puțin cunoscută de noi.

Și, totuși, Japonia e țară cultă și civilizată.

Dar nu din cauza asta se vorbește azi despre Japonia. Prea puține vedem prin ziare despre civilizația și cultura japoneză. Nici despre sărbătoarea florilor, nici despre credințele și superstițiile japoneze — nici despre poesie sau artă. Azi se vorbește despre eroismul japonez — despre soldatul japonez.

La nici un popor din lume nu întâlnim o mai mare putere de sacrificiu — un dispreț total al morții — cum întâlnim la poporul din țara „soarelui răsare".

Interesant este că acest dispreț nu pornește dintr'o scârbă față de viață. Obârșia acestui eroism e veche. Ea trebue căutată în familia japoneză unde cultul morților este mai presus de orice.

De aci pornește eroismul exaltat al soldatului japonez. El nu e nou. E rezultatul unor întregi secole de educație tradițională. Inaintea legii civile, japonezul are o lege morală pe care și-o impune și nu o depășește. Odată impusă de conștiința lui, legea aceasta este singura călăuză. Orice abatere îi este fatală.

Deci, călcarea legii aduce după sine pedeapsa. Pedeapsa și-o aplică singur. Are dreptul la sinucidere — considerată ca un privilegiu.

Un militar se poate sinucide pentru un singur cuvânt, care nu cadrează cu situația lui, pentru o privire neplăcută altora chiar, pentru cea mai neînsemnată abatere dela datorie.

Toate astea pentru a nu apăra

spiritele morților, spirite despre care Hirata, un teologician din secolul XIX scria:

„Spiritele morților continuă să existe în lumea invizibilă care ne înconjoară. Ele continuă să aducă servicii domnitorului, părinților săi, femeii sale, copiilor săi, ca și când ar fi în viață".

Credința aceasta călăuzește pe soldatul japonez în luptă. Ea pornește dela vechile tradiții ale poporului japonez — păstrate până azi în familiile japoneze și imprimate adânc în sufletul copilului nipon — soldatul japonez disprețuiește moartea, se jertfește zâmbind pentru patria lui, fiind convins că și după moarte el își poate servi pe ai săi și Patria.

Deaceea Japonia va fi mereu biruitoare în apele Pacificului — și'n țara florilor albe — ca sufletul nipon — soarele biruințelor axei va aduce o nouă lumină.

Victor Andrițoiu

Harakiri

La originea sa cuvântul înseamnă hara — burtă și „kiri" — a tăia, deci a tăia burta". Fiind vulgar, se preferă cuvântul „sepûkû".

Acest sistem de sinucidere este caracteristic nobililor, mai ales cei din clasa militară. Origina sa este în dorința cavalerului răsboinic (samuraiul) de a evita umilirea. Primele încercări de hara kiri se cunosc încă de pe vremea perioadei Kamakara (1200—1400).

Toate piedicile trebuesc înfrânte, militarii niponi nu tolerează nimic ce ar pricinui rău imperiului „soare răsare". Astfel, ei pedepsesc pe vinovați apoi făcându-și hara kiri pentru că ei au greșit față de legile țării și n'ar putea rangul lor suferi o pedeapsă fie numai formală. Alții se sacrifică pentru a protesta contra nedreptății. Se cunosc împrejurările în care un grup de ofițeri niponi pentru a-și arăta nemulțumirea față de anumite greșeli ale ministrului de răsboi, au hotărît ca zilnic câte o echipă să-și facă harakiri. Hotărîrea aceasta [illegible] decât prin schimbarea imediată a ministrului nedemn.

Harakiri este obligator și voluntar. E obligator atunci când cavalerul este condamnat printr'un ordin, potrivit rangului pe care-l ocupă i se dă voie să-și i-a singur viața. Un exemplu tulburător este cazul celor 47 de ronini (cavaleri răsboinici fără stăpân, care au răzbunat ofensa adusă seniorului lor, omorînd pe ofensator, și care au fost condamnați cu toții să-și facă harakiri.

Și azi cavalerii japonezi, descendenți ai Samurailor, tot atât de vajnici ca legionarii romani și dacii lui Decebal, pășesc cu fruntea sus spre moarte și biruință.

V. C.

„Departe în mările fără de sfârșit ale cerului, sufletele Daymios-ilor cheamă din lumea lor pe cei de jos.

Sufletele ce s'au rupt jertfelnic în vâlvătăile morții, rătăcesc fără odihnă peste acoperișurile adormite ale țării.

Ele cheamă, odată cu lacrima ce s'așterne dimineața pe foile de bambus, la marea nuntă de dincolo de zări, la nunta albă a morții, ce-și sângerează zarii peste lumea 'ngenunchiată de un blestem străin.

Cheamă acum, unde în dureroasă abatere sună lanțurile: lanțurile ce așteaptă, străfulgerate de vitejie să fie topite în jarul desrobirii.

Feciori ai Soarelui și ai biruinții, de aci, din cestălalt capăt al pământului, noi cei una cu stâncile Carpaților veșnici am înfruntat veacurile, vă trimitem salutul nostru drag de frați ce luptă în contra acelujaș cumplit vrăjmaș.

Cei duși dintre noi pe cestălalt tărâm, începând cu acel viteaz, și de neuvins Decebal, ne-au lăsat scris nouă în legendă „Decât o viață 'n moarte, mai bine moartea vieții spre marea veșnicie...

Iar sufletele noastre înfrigurate se înalță în dorul nou de viață ca cireșii în vânturile primăverii.

Maria Marinescu-Mureș

PRIMATUL EROISMULUI

Lupta de astăzi este lupta care se dă între eroism și comoditate.

Popoarele care reprezintă eroismul au dus o primă luptă împotriva propriei lor comodități pentru a face să triumfe valorile superioare ale spiritului — singurul care asigură continuitatea și prezența neamurilor în istorie. Apărătorii celeilalte doctrine, a confortului și a prosperității personale cu orice chip și cu disprețul considerațiilor morale promovate de comandamentele religiei și de onoarea justiției sociale [illegible] fără identitate și fără orgoliu. Ei vor să-și apere numai [illegible] lor fericire burgheză, [illegible] condițiilor unei vieți [illegible] în permanente și false tipare...

Intre popoarele revoluționare europene și Japonia, afinitatea a putut fi stabilită peste rasă și spații printr'o comuniune de destin. Acest element de legătură, superior din punct de vedere etic și invincibil în timp, este eroismul — prin urmare voluntariatul jertfei pentru triumful adevărurilor permanente.

Ca și cultura, adevărul moral se realizează prin națiune, entitatea socială și istorică singura valabilă.

Roma—Berlin, linia identităților ideologice a putut să treacă atât de grabnic prin Tokio, fiindcă în frământarea unei lumi care își caută febril formele noui de viață, solidaritățile se creează urgent și frontul camaraderiei se închegă ca o condiție inexorabilă a istoriei. Acolo unde spiritul nou există el își găsește valențele lui universale și lupta se duce mai departe, mai amplă și mai dură decât înainte...

In spiritul eroic al Japoniei crescute peste veacuri din tradiția onoarei Samurailor, tânăra revoluție a eroismului european și-a găsit dela început punctele cele mai sigure de contact. Lupta Axei și lupta Japoniei a devenit lupta spiritului nou proiectată peste globul întreg, iar spadasinii credințelor [illegible] au purces din prima clipă în [illegible] cu conștiința unei misiuni care depășește generos frontierele intereselor naționale. Trăesc popoarele care sunt agitate de o idee nobilă, pornită dintr'un fond moral și religios, și numai contribuția acestora, în încleștarea uriașă de astăzi menită să fixeze destinul veacului, are sinceritate și valoare.

Europa veche are idei și idealuri noui, în timp ce noul continent se complace în confortul formelor de viață vechi...

Spiritul nipon, spiritul Axei și al națiunilor cari au intrat în dansul decisiv al lumii, altfel decât dintr'un calcul de aritmetică oportunistă ci îndemnate de pulsațiile adânci ale istoriei și ale revoluțiilor autentice vor triumfa asupra lumii fără idealuri și fără fundamente eroice și morale.

Japonia este prezentă în rafinata care vrea să lichideze temeiurile compromise ale unei lumi îndepărtate total dela comandamentele superioare ale spiritului — și pentru aceasta frățietatea dintre noi și niponi a fost posibilă peste distanțe, dimensiuni și culoare.

A triumfat universalitatea spiritului eroic.

Anastase Iftimie

Țara libertății

Spiritualitatea japoneză a înflorit într'o climă ferită de orice influență europeană. A luat naștere din religia sintoistă și a fost fecundată rând pe rând de budism și de școlile taoiste din China. La baza sa nu stau două principii contrare ca la baza spiritualității europene: spiritul și materia. Unicul principiu din care s'a desvoltat întreaga cultură japoneză este viața. Viața în sensul japonez nu este nici de ordin material nici de ordin spiritual, așa cum înțelegem noi europenii. Dar fiindcă trebuie lămurit acest lucru prin noțiuni cunoscute nouă, putem spune că acest principiu este mai mult de ordin spiritual. Materia nu are o existență pentrucă ea se schimbă mereu. Principiul permanent trebuie să fie de alt ordin și nu-l putem defini decât spirit. Se pare că în concepția japoneză acest principiu este un amestec, un compromis, între aceste două lucruri [illegible].

Japonezul nu este legat în lanțurile necesității materiale. Exigențele sale sunt foarte reduse. Confortul, principiul lenevei, nu-l atrage. El trăește pe alt plan de viață. Un american este sigur că dincolo de naștere și moarte nu există nimic. Până și credința o reduce la ceva folositor acestei vieți primind-o numai ca pe un fapt de folos social. Japonezul din contră este sigur de existența eternă a personalității sale călită în repetatele încercări prin care a trecut. In acest caz libertatea nu mai poate fi până la moarte. Constrângerile din afară nu mai au nici un rost. Faptele sale sunt determinate din interior, de conștiința sa, și când conștiința lui îi spune că cel mai mare are totdeauna dreptate, ținerea lui în fața acestuia, executarea ordinului sau îndeplinirea datoriei, nu se mai pot numi constrângere. Japonezul nu face nimica silit. Altfel nu ne-am putea explica forța și eficacitatea acțiunilor întreprinse de acest popor unic pe lume.

V. I. B.

IMPERIUL JAPONEZ

MUZICA

Muzica națională japoneză, un veșnic semn de întrebare pentru occidentali! Puținii care cu reușit s'o cunoască au rămas desorientați.

Muzica instrumentală nu secundează vocea, nu o ajută să se desfășoare în toată amploarea ei, nu o accentuiază: am putea spune că se desfășoară pe cont propriu, ca și cum cântecul nu ar exista.

Nu are nimic comun cu armonica, sau disonanțele, cu felul de a obține sunetele cu care suntem obișnuiți noi occidentalii. Cu toată bunăvoința nu putem reuși să pătrundem misterul acestei muzici. Ascultând-o nu facem altceva decât să ne mirăm, să ne gândim la comparații și... rămânem de piatră.

Cred că totul se datorește faptului că în muzica japoneză cântecul joacă un rol foarte foarte important și în însuși cântecul, cuvintele au totdeauna o semnificație specială pentru fiecare categorie de cântece; vocea subliniază nuanțele înțelesului fiecărui cuvânt, ocupându-se de a da importanța cuvenită cântecului însuși, mai bine zis cuvintelor lui. Pentru a o înțelege deci, ar trebui în prealabil să cunoști cuvintele.

Foarte multe cântece japoneze sunt vechi de tot și s'au păstrat până azi în forma lor primitivă, fără a suferi vre-o influență dinafară. Acesta e și motivul că e atât de dragă și de familiară japonezilor.

Dar să vedem care sunt instrumentele preferate ale acestei muzici naționale: „Samiseu"-ul și „Koto-ul.

Primul e cel mai popular instrument din Japonia. Cred că e prima muzică pe care un străin o aude când pune piciorul în „Țara soarelui-răsare". Se aseamănă cu banjoul occidental; e de formă dreptunghiulară cu colțurile ușor rotunjite și are numai 3 coarde. (Numele lui spune acelaș lucru).

Sunt două feluri de muzică pentru acest instrument: muzica de un gust mai rafinat literar și dramatic, adaptat și pentru teatru; cealaltă, mai populară, cu cântece scurte, mici balade cântate independent sau care servesc ca acompaniament pentru dans.

E mai totdeauna întovărășit de voce căci instrumentul singur nu poate să fie bogat în posibilități sonore, cu cele trei coarde ale sale... Se potrivește în schimb minunat ca acompaniator al vocii japoneze, care are un timbru cu totul diferit de cel occidental.

Ascultând un japonez care cântă, fie el femee sau bărbat, încerci o senzație de nedescris, cu totul neașteptată ca și cum în gâtlejul cântărețului ar fi fost introdus un mecanism străin naturii omenești...

Cred că se datorește faptului că cea mai mare parte a cântecelor au fost răspândite în popor de către preoți care cântau astfel pentru a creia o atmosferă ireală, îndepărtând sufletele ascultătorilor de tot ce e comun și pământesc.

Al doilea instrument mai puțin popular ca primul e „Koto-cul" care în timpurile mai vechi era folosit numai de cântăreții orbi care străbăteau țara cântând din gură și acompaniindu-se cu el. A pătruns prin familii și a devenit din ce în ce mai iubit.

E folosit mai mult de femei care eșind foarte rar din casă, văd în „Koto" singura lor distracție. Totuși „Samiseu"-ul rămâne cel preferat.

Câteodată se dau concerte de samiseu, koto și un fel de cimpoi asemănător cu o pipă lungă de bambus care se cheamă „sciakuhaci".

Al treilea instrument e harpa japoneză. O harpă orizontală, o țiteră mai degrabă. E făcută din lemn, are 13 coarde de mătase susținute de tot atâtea călușe mobile de fildeș.

Se cântă atingând coardele cu degetul mare, arătătorul și medianul dela mâna dreaptă în care s'au pus mai întâi degetare speciale de fildeș. Cu mâna stângă se mută călușele pentru a ridica sau coborî tonul fiecăreia în parte căci în muzica japoneză nu se cunoaște armonia, nu se ating niciodată două coarde în acelaș timp, iar acompaniamentul e complet independent, nu ia în seamă ritmul cântecului... Astfel pentrucă tradiția nu vrea ca acompaniamentul să dramatizeze sau să interpreteze cuvintele cântate vocea desfășoară expresia ei muzicală și melodia, independent de cea instrumentală care se limitează să reproducă sunete dulci, delicate. Crează un fel de fond pentru partea dramatică.

Zina Tarasov

SITUAȚIA ALIMENTARĂ

— Neatârnarea de import străin —

Cu un număr de 105 mil. de locuitori, Japonia trece printre cele mai populate țări de pe pământ. Această populație dispune în țara de origine de o suprafață totală de 382.545 kmp., ceeace înseamnă că pe un kmp. trăesc 190,8 oameni. Cu toate acestea, alimentarea nu constitue câtuși de puțin un punct slab în economia de războî a țării. Particularitățile pe care le prezintă structura producției agrare și a consumului alimentar înlesnesc Japoniei să fie relativ autarchă în aprovizionarea sa. Doi factori îi dau putință să realizeze cantități maxime în domeniul alimentar și totuși să aibă în acelaș timp necesități minime de teren agrar. Intâi este cota mare cu care participă vegetalele în alimentare și care înlesnește suprimarea de suprafețe pentru furaje. Al doilea este marele consum de pește care îngădue țării o lărgire a bazei alimentare fără o sporire a terenului.

Dată fiind cumpătarea populației japoneze în ce privește felul și cantitatea alimentelor consumate, această bază „subiectivă" a industriei alimentare de acolo nu se poate compara câtuși de puțin cu situația din apus. Ea însă tot n'ar putea înlesni o autarchie alimentară, dacă n'ar fi sprijinită printr'o intensitate specială a agriculturii japoneze. Pe cea mai mare parte a suprafețelor cultivate se pot obține două recolte bune de cereale anual din acelaș teren, iar producția la Ha. e foarte ridicată. Numai prin hărnicia țăranului japonez e cu putință să se obțină de pe o suprafață folosibilă de nici 10 mil. ha. alimente îndestulătoare pentru un popor de 73 mil.

După cultura orezului vine, la mare distanță, producția altor cereale. In general, bilanțul aprovizionării cu cereale, capitolul cel mai important din bugetul alimentării japoneze, e foarte favorabil mai ales pentru că e asigurată aprovizionarea în sfera dominației sale.

Producția de legume (inclusiv cartofii) e până acum foarte mică, totuși import aproape că nu se face deloc. La fructe e de constatat o tendință în urcare. Import de fructe nu se face în schimb se înregistrează aci un export în urcare.

Bilanțul aprovizionării cu zahăr japonez, prezintă în general o situație satisfăcătoare. Calculând și producția colonială, nevoia indigenă poate fi acoperită din solul propriu.

Cu tot stocul de vite mici și cu toată producția de carne redusă, Japonia aproape că nu are nevoie de import de vite și carne, din cauza modului său de alimentare mai mult vegetal. Deși producția de unt și de lapte e mică totuși Japonia exportă ceva din aceste articole. Mâncarea japoneză, bazată în cea mai mare măsură pe cereale, aproape că n'ar putea fi îndestulătoare fără consumul foarte mare de produse de pescărie, care lărgesc îndeajuns baza alimentară și care, afară de aceasta, se exportă în măsură tot mai mare.

In general, situația alimentară japoneză din punctul de vedere economico-militar, se poate considera ca favorabilă. Cu nici un produs însemnat pentru alimentarea sa, nu e Japonia dependentă de străinătate.

N. N. Teotoiu

Tânăr soldat nipon

FRONTUL INTERN

Conflictul dintre Japonia și St. Unite intrat actualmente într'un stadiu hotăritor, pune în discuțiune problema pregătirii celor doi beligeranți. Conducătorii Americii, dacă vorbesc de o pregătire de războiu, nu se bazează pe ceva pozitiv, real, ci pe „anumiți factori" — spațiul, timpul, depărtarea, etc. — ce vor veni fatal în ajutorul lor. Japonia însă nu a intrat nepregătită în acest războiu. Mai înainte ca și-a asigurat piețe alimentare în propriul ei spațiu vital care aprovizionează îndeajuns populația Japoniei.

Deși ca întindere Japonia este mai mică decât Finlanda, populația ei este de 73 mil. locuitori. In 1920 populația era deja de 56 milioane. După anexarea Coreei, Formosei, Sahalinului, etc., populația Japoniei se ridică astăzi la 105.200.000 locuitori. Populația aceasta în plină creștere este întreținută grație înfloririi agriculturii dar mai ales hărniciei și tenacității acestui brav popor, care în scurt timp a reușit să-și închegeze o economie națională și o flotă puternică potrivită cu poziția ei insulară.

Deși măsurile de industrializare au fost intense, totuș Japonia a rămas în primul rând o țară agricolă. Valoarea producției sale agricole s'a ridicat în anul 1940 la peste 6 miliarde yeni. Primul loc îl ocupă producția de orez cu 2.55 miliarde yeni, urmează grâul și orzul cu 720 milioane, legumele și florile cu 389, plantele industriale cu 259, fructele cu 216, carnea cu 116 și ouăle cu 159 milioane yeni. Deși recolta de orez de anul trecut a fost slabă din cauza timpului nefavorabil, totuș celelalte au acoperit deficitul.

Anul acesta guvernul a acordat suma de 15 mil. yeni pentru mărirea terenurilor agricole cu 250.00 ha. și deși prețurile s'au ridicat — în defavoarea agriculturii — guvernul a luat măsuri energice și aci. Astfel prețul orezului — cel mai important aliment al populației — a fost fixat și prețul celorlalte alimente. Grâul și orzul erau în August 1940 ridicat la 108, produsele lactate 118, fructele 122, legumele 155, îngrășămintea organică 182, pentru îmbrăcăminte 165, mobile 142, etc.

Datorită unor cercetări și stabiliri de prețuri s'a ajuns la concluzia că urcarea prețurilor în domeniul agrar depășește cu mult limitele politicei interne, deoarece ele sunt în strânsă legătură cu importul și cu desvoltarea externă a Japoniei.

Se înțelege, că la urcarea acestor prețuri a contribuit foarte mult războiul economic dus de America contra Japoniei, fie direct, fie indirect.

Prin alipirea Manciucoului la spațiul japonez, asigurarea alimentării din propriul rod este acum deplină. Manciuco dispune nu numai de mine bogate de cărbuni, fier și alte minereuri, ci și de bogate alimente care vor sta la dispoziția Japoniei spre a ieși învingătoare din acest războiu hotăritor pentru existența națiunii japoneze.

Dacă Japonia, prin propriile sforțări, a reușit să-și formeze o puternică armată însuflețită de cel mai teribil eroism, din propria ei țară, nimeni nu mai poate crede azi că alimentația constitue pentru ea o problemă de nerezolvat cum vor crede Americanii. Aproape 50 la sută din populație lucrează pentru agricultură, iar o bună parte din restul populației asigură alimentația.

Dacă la aceste toate date adăogăm hărnicia, cumpătarea și modestia lor, — calități care vor face din Japonia o putere de prim rang în spațiul asiatic — și dacă mai există încă nedumeriri în ceeace privește pregătirea de războiu a acestui brav popor, la toate acestea nu există decât un categoric răspuns: Japonia este bine pregătită de războiu căci aproape jumătate din populație lucrează pentru asigurarea alimentației.

Dan Luciu Stănescu

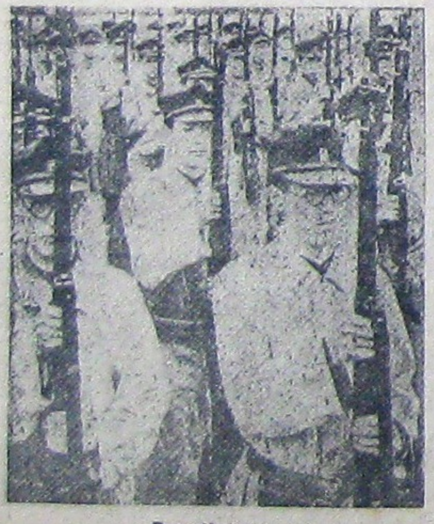

Prezentând arma

Munca din dosul frontului

AȘA CUM ESTE

Inainte de a pleca în misiune

ISTORIA SPUNE...

Mândră și strălucitoare se'nalță în răsăritul Asiei noua Japonie.

In această țară, al cărei popor se mulțumește cu puțin dar face mult, răsună iarăși strigătul strămoșesc de războiu „banzai".

Prin reforma Impăratului Meiji samuraii intră în viața de stat. Cei mai mulți, fiind ofițeri, intră în armată. Alții intră în administrație, iar alții îmbrățișează profesiile libere.

Deci, datorită acestei reforme, Samuraii, intrând în armată și administrație, au legături directe cu statul și introduc în organizația acestuia modestia specifică a clasei lor. Mai târziu, sub Iyeyasu conducerea statului ajunge cu totul în mâinile lor.

Iyeyasu Tahugawa, care se trăgea din înalta familie sărăcită Minamoda, dar care fondase odinioară șogunatul, puse mâna pe putere în urma luptelor cari s'au dat după moartea lui Hideyoshi.

El reînființează sogunatul și păstrează, până la un punct, vechile forme feudale. Mută capitala mai la Est, fondând noul oraș Yodo (Tokio) lângă puternicul său castel. Deasemeni înființează o a doua poliție, o poliție de stat centralizată și pune pe lângă fiecare guvernator imperial sau senior câte un guvernator militar.

Prin această nouă organizație, Samuraii, cari până atunci erau vasali prinților provinciali atotputernici Daymo, formează acum forțele militară și polițienească și din rândurile lor dau până acum câteva decenii, cele mai bune elemente ale neamului. Astfel această castă de războinici conduce și controlează întreaga viață publică.

Felul de cârmuire al lui Iyeyasu se aseamănă mult cu cel al conducătorilor mișcărilor naționaliste, în ce privește raportul dintre conducerea statului și organizația alcătuită el.

Pe această cale el reușește să realizeze o deplină unitate a așezărilor din întreaga țară.

Astfel se explică puterea centralizată a Japoniei de azi.

Iyeyasu lasă urmașilor săi, ca un fel de testament politic care să le servească de fir conducător, numit „Cele o sută de legi".

Acest ctitor, unul din cei mai buni fii ai Japoniei, nu s'a ocupat numai cu formarea politică a statului ci și cu formarea spirituală a poporului.

Una din preocupările sale mai însemnate era răspândirea și aprofundarea învățăturilor și mai ales a filosofiei lui Confucius. Datorită acestei mari dragoste pentru filosofie, el pune bazele acestui studiu prin reînființarea de școli superioare, în primul rând al sanctuarului confucist din Yedo.

Acest mare ctitor al Japoniei noui era totodată general, diplomat, protector al științei și în fiecare din acestea de o nobleță desăvârșită.

Astfel, deși budhist evlavios, era totuși respectos față de celelalte religii. Iată cum începe el una din legile sale: „Dela începutul vremurilor luptele religioase au fost dăunătoare omenirii".

Toată organizația lui Iyeyasu, atât politică cât și spirituală, s'a bazat mai mult pe masa compactă a Samurailor și numai datorită colaborării dintre această clasă, afiliară conducerii și șeful suprem al statului a fost posibilă formarea unui stat Japonez care să fie un soare la soare răsare și o țară model pentru toate țările celorlalte continente.

Numai prin aceasta a ieșit Japonia la lumină din beznа trecutului și se afirmă azi prin nenumăratele și strălucitoarele victorii, ca una din marile puteri ale lumii.

Mihail Merlescu

Fete în marș

OREZUL

Există și pentru Japonia problema „popor fără spațiu" și ea determină politica internă și externă a acestei mari puteri din Extremul Orient. Dobândirea unui nou spațiu vital e pentru Japonia o necesitate vitală, căci în Japonia propriu zisă trăesc 71,25 milioane de oameni pe o suprafață de 382.500 km. p. Aceasta corespunde unei densități de 186 oameni pe km. patrat, față de numai 13 oameni pe km. patrat câți sunt în USA.

Cu tot avântul mare luat de industrializarea Japoniei în ultimii ani, niciodată nu s'a uitat temeinica înțelepciune a proverbului japonez care numește „agricultura ca mama hrănitoare a statului". Japonia a rămas tot țara cu un pronunțat caracter agrar. Aproape 50% din populația ei se îndeletnicește cu agricultura. Deși numai 15.6% din suprafața agrară utilizabilă reprezintă teren arabil pe când 53.8% e acoperită cu păduri și munți, totuși agricultura japoneză poate asigura alimentarea poporului din producția proprie. Pentru autarkia alimentară a țării sunt hotărâtoare două lucruri: cultura intensivă a solului 14,1 milioane oameni ocupați în agricultură se împart pe 5,6 mil. exploatări și felul specific al alimentației japoneze, care se compune mai mult din vegetale cu prevalarea orezului. Orezul și carnea joacă în alimentația japonezului cam acelaș rol ca cerealele panificabile, cartofii și carnea în Europa. Din cele 6 milioane hectare teren agrar, sunt cultivate cu orez cam 54%. Pe lângă orez se cultivă mai ales orz (329.000 ha) și grâu (643.000 ha). Porumbul, soia și batata — o tuberculă asemănătoare cartofului — joacă aci un rol mai mic. Tot așa și creșterea vitelor și producția de carne au o însemnătate relativ mai mică. Din consumul total de albuminoase japonez se acoperă 70% prin albuminoase vegetale, 27% prin pește, 2% prin ouă, și numai 1% prin carne. Calculând și producția coloniilor sale, Japonia este autarkă la orez, grâu, ovăz, fasole, mazăre, ceai, zahăr și pește. Din pricina stocului de vite foarte redus ea e nevoită să importe aproape toate produsele animale, ca: piei crude, bălauri, nelucrate, piei tăbăcite, păr, lână, etc. Aceasta totuși nu-i cauzează greutăți, deoarece majoritatea acestor mărfuri se pot aduce din țările spațiului ost asiatic.

Cu tot conflictul armat cu China, care durează din anul 1937 agricultura japoneză a putut asigura hrănirea populației absolut satisfăcător. E de remarcat că Japonia n'a pierdut nici odată din vedere importanța pentru război a bazei alimentare și mai ales a tras învățăminte din catastrofa alimentară germană din războiul mondial. Mai acum câțiva ani s'a publicat din partea ministerului armatei japonez o comunicare prin care problema orezului era caracterizată problemă a apărării și în care se cerea sporirea producției. Japonia nu s'a mulțumit numai cu aceste reflexiuni teoretice. In anul 1940 ea a hotărît punerea în aplicație a unui plan pe 10 ani, pentru a cărui înfăptuire s'a aprobat la început 982.000 yeni. Afară de aceasta s'a înființat o societate de cultură agrară, pentru a împiedica vânzarea de pământ arabil cu scopuri speculative și pentru a realiza o mai bună cultivare a solului. Pentru asigurarea aprovizionării populației cu orez, s'a cumpărat de către ministerul agriculturii japonez, în Septembrie trecut tot orezul de pe piață, luându-se cu aceasta consumul sub controlul statului și înlesnindu-se regularea prețurilor.

Cu toată strâmtimea spațiului, alimentarea Japoniei poate fi socotită azi ca asigurată. Și acolo agricultura e pregătită, iar alimentarea e în așa chip organizată încât războiul cu Statele Unite nu poate aduce niciun fel de surprize pe frontul alimentării Japoniei. La aceasta se mai adaogă că, prin alianța cu Thailanda și prin ocuparea bazelor britanice și nord-americane din Oceanul Pacific, izvoarele de alimentare ale Japoniei vor afla o mai mare lărgire.

C.

„ȘCOALA NAȚIONALĂ"

In Japonia „Școala națională" se compune dintr'un curs elementar de 6 ani și un curs superior de 2 ani; însă dacă împrejurările locale o cer, ea poate avea și numai unul din cele două cursuri.

Această împărțire are de scop de a păstra caracterul școalei elementare naționale ca să fie similar cu acela al școalei elementare ordinare care există actualmente și ca absolvenții celei dintâi să poată fi admiși în școlile medii (secundare) la fel cu absolvenții școalei ordinare elementare.

Totuși trebue amintit, că după vechiul sistem, cursul elementar era un tot complet, cursul elementar superior fiind numai un adaus educativ, pe când cursul de 8 ani al școalei naționale formează un program consistent. Repartiția pe cursuri elementare și superioare este bazată pe considerația, că, dela vârsta de 12 ani, copiii intră în prima perioadă a adolescenței, deci a atins o nouă treaptă a dezvoltării lor fizice și intelectuale.

Pe de altă parte se acordă o mare atenție viitoarelor cariere ale elevilor, iar pentru cei care au putința să intre în școalele medii, se ține seamă de starea lor materială.

PROGRAMUL ȘCOALEI NAȚIONALE

Este aproape inutil de a mai menționa că educația fundamentală japoneză se reazămă pe cultivarea principiilor de bază cuprinse în „Rescriptul Imperial despre Educație".

Intregul sistem de educație adoptat de școala națională este bazat pe aplicarea acestor principii, prin care se dă nouei generații un antrenament specific cetățenilor japonezi.

Până acum, programul școalei elementare cuprindea ca învățământ peste zece subiecte separate, care din lipsă de unificare, trebuiau coordonate.

Astfel fiind, în școala națională, subiectele sunt grupate într'un mic număr de lecții principale, prin care se urmărește exaltarea aptitudinilor din punct de vedere național, dezvoltarea gustului pentru cercetări științifice, înobilarea sentimentelor și desvoltarea fizică, pe care se pune deasemenea mare bază. In acelaș timp se dă o deosebită atenție **formării cunoștințelor** și **calității acțiunilor** fiecărui elev.

Atât cursurile elementare, cât și cele superioare ale școalei naționale, au patru-cinci lecții principale, fiecare cuprinzând subiecte strâns legate unul de altul.

CURSUL ELEMENTAR

Cultura națională: Morala (inclusiv eticheta), limba națională, *istoria națională și geografia.*

Știință și Matematică: *aritmetica, geometria și științele fizico-chimice.*

Exerciții fizice: arta războinică și gimnastica (inclusiv instrucția militară, sporturile, jocurile și higiena).

Arte și meserii: muzica, literatura, pictura, lucrul manual și cusutul (pentru fete).

CURSUL SUPERIOR

Cultura națională: Morala (inclusiv eticheta), limba națională, istoria națională și geografia.

Comerț și industrie: unul sau mai multe subiecte despre inginerie, comerț, agricultură și arta de a naviga.

Științe și Matematică: aritmetica, geometrie și știință.

Exerciții fizice: arta războinică și gimnastica (inclusiv instrucția militară, sporturile, jocurile și higiena).

Arte și meserii: muzica, pictura, lucrul manual, gospodăria și cusutul (numai pentru fete).

Pentru a împiedeca îndepărtarea educației de la viața de toate zilele, se insistă foarte mult asupra educației practice, punând-o în strânsă concordanță cu viața națională.

In special se fac eforturi, în cursul superior, pentru o îndrumare practică către comerț și industrie; deasemeni un interes deosebit se acordă agriculturii, ingineriei și industriei produselor marine, ținându-se seamă de necesitățile fiecărei localități.

Pe lângă materia de învățământ, programul mai cuprinde administrarea cunoștințelor necesare desvoltării naționale în relațiile cu Asia Orientală, cu lumea întreagă, cu apărarea țării etc.

Prin prelungirea educației obligatorii, subiectele cuprinse în programul de învățământ sunt ajustate și aranjate din nou după dezvoltarea intelectuală și fizică a elevilor, ca astfel cursul celor 8 ani de „școală națională" să fie cât mai eficace posibil.

Basile Tănăsescu

[illegible]

DRUMUL IMPERIAL AL VICTORIEI

Defi lare

RESCRIPTUL IMPERIAL
DAT CU OCAZIA INCHEERII PACTULUI TRIPARTIT

Marea poruncă ce Ne-a lăsat-o moștenire Strămoșii Noștri Imperiali și pe care trebue s'o purtăm zi și noapte în inimile noastre, este aceea de a face să triumfe dreptatea pe pământ, și de a face din lumea întreagă o singură familie. In uimitoarea criză prin care trece astăzi lumea, dezastrele cauzate de războĭ vor fi fără margini, ruina impusă de el omenirii, de necalculat. Să sperăm din tot sufletul că turburările vor înceta și pacea va fi restabilită cât mai repede posibil. Având în vedere această stare de lucruri, am poruncit Guvernului Nostru să delibere asupra unei asistențe mutuale și a unei colaborării cu guvernele Germaniei și Italiei, — cari împărtășesc vederile și aspirațiunile Imperiului Nostru, — și suntem deosebit de satisfăcuți că un pact a fost încheiat între aceste trei Puteri.

A da fiecărei națiuni putința să-și găsească propriul său loc și fiecărui individ să trăiască în pace și siguranță este, desigur, un scop de o deosebită măreție și fără seamăn în istoria lumii.

Țelul acesta este încă foarte departe de a fi atins.

Vouă, supușilor Noștri, vă incumbă datoria de a lămuri neîntrerupt concepția fundamentală a Imperiului Nostru. Cugetați adânc și priviți departe; uniți-vă în suflete și în puteri ca să dominați evenimentele actuale, ajutând astfel a menține prosperitatea Tronului Nostru etern după cum este Cerul și Pământul.

A doua zeci și șaptea zi din a noua lună a celui de al cincisprezecelea an — Epoca Showa (1940).

(Urmează semnătura împăratului și sigiliul împărătesc)

Anul 1941 a fost pentru Japonia anul hotărârii, de a îndrăzni să se ridice dela rangul de mare putere dominantă în Asia de Est la acela de putere mondială. Dela închiderea bruscă a conferinței navale dela Washington în anul 1936, când Anglia și Statele Unite refuzară Japoniei paritatea navală, națiunea a fost pregătită pentru inevitabila ruptură. Cinci ani de muncă încordată trecură. Când în 1939 isbucni răsboiul în Europa, când Roosevelt se amestecă din ce în ce mai pe față în treburile europene și apăru ca promovator al răsboiului și ca apărător al Angliei, s'a recunoscut la Tokio din ce în ce mai lămurit, că Japonia, va fi atrasă în acest răsboiu. Națiunea a sărbătorit jubileul de 2602 de ani al statului ei în cea mai gravă reculegere și privire în trecut, străduindu-se, să obțină dela Anglia și U. S. A., cu mijloace pașnice, recunoașterea misiunei Japoniei în Asia de Est. Chiar pactul tripartit pe care Japonia l-a încheiat la 27 Sept. 1940 la Berlin cu Germania și Italia, avea menirea să păstreze pacea în Pacific și să localizeze răsboiul european.

CALEA SPRE SUD

Insă Roosevelt n'a iertat niciodată încheierea acestui tratat. Fără răgaz diplomația Anglo-Americană lucra de acum două ierne să apuce Japonia pe la spate și s'o neutralizeze printr'o conlucrare cu Uniunea Sovietelor, ba chiar, prin întrebuințarea unui șir de mijloace represive, s'o silească să rupă alianța cu puterile Axei aliate. Puterea și onoarea națiunei japoneze trebuiau deasemenea fie îngenunchiate. Oamenii de Stat japonezi nu încetară însă să lucreze împotriva acestei hotărîri și să dea evenimentelor un curs îndreptat spre cel mai slab punct al încercuirii ce se forma, un curs spre Sud. In Septembrie 1940, în urma unei convenții cu guvernul francez din Vichy, Japonia, a ocupat nordul Indochinei, pentru a împiedica pe de o parte aprovizionarea Mareșalului Ciang Kai Shek cu material de răsboiu, iar pe de alta pentru a pune sub protecția Japoniei Indochina, deoarece după prăbușirea Franței, Statele Unite își și întinsese mâna asupra acestei colonii, fără stăpân cum spuneau ele. Infrângerea Olandei pe câmpul de răsboiu european făcu deasemeni necesare tratative între Tokio și guvernul Indiilor Olandeze din Batavia. Acest guvern fu pus în fața alternativei de a purta din ordinul Angliei și a U. S. A. un răsboiu fără sens în contra Japoniei, sau de a pune la dispoziția acesteia, printr'o înțelegere pașnică, bogățiile ei în materii prime de care Japonia avea mare nevoie. Cu nesfârșită răbdare diplomația japoneză duse aceste tratative și trebui să constate, că, chiar în primăvară, guvernatorul Bataviei a încheiat cu Anglia și cu U. S. A., ba chiar cu Mareșalul Ciang-Kai-Shek, o alianță militară, așa zisul Bloc A. B. C. D. Afară de aceasta, posibilitățile de până acum de aprovizionare ale Japoniei deveneau sub presiunea lui Roosevelt din ce în ce mai mici. In acest timp Americanii, contrariu tratatelor dela Washington, începură să fortifice baza dela Guam și Filipinele și să întărească acolo garnizoanele lor. Presiunea devenea din ce în ce mai amenințătoare și provocătoare.

In Martie Ministrul de Externe Matsuoka veni la Berlin. El mijlocise tocmai pacea între Thailand și Indochina franceză și demonstrase cu aceasta, că Japonia vrea și este capabilă să organizeze marele spațiu Est Asiatic în chip pașnic. Cu ocazia călătoriei sale la Berlin, Matsuoka vizită și Moscova, atât la ducere cât și la întoarcere. Dorința lui principală a fost să asigure spatele Japoniei către Siberia și să ia lui Roosevelt orice posibilitate de a juca cartea sovietică împotriva Japoniei. Acest plan reuși prin încheierea în ziua de 13 Aprilie la Moscova a unui pact de neagresiune și neutralitate și prin declarațiunile ambelor părți, în care, după 10 ani de discuțiuni partenerile contractante își recunoșteau reciproc frontierele în Manciuria și Mongolia exterioară. Japonia era acum pregătită.

Dar acum veni o surpriză neașteptată: isbucnirea răsboiului germano-sovietic la 22 Iunie. Națiunea japoneză scoase strigăte de entusiasm. Se auziră voci, care cereau răsboiul în contra Uniunelor Sovietice, ca să se înlăture odată pentru totdeauna pericolul ce venea dela baza aeriană și navală Vladivostok, problemă rămasă nerezolvată dela răsboiul ruso-japonez din 1905. Dar guvernul nu se gândi la aceasta. Expansiunea japoneză spre nord, care avu ca urmare încorporarea Manciuriei n'a fost niciodată populară. Paradisul [illegible]lar al mărei de Sud-stăpânea dorul poporului cu o putere mai mare. Matsuoka însuși care ieșise din administrația Manciureană făcea parte dintre bărbații conducători, care preconizau cursul către Sud. Partizanii acestei politici își spuneau la isbucnirea răsboiului germano-sovietic: Japonia nu mai are nimic de câștigat la Nord în afara granițelor sale actuale. Ocaziunea pentru înlăturarea pericolului bolșevic este într'adevăr favorabilă însă ea nu va scăpa Japoniei. Acest pericol ar fi de altfel micșorat prin loviturile grele date de germani pe fronturile europene. Matsuoka, semnatarul pactului dela Moscova, trebui firește să demisioneze în Iulie. Dar prinçipele Konoye nu renunță la politica sudului, ci păși la sfârșitul lui Iulie la ocuparea întregei Indochine franceze, astfel că Japonia intră în stăpânirea importantelor baze navale și aeriene de pe coastele Chinei de Sud, departe de Singapur până la o mie de km. în linie aeriană. Londra și Washington răspunseră la această lovitură cu înghețarea tuturor bunurilor japoneze. Indiile olandeze se alăturară și ele. Japonia răspunse și ea cu înghețarea importantelor baze navale și aeriene de bunurilor adversare. Alarma de răsboiu fu dată.

ERORI CU URMARI GRAVE

Prințul Konoye făcu atunci un demers neașteptat. Intr'un mesagiu adresat lui Roosevelt se declară gata să facă o nouă încercare pentru o înțelegere pașnică. In Washington acest demers a fost greșit înțeles.

S'a crezut că acest demers constitue un semn de slăbiciune al adversarului și s'a jubilat asupra unei slăbiri a pactului tripartit.

In faimoasa conferință a Atlanticului, Roosevelt și Churchill stabiliră, pe lângă noaile linii generale ale politicei lor externe și calea către neutralizarea Japoniei. Churchill lămuri la sfârșitul lui August într'o cuvântare radiofonică, cu cuvinte amenințătoare, că este vorba numai de o îngenunchiere a Japoniei. In presă transpiră că s'a cerut evacuarea Indochinei franceze, evacuarea provinciilor maritime chineze, ba chiar ruperea alianței cu Berlinul și Roma. Față cu aceste pretențiuni nu e de mirare că tratativele au continuat până la sfârșitul lui Septembrie. Căci cum putea Japonia să sacrifice fructul unei activități militare și politice de 10 ani? La începutul lui Octombrie se auzi cu bucurie și cu ușurare în Tokio din gura Fuehrerului rezultatele de neschimbat ale campaniei d'u Est. Prințul Konoye se retrase fu înlocuit prin generalul Tojo. Armata luă conducerea.

ENIGMA TOJO

Cu groază se recunoștea acum la Washington, că Japonia nu era dispusă să se lase a fi intimidată. Sărbătorirea dela 27 Septemvrie 1941 a împlinirii unui an dela încheerea pactului celor trei puteri a arătat, că Japonia n'avea de gând să comită o trădare. Se înțelese dintr'o dată, că politica agresivă indiscretă, pe care Roosevelt o întreprinsese în vară și toamnă în Atlantic — întărirea escadrei americane a Atlanticului la cinci vase de război, cu numeroase crucișătoare și distrugătoare pentru protejarea convoaielor engleze și pentru ocuparea eventuală a insulelor portugheze și a posesiunilor franceze din Africa de Vest — era întemeiată pe o ipoteză falsă, adică pe presupunerea, că Japonia va părăsi Axa. Cu toate acestea Anglo-Americanii nu încetară să amenințe Japonia. Când însă generalul Tojo se hotărî să reia tratativele cu Washingtonul și chiar să trimită un reprezentant special în persoana lui Kurusu, Anglo-saxonii se înșelară din nou asupra Japoniei care era pregătită să se supună destinului ei. Generalul Tojo jucase aici cu cărțile pe față. El publicase în organul Ministerului de Externe din Tokio „Japan Times" cererea minimă a Japoniei: recunoașterea Manciuriei, recunoașterea predominanței Japoniei în China, etc. El convocase și parlamentul japonez care s'a întrunit tocmai în ziua sosirii lui Kurusu în Washington, la [illegible] Noembrie, și după două zile adoptă cu unanimitate o decizie, în [illegible] pretenția de dominație mondia[lă] a Statelor Unite în Asia de Est era respinsă în forma cea mai aspră. Noaile credite de răsboiu fură aprobate fără nicio discuție.

Mai deslușit și mai categoric nu putea Japonia să negocieze. Dacă totuși secretarul de Stat Hull, după zece zile de discuțiuni, înmână reprezentanților japonezi o notă arogantă, în care susținea cu spiritul cel mai strâmt principiile perimate ale unui imperialism colonial anglo-saxon, dacă Churchill sublinia această notă prin trimiterea unei escadre de vase de răsboiu la Singapur, atunci trebuiau să știe că se joacă cu ușurință de-a răsboiul. De aceea acești din promovatori ai răsboiului n'aveau niciun motiv să se plângă, că la 8 XII când Japonia rupse brusc convorbirile au fost înșelați și că guvernul Tojo odată cu trimiterea reprezentantului special, ordonase flotei de răsboiu japoneze să ocupe pozițiile ei de atac în Oceanul Pacific, până sub coastele Statelor Unite.

Prin această măsură preventivă și precaută, Japonia a dovedit că știe să fie stăpână pe destinul ei.

Iar victoriile nipone care se fin[...] dovedesc, de acum, tuturor [...] forță a Imperiului lui Soare Răsare...

A. Baik

Să luptăm până
la victoria noastră
comună!

[signature]

Ministrul Japoniei

DISCURSUL FUEHRERULUI
ŞI LUPTA JAPONIEI PENTRU ASIA MARE

de G-ral Matsui

Cunoscutul general japonez Matsui, unul din strategii conducători ai războiului din China și care a devenit cunoscut prin cucerirea Nankingului a transmis pe calea radio-telegrafiei următoarele declarații în legătură cu evenimentele de importanță mondială din ultima vreme. Generalul Matsui este cunoscut în calitate de conducător al societății „Asia Mare", care urmărește excluderea influenței anglo-americane din continentul asiatic și trece drept, deasemeni, ca o personalitate conducătoare în mișcarea naționalistă japoneză.

Acest articol a fost scris înainte de isbucnirea războiului și arată gândurile hotărîte dar cumpănite pentru victoria niponă.

Poporul japonez a primit cu o profundă bucurie încheierea acordului militar între Japonia și statele Axei și declararea stării de războiu cu Statele Unite de către Fuehrerul celui de al treilea Reich. Aș dori cu această ocazie să mă fac interpretul cordialelor urări de bine ale poporului japonez adresate Fuehrerului Reichului și poporului german și admirația față de minunatele realizări ale armatei germane, în cursul campaniilor din acest războiu. Cu o mândrie plină de gratitudine a primit poporul japonez felicitările poporului german aliat marilor realizări ale marinei japoneze în războiul din Pacific, care a fost tocmai declanșat. Japonia și Germania sunt legate printr'o frăție de arme de care pot fi mândre ambele popoare. De aceia vom concura în viitor pentru realizarea glorioaselor victorii militare cu conștiința că vom înfrânge inamicul comun. Cu aceasta va începe în istoria mondială o epocă mult mai fericită, decât era capitalismului care apune.

Diplomația japoneză a dus cu guvernul Statelor Unite tratative timp de 10 luni spre a evita războiul. Este posibil ca unii din poporul german să nu fi înțeles în întregime politica japoneză din acest timp și să fi considerat tratativele ca un semn de slăbiciune și de nehotărîre. In toate crizele internaționale, Japonia a căutat și ultima posibilitate pașnică a rezolvării conflictului. Aceasta însă nu s'a întâmplat niciodată din teamă față de un conflict înarmat, ci din sentimentul de răspundere față de binele poporului și pacea mondială.

Fiecare cuvânt al Fuehrerului rostit în discursul din Reichstag, este rupt din inima poporului japonez. Chiar poporul japonez a recunoscut în persoana d-lui Roosevelt inamicul mondial No. 1 cu care orice înțelegere este imposibilă. Torpilele marinei japoneze au dat de pe acum răspunsul cuvenit ațâțărilor sale și va avea să regrete că a provocat în mod atât de ușuratic două puteri mondiale. Edictul dat de către Tenno (Impărat) exprima hotărîrea că acest războiu va fi dus până la victoria finală în vederea apărării Japoniei, a vieții și a viitorului său. Rezultatul războiului din Pacific va trebui să însemne eliberarea popoarelor oprimate de sub jugul exploatării anglo-americane. Marea Asie va constitui la fel o nouă sferă de putere ca Europa unită după înfrângerea englezilor.

Liniștea și buna starea Europei și Asiei vor fi doar atunci asigurate dacă va fi înfrântă amenințarea mondială anglo-americană. In acelaș timp Japonia consideră posturile avansate ale Angliei ca tranșeele Statelor Unite și sunt stăpâniți de ferma convingere că această linie va fi în curând sfărâmată, înainte ca să se producă decisiva între continente.

Insăși în acest sens discursul Fuehrerului a dus la o schimbare istorică.

LITERATURA

FERICIREA

Sunt bătrân. Nimic nu mă mai interesează. De altfel nu sunt prea inteligent și ideile nu mi-au depășit niciodată pașii. Nu cunosc decât pădurea mea, unde revin. Nerăbdătoare de a mă auzi vorbind arborilor, isvoarelor, luna iese din nori și râde...

Mă întrebați care este suprema fericire, aci pe pământ? Este aceea de a asculta cântecul unei fetițe care se îndepărtează după ce te-a întrebat încotro s'o ia.

DACA AŞI FI FOST CU TINE...

Dacă aș fi fost cu tine, stăpâne, acolo, printre camarazii tăi, curajul tău poate s'ar fi micșorat. Mi-au trebuit multe luni pentru a țese rochiile mele din pânză fină, care trebuiau să vă facă cinste. Fără îndoială că nu le voiu purta niciodată.

Am renunțat la juvaeruri, la farduri... Am renunțat la flori. Privesc păsările care sboară perechi și le invidiez.

— Ah, soțul meu, când se vor putea oare întâlni privirile noastre.

CANTECUL NUFERILOR

Rochiile lor verzi seamănă atât cu frunzele de nufăr, obrajii lor roz seamănă atât cu florile de nufăr, încât iau rochiile lor drept frunze și obrajii lor drept flori. Un cântec se'nalță. Abia atunci îți dai seama că fata se scaldă printre nuferi... Favoritele regelui Ison și dansatoarele lui Ou și frumusețile lui Io au venit să sburde în lac. Ele culegeau nuferii, ele râdeau văzându-și rochiile plutind...

Ca odinioară, atunci când sosesc tinerele fete, nuferii saltă ca să-și admire surorile. Când ele pleacă, luna cea albă le însoțește.

NOAPTE DE IARNA

Fâșâitul bambușilor îmi vestește că ninge.

NIPONA

FATA GOALA

Pentru a-și întâlni logodnicul sub salcia înaltă ce e pe malul fluviului, și-a pus cele două rochii mai frumoase...

Când soarele a început să apună, vorbeau încă cu duioșie.

Deodată ea s'a ridicat rușinată, căci nu mai avea a treia rochie: umbra salciei.

Trad. de R. B.

Un Samurai nu slujește decât la un singur Senior... Am jurat să ne urmăm Seniorul în viață și în moarte. Datoria noastră e să murim cu el.

Doar oamenii care nu mai sunt tineri fac orice lucru cu o încetineală stranie.

Un Samurai nu vede în moarte decât un prilej de a-și manifesta bravura.

Forța sufletului este cea dintâi dintre virtuțile omenești.

Memoria unui Samurai e grav pătată când se spune despre el că a dat înapoi dela datoria lui față de o acțiune utilă, oricare ar fi ea.

„Dacă asupritul suportă mișelește, fără revoltă, brațul viclean al asupritorului, dacă preferă o existență josnică de găină în locul morții glorioase a unui apărător al Dreptății și Onoarei, nimic desigur nu impune celorlalți să nu moară în locul lui. E o datorie să sprijini, și să ajuți pe cel ce luptă, până la ultima suflare pentru cauza cea bună. Și e deasemeni o datorie să lași să piară lașii care nu fac nici o sforțare să iasă din mocirla în care au căzut".

Când un Samurai se jertfește nu iese ca un negustor, o sută de rezerve subtile.

Adevărata fericire e întotdeauna să-ți împlinești datoria.

Citate din „Comoara samurailor" de A. Soulié de Morant în românește de Maior C. M. Sandovici.

Avangardă cucerit[oare]

RESCRIPT IMPERIAL DESPRE EDUCAŢIE

„Supușilor Noștri:

„Strămoșii Noștri Imperiali au înființat Imperiul pe o bază largă și de nesdruncinată temelie, plantând în el adânc și temeinic Virtutea; supușii Noștri, mereu strâns uniți în sentimentele lor de credință și filială pietate, i-au ilustrat frumusețea din veac în veac. Acestea sunt esența și gloria Imperiului Nostru și tot acestea formează isvorul educației Noastre. Voi, supușii Noștri, să fiți cucernici față de părinții Voștri, afecțuoși cu frații voștri, uniți ca soții și sinceri față de prietenii voștri; să trăiți simplu și cumpătat; să răsfrângeți bunătatea voastră peste toți, să vă dedați la știință și să practicați artele. In felul acesta, să vă desvoltați facultățile intelectuale și să va cultivați însușirile morale; în plus, să munciți pentru Binele Public și pentru progresul Comunității, să respectați Constituția și să păziți legile; dacă într'o zi împrejurările o vor cere, să vă oferiți cu curaj Statului, apărând și menținând prosperitatea Tronului Nostru Imperial, etern după cum este Cerul și Pământul. In felul acesta, vă veți arăta nu numai supușii Noștri buni și credincioși, ci veți ilustra și mai mult cele mai înalte tradiții ale strămoșilor voștri.

„Calea indicată este aci; aceasta este în adevăr Doctrina pe care am moștenit-o dela Strămoșii Noștri Imperiali, pentru a fi păzită atât de Descendenții lor cât și de supuși, căci este infailibilă în orice timp și adevărată în orice loc. Este dorința Noastră să purtăm în suflete cu toată smerenia această Doctrină, ca astfel, — în înțelegere cu voi, supușii Noștri, — să putem atinge aceeași virtute".

A treizecea zi din a zecea lună a celui de al douăzecișitreilea an — Epoca Meiji (1).

(Semnătura Impăratului și Sigiliul Impărătesc)

(1). Anul 2550 dela Fundarea Imperiului, adică anul 1890 al Erei Creștine.

Sub urgia focului ucigător

Inaintând spre Singapore

Cu prețul vieții mina e neutralizată

FILM = CINEMA

O LUPTĂ CRÂNCENĂ ÎNTRE SUFLET ŞI ŞTIINŢĂ IN MARELE FILM GERMAN „ACUZ" (ICH KLAGE AN)

Iată un film de mare anvergură, realizat de un ansamblu de mari artişti, al căror talent corespunde, într'adevăr, unei teme originale şi răscolitoare de suflete. Ce putea fi mai potrivit unui subiect plin de semnificaţii profunde decât participarea lui Paul Hartmann, Mathias Wiemann şi marei artiste Haydemarie Hatheyer.

Fiecare din aceştia şi-a asumat câte un rol greu:

Paul Hartmann realizează rolul unui medic savant care se luptă dârz cu enigmele ştiinţei dar şi cu înduioşările sufleteşti caracteristice unui soţ ce-şi iubeşte soţia cu fanatism.

Haydemarie Hatheyer o artistă cu infinite şi inedite putinţe de realizare, însă nu îndeajuns de cunoscută publicului nostru, a întruchipat, de data aceasta, rolul foarte dificil, dar tot atât de interesant şi semnificativ, al unei femei distinse şi duioase, pătrunsă de fiorul autentic al iubirii pentru soţ, dar resemnată şi chinuită, tot atât de mult, de fiorul morţii ce o cuprinde şi o răpune fără remediu, până la desnodământul inevitabil şi suprem.

Mathias Wiemann realizează rolul unui medic. Sunt îndeajuns de cunoscute posibilităţile acestui artist care ştie foarte bine să aşeze modestia alături de devotament.

Desigur că ansamblul acesta corespunde pe deplin desfăşurării fireşti a temei filmului „Acuz". Energia lui Hartmann se întregeşte cu duioşenia lui Wiemann şi cu feminitatea naturală dusă până la inocenţă a lui Haydemarie Hatheyer. Toate aceste însuşiri sunt necesare şi fireşti în cadrul unui asemenea mare film, care cuprinde una dintre cele mai profunde tragedii: *lupta între seninătatea pozitivă a ştiinţei şi sbuciumul plin de neprevăzut al eternului suflet omenesc.*

Heidemarie Hatheyer şi Paul Hartman în „Acuz"

DIN LUMEA FILMULUI

ZARAH LEANDER, cea mai interesantă vedetă europeană, a terminat de curând un nou film: Dragostea cea mare" cu Paul Hoerbiger şi Victor Staal ca parteneri.

LUISE ULLRICH, celebra protagonistă a filmului „Povestea unei vieţi" (Annelie) a semnat un nou contract cu „Ufa". Conform acestui contract Luise Ullrich a şi început turnarea comediei: „Academia dragostei" cu Victor Staal şi Johannes Hesters. „Academia dragostei" este o comedie modernă a cărei subiect poartă eroii prin frumuseţea munţilor Alpi.

FRITZ VAN DONGEN, interpretul Maharajahului din Eschnapur, care s'a bucurat de un succes atât de categoric în rândurile publicului feminin bucureştean, va fi văzut în „Monumentul Indian", continuarea filmului „Tigrul din Eschnapur".

UN OM CONTRA TUTUROR „CARL PETERS"

Hans Albers acest admirabil actor de reputaţie universală, atât de simpatizat de public, reapare într'un film de uriaşe proporţii, întruchipând persoana celebră a unui mare patriot german, Carl Peters.

Această peliculă reactualizează lupta dusă de un om înzestrat cu îndrăzneală şi clar-viziune, contra tuturor naivilor, rău-intenţionaţilor şi duşmanilor Marelui Reich.

Carl Peters reprezintă tipul cuceritorului curajos, întreprinzător, care îşi licitează dispreţuitor viaţa la marea tarabă a primejdiilor, pentru a servi cauza ţării sale.

Intr'o vreme când Germania nu poseda nici o colonie, Carl Peters porneşte pe propriul său risc într'o aventuroasă expediţie prin regiunile necunoscute ale Africei. Trecând prin mii de pericole, hărţuit de englezi, doborît de boală, temerarul explorator se reîntoarce victorios aducând în dar împăratului său un teritoriu cât Prusia de mare.

Realizat în magnifice condiţiuni de cadru şi luminozitate filmul acesta reprezintă în acelaş timp şi un splendid documentar asupra Africei.

Peisagii unice, de o crudă şi sălbatecă frumuseţe, viaţa indigenilor cu bizare obiceiuri, cu dansuri şi rituri înfiorătoare, toate acestea alcătuesc doar o parte din minunata producţie cinematografică: „Pionerul junglei necunoscute".

In rest, Hans Albers este prezentat tot timpul într'un rol dificil, de atitudini sobre dar masive, de clocotiri vulcanice şi înfrângeri suportate cu dinţii şi pumnii încleştaţi, în care el pune toată viaţa şi pasiunea sa.

In curând la „Scala"

„ANNELIE"

povestea unei Vieţi

Rareori o distribuţie atât de aleasă a fost încadrată într'o acţiune dramatică ridicată până la proporţiile uriaşe ale grandoarei şi vastităţii epopeice.

In fruntea ansamblului care interpretează filmul „Annelie", se află mai înainte de toate, inegalabila Luise Ullrich, socotită astăzi drept cea mai reprezentativă vedetă a studiourilor germane pentru rolurile de dramă.

Are această actriţă înzestrată cu variate şi infinite posibilităţi de expresie, o manieră strict personală de a reda cele mai adânci nuanţe psihice, cele mai sbuciumate stări sufleteşti, cu o simplitate atât de masivă şi pregnantă, în cât emoţionează până la lacrimi.

In acest film, Luise Ullrich, aduce toată gama sa de posibilităţi artistice, reuşind să compună una din cele mai izbutite creaţii din întreaga sa carieră.

De altfel subiectul însuşi gravitează dela un cap la altul în jurul lui Annelie, alias Luise Ullrich.

E propriu zis un imn închinat femeii şi mai ales mamei, privită în apoteoza splendoarei sale universale.

Annelie, este cândva prin 1914, o simplă femeie căreia soţul şi copiii i-au plecat pe front. Copiii se reîntorc mai târziu, dar soţul, rănit de schijele obuzelor, se stinge pe patul unui spital, sub privirile resemnate ale aceleia care l-a aşteptat cu dragoste şi credinţă.

După aceea, anii trec repede...

1941... Annelie, are 70 de ani. Trăeşte în mijlocul amintirilor şi al regăsirilor din prezent. Dar iată că momentul cel mare soseşte; momentul pentru care Annelie şi-a impus voinţă de a trăi: fiul ei cel mare, pleacă la Berlin, căpitan în marea armată germană. De acolo paşii lui vor porni în cadenţa marşului desrobitor al crucii şi dreptăţii universale. Annelie îl petrece cu sufletul, cu gândul şi cu ruga.

Mai presus de orice, pildă vie de abnegaţiune şi devotament, *Mama* se înalţă sublimă peste micimile pământeşti pentru a veghea înflăcărată dar vitează asupra destinului scumpului ei fiu, plecat acolo, departe, pe câmpul de onoare.

E un moment de splendidă puritate atică, pe deasupra căruia jocul magistral al celebrei Luise Ullrich, fiorii unor emoţii covârşitoare. Artista este în aceste clipe unică, inegalabilă, dominatoare...

Dealtfel, la expoziţia bienală de artă dela Veneţia, renumita actriţă germană, a fost premiată pentru creaţia ei din filmul „Anneile",

Alături de dânsa mai apar: admirabilul Werner Krauss, apreciat ca unul dintre cei mai buni interpreţi ai rolurilor de compoziţie, precum şi Carl Ludwig Diehl, cunoscut din o serie întreagă de filme remarcabile ale producţiei germane.

Această admirabilă trinitate artistică, completându-se reciproc până în cele mai infinitezimale nuanţe de exprimare, dă filmului „Annelie" un relief mult adâncit pe panta esteticului şi a emoţiei sincere.

Regizorul acestei benzi, Josef von Baky care are la activul său o mulţime de producţii superioare, a atins punctul cel mai înalt al fanteziei şi ingeniozităţii cinematografice cu „Annelie".

După rularea filmului în Germania regizorul Josef von Baky, a primit mii de scrisori de felicitare din partea spectatorilor şi a diferitelor personalităţi de vază din lumea artistică, pentru măestria cu care a pus în scenă o asemenea grandioasă realizare.

DIN STUDIOURILE EUROPENE

LA BERLIN au început exterioarele comediei de salon „Mondena", care se bucură de o distribuţie excelentă. Carl Ludwig Diehl — nobilul irlandez din „Vulpea din Glenarvon" — deţine rolul principal fiind secondat de execentrica Lili Murati şi de candida Irene von Meyendorff, (aristocrata din „Frau Luna"). Admirabil se comportă Theo Lingen în rolul unui servitor stilat, îndrăgostit la nebunie de bucătăreasa casei, Lucia Englisch.

LA PARIS, a avut loc premiera filmului „Povestea unei vieţi" (Annelie), bucurându-se de o primire călduroasă din partea publicului francez. In deosebi Luise Ullrich se bucură de simpatia tinerelor fete.

LA ROMA, a avut loc primul tur de manivelă a filmului muzical „3 Frauen um Verdi" în care se brodează toată viaţa sentimentală a marelui maestru. Interesant este faptul că filmul se bucură de o distribuţie internaţională: Verdi — este jucat de italianul Fosco Giachetti, Giuseppina — a doua soţie a maestrului este interpretată de Gaby Morlay, franceză, iar Teresina Stolz va fi adusă pe ecran de compatriota noastră Maria Cebotari.

Un rol de seamă, deţine Benniamino Gigli, care cântă câteva arii din operele marelui Verdi.

Filmul este de pe acum cu mult interes aşteptat.

LA VIENA, Ilse Werner se bucură de cele câteva săptămâni de concediu, obţinute în urma succesului din „Fata fără nume". Şi aci frumoasa vedetă este urmată conştiincios de Erik Frey noul star masculin al Berlinului care i-a fost partener în ultimul film.

LA BUCUREŞTI, pe scena cinematografului Trianon se joacă cu un succes neobişnuit, marele film al studiourilor „Tobis", „Tigrul din Eschnapur". Place îndeosebi dansatoarea La Jana în rolul Maharanei şi Fritz von Dongen într'un fascinant Maharadjah. In acelaş timp se aşteaptă cu nerăbdare, continuarea acestui film „Monumentul Indian", cu aceiaşi distribuţie.

Gusti Hüber în „Ei doi"... unde apare alături de talentatul Victor de Kowa

„TOATA LUMEA E A NOASTRA" este titlul filmului care întruneşte cea mai bună distribuţie de comedie în frunte cu: Carola Hoehn, Mady Rahl (ambele cunoscute din filmul de mare succes „Vagabonzii veseli") şi Georg Alexander.

HANS ALBERS, actorul atât de apreciat în cercurile cinefile, a fost ales protagonistul peliculei „Pionerul junglei necunoscute" (Carl Peters). De remarcat că exterioarele acestui film au fost făcute în Africa Răsăriteană. La această expediţie a ţinut să ia parte şi actorul.

ILSE WERNER, a declarat unui ziarist vienez, că turnarea filmului său „Fata nimănui" a durat şapte săptămâni. In acest timp gingaşa vedetă a slăbit patru chilograme. Nu e de mirare; exterioarele s'au turnat la Tirol şi regizorul pentru a prinde primele raze de soare, începea turnarea la orele 7 dimineaţa, ceeace însemna că vedeta trebuia să fie pe platou la ora 6, când o aşteptau coaforii.

MADA RAHL, se bucură de multă simpatie în rândurile studenţilor. Astfel o statistică indiscretă constată că de ziua onomastică, vedeta a primit 2.380 felicitări, dintre care 1940 dela studenţi. Ceeace a fost odată Joan Blondell pentru studenţii americani, pare să fie azi Mady Rahl, pentru studenţii europeni.

DIN STUDIOURILE BERLINEZE

„*Sibile Schmitz*, care în ultimii doi ani a refuzat toate rolurile oferite de producători europeni a semnat de curând un contract cu studiourile D. F. E. pentru rolul principal din *„Te iubesc Clarissa"*.

Heinrich George, marele actor german are o magnifică creaţie în *„Nunta spânzuratului"*. Heinrich George este secondat aci de Maria Landrock şi Gustav Knuth.

Camila Horn, azi cea mai elegantă vedetă europeană este protagonista sentimentalului film: *Aimée Ferrand"*. Willy Fritsch îşi dă replica. Din distribuţie mai fac parte delicioasa apariţie a Mariei Landrock, Paul Dahlke, etc.

Maria Landrock, cea mai candidă figură a filmului a fost aleasă după multe discuţii, protagonista filmului *„O fată a păcătuit"*. Film jucat inclusiv cu femei.

Käthe Dorsch, celebra vedetă a teatrului german, girează realizarea studiourilor „Bavaria": „Comedianţii". Alături de ea vedem chipul gingaş al Hildei Krahl, şi o figură de mult uitată: Henny Porten. Gustav Diesl, deţine rolul masculin.

...se Ullrich este protagonista filmului „Povestea unei vieţi" (Annelie) în regia lui Josef von Baky

Primele direcţii de atac ale Japonezilor

MEIZI-IMPĂRATUL POET

La 3 Noembrie — ziua de naştere a Împăratului Meizi — Japonia serbează începutul unei ere noui, neaşteptata înflorire a modernismului nipon pe vechiul trunchi feudal.

Meizi Tenno „împăratul iluminatului guvern", s'a născut în 1852 la Kyoto, vechea capitală unde împăraţii vegetau de secole sub exclusivul şi efectivul control al Sioguniilor. Cu toate că nu avea decât 16 ani când s'a urcat pe tron, a descătuşat totuşi regalitatea de milenara autoritate sioguniană şi cu toate contrastele sângeroase şi greutăţile care apasă popoarele care sunt în pragul unor evenimente hotărâtoare pentru istoria lor, a dat semnalul marei lupte pe care o ţară închisă în cele 1000 de insule ale sale, potrivnice atât intervenţiei externe cât şi oricărei expansiuni interne, un popor asuprit de caste şi de un strict regim feudal avea să poarte, pentru a deveni o Naţiune puternică, înzestrată cu o extraordinară şi irezistibilă forţă de expansiune.

Restaurarea imperiului, efectuată de Meizi Tenno, este în acelaş timp o întoarcere la vechile obiceiuri şi un formidabil imbold către progres, reunind dublul caracter al Japoniei: totalul respect către tradiţie, forţă spirituală, şi tendinţa către cel mai absolut modernism.

Dar Meizi Tenno a fost şi poet şi pentru poporul japonez, poeziile acestui împărat sunt un dar tot atât de mare ca şi binefacerile materiale pe care Ţara le-a căpătat în urma Restauraţiei. Sunt poezii augurale, inspirate de dorinţa de a ruga pe Zei ca să-l ajute să conducă bine Japonia şi să se dedice în întregime poporului nipon. Vădesc toate un suflet sensibil şi o inimă de părinte.

Dar aceste titluri evocă în sufletul cetitorului întregul lor „conţinut". Poporul japonez oricărui rang social ar aparţine, cunoaşte cea mai mare parte din ele. Ascultă şi astăzi în versurile lui Meizi Tenno expresia de bunăvoinţă sau o dojană; îndemnul şi exemplul îi vine de sus, dela Tatăl marei familii naţionale.

Versurile lui îi învaţă că pot fi de folos Patriei cu orice formă de activitate, îndeplinindu-şi fiecare datoria, căci e tot una dacă o aperi prin luptă sau o serveşti împlinindu-ţi alte obligaţiuni:

„Pentru a-ţi iubi Patria
două drumuri
nu sunt;
orice altă îndatorire
o egalează pe cea a
răsboiului".

Şi Suveranul cel dintâi a dat exemplul, înţelegându-şi chemarea ca pe o aspră datorie. Această preocupare se oglindeşte într'o altă „tanka":

„Pentru binele poporului, inima nu are timp să se odihnească, chiar dacă Eu aşi fi în colţul cel mai îndepărtat al Palatului".

Dela Palatul Regal, privirea Suveranului se îndreaptă asupra întregului popor japonez; sau se înalţă către bolta nemărginită a cerului, albastrul cer al Japoniei, pentru a medita la măreţia sufletului:

„Cerul e învesmântat în
albastrul senin al dimineţii:
oh! dacă ar fi atâta curăţenie şi în sufletele
noastre!"

Sfaturile împăratului Meizi sunt adesea de o claritate evanghelică:

„Nevăzuţi ochilor noştri
stau alături de noi Zeii;
să nu roşeşti în faţa lor,
iată dovada de corectitudine pentru sufletul
omenesc!"

Şi suveranul se gândeşte din nou la marea responsabilitate ce-i implică înalta lui misiune: generaţiile trecute au format baza morală a poporului japonez, în desvoltarea celor mai înalte virtuţi patriotice şi sociale.

Poetul Împărat îşi exprimă această nobilă grijă într'o altă poezie:

„Când citesc scrisorile
din vechime,
mă întreb îngândurat.
„Cum va fi Ţara
sub ocârmuirea mea?"

In poeziile japoneze — ca în toată arta lor — frumuseţea trebue căutată în ceeace nu e exprimat, în acel yohaku sau „spaţiul marginal" în care cititorul trebue să intuiască sentimentul poetului. Acesta este motivul pentru care nu se descriu niciodată sentimentele, ci sunt lăsate să se subînţeleagă. In puţinele versuri ale poeziei trebue să fie o simplicitate de expresie suficientă pentru a produce în sufletul cititorului un bogat efluviu emotiv. Una din cele mai frumoase poezii ale lui Meizi Tenno este cea în care autorul nu exprimă decât o simplă întrebare:

„Eu văd coliba de paie
locuită de oameni
necăjiţi
şi mă gândesc:
„Cum trebue să fie,
când bate ploaia şi şueră
vântul?"

Această simplă întrebare, pe care şi-o pune cu strângere de inimă Împăratul, dovedeşte mai bine decât orice altă poezie adânca lui dragoste faţă de popor.

Dar sentimentele „marei lui inimi" nu se mărginesc la hotarele Imperiului, dorind pace, bună înţelegere, fericire, întregii omenirii:

„Pe mare în cele patru
direcţii
trebue să fie lumea
ca nişte fraţi toţi să se
iubească.
De ce atunci valurile şi
vântul
se sbat şi urlă?"

Un îndemn spre o umană înfrăţire, un apel către cel mai nobil sentiment al sufletului omenesc, către acele sentimente fără a căror stăpânire „civilizaţie" e un cuvânt zadarnic, sau şi mai rău încă, e un glas de o biciuitoare ironice. Valurile de egoism şi artelele urii fiind potolite pe liniştitul ocean „al celor patru zări" omenirea se va arăta demnă de acest nume. Şi toate „inimile mari" ale viilor sau ale morţilor care vor contribui la aceasta vor fi fericite.

Petre M. Popescu

GENERALUL BĂGULESCU ŞI LEGĂTURILE JAPONO-ROMÂNE

Multă vreme, noi Românii a trebuit să ne mulţumim, în ceea ce priveşte informaţiunile despre ţările şi oamenii din Extremul Orient în a culege în treacăt din literatura străină, de multe ori lucrări uşoare, care speculau senzaţionalul erotic. De bună seamă, studiile amănunţite nu lipseau, dar ele nu erau la îndemâna oricui şi, în afară de aceasta, aveau toate un caracter rigid ştiinţific, redând, bunăoară în ceeace ne priveşte problema pe faţă, o Japonie schematică, alcătuită din date istorice, economice, statistice, etc., lăsând să scape nota interioară, viaţa sufletească a acestui popor dăruit cu atâtea admirabile însuşiri.

Primul care a făcut în adevăr înţeleasă Japonia la noi în ţară, este d. general Gh. Băgulescu, actualul nostru ministru în Extremul Orient.

Brav şi neobosit om de arme, dar totodată îndrăgostit de natură şi artă, spiritul generalului Băgulescu este el însuş de aceiaş esenţă cu spiritul japonez. Printr'o fericită hotărîre a soartei, el a avut norocul să trăiască ani dearândul printre nipponi, şi-a însuşit limba ţării, a studiat trecutul Imperiului pe baza documentelor autentice ce i-au fost puse la dispoziţie, s'a pătruns de toată frumuseţea ultrarafinată a artei japoneze şi a învăţat să preţuiască inegalabila nobleţe de caracter a acestui popor.

Răpit de varietatea nenumăratelor aspecte ce i se prezentau, nu încetează nici o clipă obositoarele dar rodnicele sale cercetări. In felul acesta, într'un timp uimitor de scurt faţă de vastitatea rezultatelor, el ajunge nu numai la o desăvârşită cunoaştere a specificului japonez, dar izbuti să colecţioneze, cu neprecupeţite sacrificii băneşti şi de muncă, o adevărată comoară artistică, alcătuită din picturi, sculpturi, ţesături, porţelanuri, etc., marcând sensibilitatea artistică a tuturor epocelor culturale ale Japoniei.

Intors pentru puţin timp în ţară, ilustrul nostru compatriot îşi continuă opera, luptând pentru a face înţeleasă arta japoneză în România.

Expoziţia organizată în sala Ateneului Român a fost o revelaţie.

Pentru prima dată marele public a avut prilejul să ia contact cu aceste minuni de artă, pe care, până atunci, unii le cunoşteau din auzite, iar alţii deloc. Abundenţa publicului în sala de expoziţie a depăşit orice închipuire. Oaspeţi de peste hotare au venit anume şi cuvintele lor de laudă au fost neprecupeţite. Dar generalul Băgulescu n'a înţeles să se oprească aci. Această colecţie magnifică, cea mai completă din Europa, adunată bucată cu bucată, cu o răbdare de albină sârguitoare, a fost dăruită Statului Român, cu scopul de a înfiinţa un muzeu de artă chino-japoneză, nepreţuit monument cultural, menit să înalţe spiritele generaţiilor prezente şi viitoare şi pecetluind totodată o cât mai adâncă prietenie japono-română.

Dar dacă pe această cale izbuti se să ne înfăţişeze pe japonez ca artist desăvârşit, prin opera sa literară, Gh. Băgulescu ne caracterizează pe japonez ca om. In frumoasa lucrare „Suflet japonez" brodată cu rară dibăcie pe fondul celebrei legende japoneze a celor patruzeci şi şapte şoimi credincioşi, felul de a fi al luptătorului japonez apare într'o lumină admirabilă. Curajul, devotamentul către patrie şi conducători, supunerea faţă de legi, simţul onoarei care nu cunoaşte nici un obstacol, toate acestea încadrate de nemărginita dragoste de natură şi un duios sentimentalism în cadrul vieţii familiale, — se îmbină într'un superb mănunchi, care alcătuiesc desăvârşirea spiritului uman.

Citind cartea „Suflet japonez" un sentiment de adâncă pietate ne pătrunde adânc în cuget, admiraţie nemărginită pentru aceste spirite pure care vieţuiesc deasupra zădărniciei lumeşti, neb[...]ruite până dincolo de moarte.

Până într'atât s'a identificat Gh. Băgulescu acestui spirit japonez încât el aparţine deopotrivă României şi Japoniei, fiind unul din cei mai importanţi promovatori ai legăturilor dintre cele două ţări, pe care le dorim cât mai apropriate spiritualiceşte.

Dolores Stănescu

PROBLEMA OCEANULUI INDIAN

Efectele strategice ale căderii Singapurului şi acţiunile armate în curs stau pe primul plan al comentariilor de pretutindeni, în urma marei victorii japoneze realizate. In primul rând stă problema Oceanului Indian. Se consideră ca un nou şi impresionant semn al coeziunii de conducere a războiului, realizată de pactul tripartit, faptul că cercurile militare japoneze, după cum se anunţă din Tokio, anunţă de pe acum una din misiunile esenţiale pe care Japonia trebue să şi le asume şi anume controlul asupra Oceanului Indian.

Se precizează din izvor german că englezii înşişi sunt cei cari aşteaptă ca Oceanul Indian să fie ameninţat în urma căderii Singapurului. Se citează în acest sens, declaraţia ministrului britanic, pentru Indii, Amery, care a afirmat la 17 Decembrie 1941, că, dacă japonezii reuşesc să cucerească Singapurul, atunci pot pătrunde fără greutate în Oceanul Indian, având la dispoziţia lor toate ţările de pe ţărmul acestuia. In acelaşi zi postul de radio din Londra a declarat: „Cucerirea Singapurului ar da inamicului putinţa de a domina în lung şi în lat Oceanul Indian.

Insemnătatea ameninţării devenită presantă a Oceanului Indian de către flota japoneză nu poate fi subestimată. Oceanul Indian rămăsese până acum, singurul în acest război, care, făcând abstracţie de acţiunile crucişătoarelor germane auxiliare, nu era ameninţat în chip deosebit. Navigaţia americană şi engleză putea fi întreprinsă acolo fără măsurile de protecţie ale convoaielor. Oceanul Indian juca în cadrul imperiului britanic, rolul unei mări interioare, întrucât toate ţărmurile sale erau dominate de Anglia. Această mare interioară a imperiului britanic poate fi comparată istoriceşte ca însemnătate, cu rolul Mediteranei în cadrul imperiului roman în antichitate.

Puterea Imperiului Britanic, în materie economică se sprijinea pe dominaţia Oceanului Indian şi se aminteşte în capitala Reichului de faptul că nădejdile britanice de victorie se întemeiau mai ales pe potenţialul economic al imperiului colonial.

Din punct de vedere militar, începe acum cu ameninţarea Oceanului Indian un nou capitol de strategie navală. Frontul japonez aşa cum a evoluat el după 3 luni de războiu în Asia Răsăriteană, începe în nord cu regiunea Burmei, se desfăşoară apoi dealungul peninsulei Malaya, urmând dela nord la sud litoralul Oceanului Indian şi ajunge la strâmtoarea Malacca. Dela Singapur, luat ca centru al acestui front, linia lui se desfăşoară către sud-est trecând prin Borneo şi Celebes, în spre răsărit.

Aripa stângă a frontului japonez se sprijină pe Carolina. Frontul arată limpede o direcţie de atac spre sud, către Australia şi una spre vest, către Java şi Sumatra, unde se dau lupte grele acum, ca şi către Oceanul Indian.

NEWMANN
Strada Doamnei Nr. 1, Etaj II
RAGLANE
PARDESIURI
GABARDINE
BALON SEIDE
COSTUME
GATA ŞI DE COMANDĂ

INCURAJAŢI COMERŢUL ROMÂNESC
MAGAZINUL „CAMARAD"
Proprietar CONSTANTIN SIN-ŞTEANU
VINDE IEFTIN
GALANTERIE, MERCERIE, ASORTIMENT COMPLECT
STR. DOAMNEI 15 (PASAJ) TELEFON 5.37.33

D[E] LA HOKKAIDO LA SACHALIN

Imperiul insular japonez se întinde de la 50 grade latitudine nordică, până la 20 grade latitudine sudică. O distanță cât de la Frankfurt am Main până la mijlocul Saharei. Al 50-lea grad de latitudine taie deacurmezișul insula Sachalin și constituie granița de nord a Japoniei. Deși Frankfurt și Sachalin se găsesc la aceiași latitudine, temperatura celui dintâi este dulce, în timp ce a Sachalinului este arctică, pentrucă insulei îi lipsește căldura Golfstream-ului.

Despre Sachalin nu se știau prea multe înainte, când vechea Rusie îl utiliza drept teritoriu de exil. Astăzi, insula devine un factor economic al imperiului japonez. De la Tokio la Sachalin se călătorește cu trenul și nu cu vaporul. Intre insule circulă ferry-boaturi, și călătoria durează numai 45 de ore. In 13 ore se face drumul Tokio-Aomori, portul de nord al insulei Hondo, în patru ore se ajunge la Kahodate din insula Hokkaido, și apoi insula este străbătută în 18 ore de la nord la sud, până la portul Wakkanai. De la Wakkanai la Otomori, alte opt ore, și după alte două ore trenul intră în Toyohara, capitala Sachalinului de sud. In limba japoneză, Sachalin se numește Karasuto; u nu este intonat niciodată.

Această călătorie ne duce de la al 37-lea până la al 47-lea grad de latitudine. Modificările pe care le prezintă peisagiul și clima sunt mult mai mari decât ne-am închipuit privind lucrurile din punctul de vedere european. La Nordhondo iarna e aspră, cu zăpadă înaltă, perioada de frig durează de la mijlocul lui Decembrie până în Martie. Hokkaido cunoaște asprimea iernii din Noembrie până în Aprilie și perioadele de frig de minus 20-25 grade nu sunt de fel rare. In păduri se găsesc urși. Tot peisagiul s'a schimbat. De la Tokio până la Aomori vedem păduri de bambuși, cryptomerii — un fel de chiparoși care nu cresc decât în răsăritul Asiei — iar silueta bizară și tăiată artificial a brazilor japonezi dădea o notă aparte peisagiului. Aceste forme, tipic japoneze, lipsesc în Hokkaido. In pădurile lui cresc brazi, așa cum îi cunoaștem noi, alături de fagi, ulmi și alți copaci europeni. Sudul insulei adăpostește încă hortensiile sălbatece, albastre ca cerul, și câmpurile cu orez se întind peste văi și dealuri, pământul nu mai este aranjat în terase, ca pentru cultura orezului, ci e cultivat cu cartofi și cereale; vezi ogoare de sfeclă, de ovăz, de grâu, de orz, cânepă, fasole. Dealurile și văile sunt mai întinse, mai spațioase. In sfârșit ajungem la Karasuto. Dacă se poate asemui Hokkaido cu Bavaria — o asemănare foarte depărtată și aproximativă — atunci peisagiul Sachalinului poate fi asemuit cu acela al Suediei. Brazii și mestecenii, care au însoțit călătorul din vestul Rusiei și prin Siberia, până la lacul Baikal, apar din nou aci și dau insulei amprenta lor. Ei dovedesc că Siberia continuă aci și aduce o monotonie plăcută uneori, dar totodată o iarnă lungă și aspră. Zăpada e stăpână aci de la sfârșitul lui Octombrie până la sfârșitul lunei Aprilie. Curenții de mare reci, care curg în jurul insulei, provoacă înghețarea porturilor până în Aprile și au grijă ca aerul cald, adus de vânturile din spre sud să se răcească și să-și lase umezeala în norii care năpădesc insula. De pildă, coasta de vest, unde vremea este mai bună decât pe coasta de est, numără 253 zile de ploaie și ceață în fiecare an.

Din punct de vedere geografic și geopolitic Sachalin aparține ghirlandei de insule a imperiului japonez. Peisagiul și clima sa îl situează însă departe de regiunile sub-tropicale, și colonizarea japonezilor nu este de fel ușoară aci. Cea mai mare parte a insulei este virgină. Păduri, dealuri, munți, ape cristaline și peisagii de tundră. Uneori călătorești ore întregi prin păduri încendiate. Copacii golași, carbonizați stau înfipți în pământ ca niște creioane uriașe. Pământul e acoperit cu un covor gros de iarbă și mestecenii au ajuns din nou la înălțimea unui om. Scânteile locomotivelor au provocat nenumărate incendii în păduri.

Munții nu mai sunt aci masivi, vulcanici, ca în Hokkaido, nu mai au prăpastii adânci ca în insula Hondo. Pe coasta de vest se văd câțiva vulcani stinși, dar lanțul vulcanici, ca în Hokkaido, nu mai Hokkaido continuă, prin insulele Kurile, până la Camciatka. Karasuto nu are cutremure, și cutremurele sunt mai rare în Hokkaido decât în Hondo.

Istoria colonizării japoneze este scurtă. Până acum vreo 75 de ani nu locuiau aci decât Ainuși, un popor străvechiu, primitiv, ne-mongolic, care se întindea înainte până la sud, în Hondo. Lucrau pământul, pescuiau și vânau urșii. Spre nord mai trăesc numai mongoli, care se ocupă cu vânătoarea și creșterea renilor. Din 1875 a început administrația rusească, iar de 35 de ani Sachalinul de sud este în stăpânirea japonezilor. Spre deosebire de ruși, japonezii colonizează insula. Acum zece ani, insula număra 283.000 japonezi, 1600 ainusi și 300 mongoli.

Satele și orașele Sachalinului au acum toate înfățișare japoneză. Casele japoneze, ușor construite din lemn și hârtie, deși nu sunt potrivite pentru clima arctică, au înlocuit casele masive, rusești. Nu însă cu desăvârșire. Ici-colo, tot le mai vezi, modificate însă după gustul japonez, cu ferestrele împodobite de flori. Pe străzi, la Toyohara și Otomari, găsește trăsuri cu cai din vremea rușilor, vopsite în verde, adevărate cutii pe roate. Dar toate acestea nu sunt decât resturi, care dau o notă vieții insulei, dar nu și caracteristica ei.

Mai există poate ruși, dar ei nu apar în Sachalinul de sud stăpânit de japonezi.

Importanța economică a Sachalinului nu este neglijabilă. Văile largi din Toyohara și câteva regiuni de pe coastă pe care le-am vizitat, arată opera constructivă a japonezilor. Economia agricolă este mult desvoltată. Se cultivă ovăzul și câteva cereale. Deasemenea cartofi și sfecle, multe legume și cânepă. Creșterea vitelor este și ea desvoltată. O stațiune de încercări agricole, mare, modernă și bine instalată, experimentează culturile potrivite pentru terenul insulei și supraveghiază culturile țăranilor. Problema cea mai grea a fost alimentarea populației care-și schimbase condițiile de viață. E curios că țăranul care cultivă pe ogorul lui cartofi, sfecle și ovăz se alimentează cu orez, pe care-l consumă de trei ori pe zi. Bine înțeles că orezul acesta trebuie importat.

Dar avuția insulei nu este numai economia agricolă. Pescuitul este mult mai important. Mările din jurul Sachalinului sunt dintre cele mai bogate în pește de pe tot globul pământului. Calea ferată ce merge dealungul coastei străbate satele de pescari, cu colibele cenușii. Pe plajă, dealungul căii ferate, plășile pescarilor sunt întinse la uscat. Peste tot sunt întinși pești la uscat — chiar și pe acoperișurile caselor. Ne dăm seama cât pește se prinde în golful Otomari când zărim șirurile de căruțe trase de cai și încărcate cu pește.

Pe coasta de vest se află Maoka, capitala pescuitului. Aci sunt instalații mari, cu flotele lor, cu fabricile și frigoriferele lor. Vizităm una dintre aceste uzine. In săli vedem somonul roșu, a cărui carne roșie sau trandafirie este o delicatesă, dar nu este o raritate pe masa japonezilor. In alte săli vedem grămezi de ika (sepie) și tako, un fel de polip, care se pescuesc cu cangea în apele tuturor coastelor japoneze. Vedem apoi delfinii uriași și strălucitori, abia prinși și încă ne-spintecați. Alte săli cuprind carne de balenă, asemănătoare cărnii de vacă. Până și sardelele se prind aci, în Karafuto.

Pădurile Sachalinului au și ele o valoare imensă. Cu cât industria de celuloză a Japoniei se desvoltă, cu atât aceste păduri devin mai prețioase. O mare parte a lemnului este livrată fabricilor de hârtie, instalate în puținele orașe ale insulei, fabrici mari, moderne. Pădurile acestea cuprind însă și animale cu blănuri scumpe. In primul rând ursul, care este o adevărată pacoste pentru țărani. Intr'un sat din apropierea capitalei am văzut un vânător de urși, care cu câteva săptămâni înainte doborîse o fiară. Ursul răpise mai multe vaci de la pășune, până când i s'a înfundat. In cei 60 de ani ai săi, acest bătrân vânător vânase 50 de urși. Se vânează deasemeni zibelina și vulpea. Ca și în Hokkaido, se găsesc și în Karafuto crescători de vulpi argintii. Dintre bogățiile pământului, cea mai importantă este cărbunele, deși el nu e de calitate prea bună. Se mai găsește cupru și fier și cantități mici de petrol, de care are așa multă nevoie Japonia.

Când părăsim insula, parcă ne înapoiem ca din împărăția negurilor în țara luminii. Vasul nostru e învăluit de negură până în mijlocul mării, cale de patru ore. Apoi, apar în lumină munții din Hokkaido, și ne salută craterul unui vulcan, ca un simbol al Japoniei.

Dr. Alex. Valeriu

Un blindat japonez în acțiune

ȘI JAPONIA RECUNOAȘTE PERICOLUL EVREESC

Marele ziar japonez „Hochi" dovedește cu precizune că forțele active care au lucrat în spatele politicei Angliei și Statelor Unite până la izbucnirea războiului erau evreii și organizațiile masonice conduse de ei. Intr'o lungă serie de articole generalul Nubutala Shionen, un vechiu luminător al opiniei publice, ajunge la concluzia că evreimea internațională a urzit războiul în scopul de a fonda o dominație mondială iudaică, cu America de Nord ca centru. Infometarea economică a Japoniei a constituit o parte componentă a acestui proect ca și cunoscuta sgândărire a conflictului cu China. Cu ajutorul organizațiilor masonice subalternate lor, evreii au ațâțat Anglia și USA la războiu împotriva Japoniei.

Deși viața publică a Japoniei este ferită de amestecul evreilor și, deci, țara nu cunoaște o problemă evreească din punct de vedere al politicii interne războiu actual a făcut ca și Japonia să-și dea seama în mod precis de marele rol pe care îl joacă iudaismul internațional în evenimentele mondiale. De altfel nu este primul prilej când se constată influența distructivă a iudaismului, fiindcă marile avuții pe care le-au acumulat de pildă Hong-kong și Shanghai sub flamura britanică pe spinarea popoarelor din spațiul vital est-asiatic, au fost de cele mai multe ori rezultate ale intrigilor și speculațiunilor evreești. Insuși războiul opiului împotriva Chinei a fost dus prin îngrijirea evreilor britanici, și numele evreului Sassoon este de generații întregi icoana unei strânse legături între imperialismul britanic și capitalismul evreesc.

Nu numai Churchill, Roosevelt și Ciang Kai Shek sunt masoni, ci și toți înalții funcționari și aparținenții „celor 10.000" din crema Angliei și Statelor Unite. Scopul final este întemeerea unei republici mondiale în care ar urma să se conducă conform dictatelor evreești și legilor fundamentale ale plutocrației pure. „Stăpânii Angliei și Statelor Unite sunt masonii, iar stăpânii masonilor sunt evreii", scrie Shionen.

Cercetările făcute cu respectul preceptelor științifice de învățatul nord-american dr. Edmond au stabilit că Roosevelt este urmașul unei familii evreești din Olanda; de aici calitatea sa de aliat al evreilor, natural, sub mască de creștin. In afară de ministrul de finanțe Morgenthau, de „Marx al Americii", prof. Frankfurter, de guvernatorul Statului New York, Lehmann, de autorul discursurilor lui Roosevelt, Goldmann, toți ceilalți 38 colaboratori indispensabili ai trustului inteligentelor rooseveltiene sunt evrei; cine s'ar mai putea îndoi că USA a fost târâtă în războiu de politicienii internaționali evrei?

In fond evreii sunt și împotriva regelui Angliei, fiindcă ei privesc o uniune americano-engleză ca un scop imediat, ca element capital.

Mila pentru evrei nu mai poate fi îngăduită. Acum câtva timp conducătorul evreu Jabotinski a declarat la o întrunire din Londra a „Jewish all Front", că războiul mondial actual este un războiu evreesc. Și Japonia ține seama de uneltirile evreești pentru că vrea să realizeze testamentul sfânt al primului împărat japonez, Hakko.

D. N. B.

ARTA IN ȚARA DELA RĂSĂRIT

(Urmare din pag. 4)

Spun mulți că arta japoneză în totalitatea ei e o imitație și că în Asia, dacă se exclude China, în ce privește arta nu mai rămâne aproape nimic. Fără îndoială China a dat mult Japoniei. In sec. VI, când a pătruns budhismul în Japonia, aceasta a trecut ca dela noapte la zi. Dela statuile funerare din pământ ars, în decurs de câteva decenii s'a ajuns până la încântătoarea statuie a lui Budha din Cusatsucuriba.

China a cunoscut tablourile în culori înaintea Japoniei. Insă nu trebuie uitat că acele picturi nu făceau altceva decât să continue modelele schematice ale picturii clasice. Cu Harunobu, Chiionaga, Utamaro, Hocusai, Hirosciga, arta japoneză apucă pe alt drum. Omul are întâietatea și odată cu aceasta locurile iubite de el sunt văzute în altă lumină. Nu mai sunt simțite în esența lor metafizică ci studiate în particular și privite din orice punct de vedere. Hocusai a pictat 36 vederi diferite ale muntelui sfânt, acel Fugi, care se ridică spre cer voind parcă să se libereze de tot ce e pământesc și să se piardă ca o rugăciune în azur. Acolo, în acel fum și în acele limbi de foc care scânteiază peste haina imaculată a zăpezii, vezi Japonia: pasiune eroică ascunsă sub un văl de modestie.

Arta japoneză se inspiră mult din arta chineză însă nu ar fi putut ajunge la acele înălțimi dacă influența chineză n'ar fi găsit un teren în mod special adaptat să o primească și să o fecundeze. Ca exemplu putem cita arta Wei-lor în care găsim experiența îndelungată a Chinei și odată cu aceasta a Indiei, a Iranului și chiar a Eladei. Aceasta nu mai prezintă caracterele artelor în gestațiune. Nu mai vezi acei dragoni și monștrii nici acele simboale prin care artiștii chinezi au exprimat, ca o ștearsă amintire a erei primitive, neliniștita tendință a forțelor cosmice de a se aduna în forme precise și definite. Această artă a pătruns în Japonia când se afla la apogeu. Insă ea n'a fost copiată pur și simplu de artiștii japonezi. In aceasta se vede capacitatea lor de a reacționa deoarece e greu să-ți însușești o artă așa de nobilă fără a fi subjugat de ea. Lucrurile perfecte sau care par a fi astfel, răpesc omului orice dorință de a le întrece. Arta japoneză a luat naștere din cea chineză nu ca o derivare ci ca o completare.

In Asia arta a mers mână în mână cu budismul. A trecut odată cu misionarii lanțurilor munților Pamir și Himalaia, cu caravanele a străbătut Turkestanul, a invadat China și Indochina și obosită de acest drum lung s'a odihnit pe pământul verde și pietros dela Yamato. Oprindu-se aici ca la marginile lumii, s'a răsfrânt asupra ei însăși. După alergătură a urmat reflexia. Experiențele au devenit mature. Aceasta ne face să ne gândim la omul care după o tinerețe vagabondă se gândește să-și culeagă roadele aventurilor sale.

Sub aspectul limitat și reținut al artei se ascunde drama japoneză. De o parte forță și curaj care caută mereu lupta pentru a fi încercată. In Japonia a fost și va fi mereu luptă. In sufletul japonez și în lumea înconjurătoare, în contrastele naturii, în ramurile desfrunzite bătute de vântul iernii. De altă parte iluzii senine care în speranța odihnei și fericirii cerești fac mai ușoară suferința omenească. Viața e trecătoare ca o floare care răsare într'un anotimp scurt și tot atunci se ofilește. Dar omul nu e visul unei umbre. Nu doarme de viu în Nirvana. Mai ales Japonezul! In locul ascetului aici găsim eroul. De pe pământul din Yamato se ridică spre cerul liniștit al renunțării miracolul sacrificiului.

VASILE ION BOGDAN

VULTURII JAPONIEI

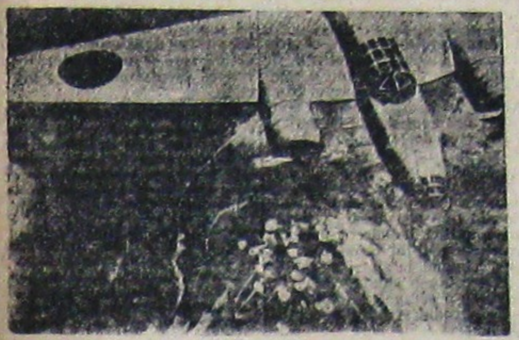

Sub privirea uimită a întregei lumi, se produc în zilele noastre ascensiunea militară și imperială a unui popor a cărui istorie și ale cărei virtuți tradiționale au fost în mare parte ignorate.

Ne referim firește la Japonia, marea putere a spațiului asiatic care înfăptuiește astăzi o impresionantă concentrare de forțe morale și materiale, eliberarea străvechiului continent asiatic de sub dominația mercantilă a Americei și a Marei Britanii.

De unde provine surpriza noastră și a unei mari părți din lume? din faptul modestiei cu care poporul japonez își afirmă voința sa de a exista. Pentru noi europenii Japonia este țara în care poezia cea mai delicată se îmbină cu virtuțile militare cele mai strălucite, căci poporul nipon oglindește în sufletul său liniștea vastelor întinderi de apă ale Oceanului Pacific, dar și tumultoasele energii ale vulcanilor depe mijlocul său spațiu insular.

Adversarii Japoniei nu au cunoscut puterea distrugătoare a acestor vulcani care prind viață în inima și sufletul fiecărui japonez oridecâte ori patria și onoarea strămoșilor sunt atinse.

Statele Unite ale Americii și Conducătorii Marei Britanii, n'au știut să înțeleagă voința de pace a acestei țări care revendica dreptul ei legitim la controlarea spațiului asiatic ca ale cărei popoare, Japonia este legată printr'o comunitate culturală și de idealuri politice.

Și astfel a izbucnit războiul dela 8 Decembrie care se desfășoară într'un ritm vertiginos sub privirea noastră. Cele mai fortificate puncte ale strategiei anglo-americane s'au prăbușit și Japonia domină după două luni de ostilități, căile maritime ale Pacificului și ale Oceanului Indian. Prăbușirea Singapore-ului, cetatea inexpugnabilă a lui Raffles, mândria amiralității britanice, barajul care trebuia să protejeze Indiile Olandeze și Australia, se află acum în mâinile puternice ale armatei japoneze. Uluitoarele acțiuni de debarcare desvoltate pe cele mai mari insule din grupul posesiunilor olandeze, impresionanta încercuire a celor mai importante poziții din Filipine, amplificarea progresivă a acțiunei de distrugere a forțelor anglo-americane din spațiul Pacificului, sunt fapte cari pot umili pe adversar, dar care dau un elan nou și neînfrânat tinereții și vitezei armatei japoneze.

Continentul australian a intrat în raza acțiunilor armei aeriene japoneze și astfel securitatea acestui dominion britanic este grav compromisă. O recapitulare atentă a glorioaselor fapte de arme ale Japoniei impune întrebarea: din ce substanță sunt făcuți soldații care au putut să lupte cu climatul torid din Malaezia, cu vastele întinderi de apă ale Sudului asiatic, cu ingenioasele acumulări de mijloace defensive ale coal[iției] mercantile anglo-olando-americane?

Acești soldați sunt expresia cea mai pură a nobilei tradiții militare a samurailor.

Sub uniformele moderne ale soldaților și aviatorilor japonezi bate inima unor oameni credincioși idealurilor războinice ale samurailor. Din istoria plină de pitoresc și de fantastic a Japoniei, se desprind chipurile aspre ale vechilor cavaleri care nu cunoșteau decât legile luptei și ale victoriei.

Printre poruncile acestor viteji figura și aceasta: — Incetează lupta numai atunci când ești mort. Apără-ți onoarea și credința numai prin moarte! Lasă pe vrăjmaș să-ți taie pielea dar în aceiaș clipă străpunge-i trupul". Un general japonez, Saigo, vrând să arate voința de luptă și de victorie a întregului popor japonez a spus următoarele:

— „Este greu să se înțeleagă ca un om care nu dă nici o importanță nici vieții, nici banului și nici numelui. Dar nici un alt om nu este capabil să treacă peste toate piedicile pentru a înfăptui opera uriașă a Statului". Fiecare soldat japonez are disprețul morții dar acest dispreț al morții nu trebue confundat cu disprețul vieții și nici cu temeritatea aventurierului. Acest dispreț al morței, care caracterizează pe fiecare soldat japonez este din punct de vedere exterior o concepție tehnică de luptă, iar din punct de vedere interior o înaltă concepție morală. Hotărârea de a muri acționează astfel, încât arma este întrebuințată până la extrem, până la istovirea posibilităților ei ofensive și destructive. Arma este considerată de soldat drept un simbol al jurământului de credință prestat în fața împăratului și a nației.

De aceea arma trebue să fie întotdeauna victorioasă. Și este! Fiecare soldat japonez se consideră un reprezentant al Impăratului și al poporului. El nu poate și n'are dreptul să fie învins. Și de aceea învinge întotdeauna.

O plastică înfățișare a virtuților militare și ale eroismului japonez vom găsi în vizionarea filmului „VULTURII JAPONIEI". Cine sunt acești vultori? Ei sunt aviatorii neînfricați care au scufundat cele mai mari vase de războiu ale Angliei și ale Americei, trimițând la fundul oceanului tenajul măreț al flotei de cucerire al puterilor aliate. „VULTURII JAPONIEI", este mai mult decât un film de războiu, este o vastă frescă a conflictului extrem-oriental, în care vitejia și mistica luptătorilor niponi ne este prezentată în scene ce palpită de senzațional și de fantastic. Caracterul epic al aviatorului japonez, care pornește la luptă cu voința de a învinge ca sacrificiul vieții, este minunat redată în scenele acestui film. Formarea aviatorilor japonezi în școli speciale, educarea lor patriotică și morală, activitatea lor pe câmpul de luptă este subiectul acest care prilejuiește regisorului realizarea unor scene animate.

Acest film care a fost rulat pe ecranul cinematografului Scala, săptămâna trecută în fața publicului bucureștean, s'a bucurat de un mare succes.

A. Nel.

SPORTUL

Este cunoscut că japonezii sunt considerați drept un popor războinic și așa și este. In slujba acestei idei ei au închinat toate manifestațiunile dreot sportive și de aceea au repurtat rezultate strălucite și în domeniul acesta. De exemplu în înnot ei au realizat un record, care nu a fost obținut de nici o națiune europeană și care nu găsește asemănare în lumea întreagă, dacă ne gândim că japonezii abia de puțin timp sunt cunoscuți în sport. Realizările pe cari japonezii le-au făcut în domeniul sportului, datorită energiei și sârguinței lor, sunt uimitoare, în deosebi în ceea ce privește înnotul și atletismul ușor. La concursurile Olimpiadei, din Berlin în anul 1936, japonezii au avut cele mai mari succese. La atletica ușoară, în special în tripla sait nu au putut fi depășiți. Nici un spectator nu va putea uita concursul de finală la saltul în înălțime cu prăjina, care a fost disputat între americani și cei doi japonezi mici, Oe și Nisi, cari până la urmă au obținut medaliile de argint și bronz. Ei între ei, ar fi trebuit să mai concureze, dar au renunțat. Ce conta pentru ei locul al doilea sau al treilea? Important era, că Japonia a învins. Cel mai popular joc al japonezilor este baseballul. Un oraș a făcut chiar și un monument unui jucător de baseball. Japonezii cari sunt foarte stăpâni pe ei, nici nu pot fi recunoscuți, atunci când asistă la acest joc. In tenis, Japonia a jucat deja un rol foarte important, iar europenii își amintesc cu simpatie de micii jucători îndârjiți, cari au făcut să se clatine, de multe ori, tronul mai multor regi ai tenisului european. Gimnastica este foarte răspândită în Japonia, iar în școlile japoneze este obligatorie. In fabrici, magazine și birouri, atât în timpul repausului cât și după terminarea serviciului, gimnastica este un obiceiu. Sărbătorile sportive, organizate după sistemul german, au totdeauna un număr foarte mare de spectatori. Cel mai vechi sport în Japonia este Sumo. Dintre toate categoriile de lupte pe ring, practicate de toate popoarele, Sumo este cel mai ciudat. Ceremonialul deosebit, luptătorii și interesul viu al spectatorilor, sunt lucruri complet necunoscute, iar străinii abia după mult timp, cunosc adevăratul sens al acestei manifestațiuni. Luptătorii sunt deobicei uriași, chiar pentru noi europenii, aparțin totuși rasei japoneze de oameni mici. La aceasta se mai adaugă și grosimea corpului și greutatea. Mai de mult greutatea și înălțimea erau singurele condițiuni pe cari trebuiau să le îndeplinească luptătorii. Sub influența europeană, ei au astăzi și atleți musculoși și svelți. Aspectul fantastic al acestor luptători, îmbrăcați doar cu o centură și cu un șorț, nu este completat decât de pieptănătura deosebită pe care o întrebuințează. Lupta în sine, însoțită de un ceremonial deosebit, nu este decât o desfășurare a forței corporale și nervilor. Adversarul nu poate fi prins decât de centura cu care este încins. Judo și Jiujitsu „arta blândă" a autoapărării, a ajuns în Japonia ca țară de origină, la o completă desăvârșire.

Scrima este practicată deja de sute de ani în Japonia. Boxul și sportul skiorilor au fost luate de japonezi din Europa. Japonia este o țară ideală, pentru aproape toate sporturile de iarnă. Este surprinzător că și în sporturile de iarnă, japonezii au cucerit deja locuri importante, după cum au dovedit de altfel la Garmisch-Partenkirchen și la alte concursuri cari au avut loc în Europa. Japonezii au avut ca antrenori în special germani și suedezi. In patinaj, este suficient să amintim de grațioasa Etsuco-Inaba, care la concursurile dela Garmisch-Partenkirchen din 1936, a fost centrul atenției tuturor spectatorilor. Sportul japonez încă nu a ajuns la culmile sale. Europa va constata aceasta la proximele concursuri olimpice.

Zoe Felea

ALIANȚA JAPONO-GERMANĂ PE TARÂMUL CULTURAL

Faptul că azi între Germania și Japonia, pe lângă alianța militară, mai există și o strânsă colaborare culturală nu trebue să mire. [illegible] între ele a existat o colaborare culturală de câteva decenii.

Primul contact pe acest tărâm între cele două state a fost făcut de Expediția germană din anul 1861, condusă de către Eulemberg, expediție care a făcut și primul tratat japono-prusian.

Contele Eulemberg a dăruit cu acest prilej guvernului japonez unul din cele mai noi aparate telegrafice [illegible] a [illegible] pe doi din savanții niponi mai de seamă, pe Kato și Do Kawa să-i studieze și în acelaș timp să învețe limba germană.

De atunci și până acum limba germană și-a câștigat un loc de frunte în spiritualitatea japoneză și meritul cel mai mare în aceasta îl au savanții și pedagogii germani care au transportat în Japonia gloria medicinei germane cum au fost Bölz, Scriba, Deutz Dine, Muller și Hoffmann care au funcționat la facultățile de medicină sau întemeiate în Japonia.

Deoarece în Japonia modernizarea vieții începea să se afirme din ce în ce mai puternic procesul de asimilație al Europenismului nu se putea face decât prin cele trei limbi occidentale: Germana, Franceza și Engleza, ele fiind [illegible] savanților germani care au făcut să o ajungă pe cea engleză și franceză care aveau un avânt mult mai mare, ba chiar acum să le și întreacă.

In 1932, din cele 18 universități de stat nipone 9 aveau adoptat învățământul limbii germane cu o majoritate de uneori 100% studenți; dintre universitățile particulare 18 dispunea de facultăți pentru limba germană iar abea 4 [illegible]

In majoritatea gimnaziilor superioare limba germană era tratată ca limbă străină principală cu câte 8-11 ore de studiu pe săptămână, iar cea engleză o avea ca limbă secundară. Din 32 de gimnazii care erau, [illegible] aveau în învățământ limba germană.

In afară de școlile creeatori de [illegible], cercurile superioare de liceu, școlile de [illegible] și mai ales cele de comerț unde limba germană este foarte mult răspândită, medicina, științele naturale, politehnica, agronomia și dreptul nici nu pot fi concepute fără limba germană, căci în Japonia limba germană se învață primordial nu pentru a fi vorbită ci pentru a se putea citi cărțile de știință germane.

Incă din anul 1926/27 au fost înființate atât la Berlin cât și la Tokio Institute de cultură germano-japoneze precum și Institutul de cultură din Kyo, care au dat roade de o necuvântate în domeniul lingvistic și cultural.

Azi când evenimentele politice au făcut ca cele două țări să se găsească unite în lupta dârză ce o duc în [illegible] nu trebue să ne mire după ce am văzut colaborarea culturală dintre cele două țări, colaborare care precum va [illegible] căci cultura arată gradul de spiritualitate al unei țări și schimburile culturale dintre aceste două țări a căror spiritualitate este una dintre cele mai [illegible], este un mijloc foarte bun de a strânge legăturile dintre cele două țări.

Nicolae Gheorghiescu

O ALTĂ LUME

„...Tot așa de nepotrivite cum vă par vouă multe obiceiuri ale noastre japoneze, sunt pentru noi multe din așezările voastre.

La voi culmile dealurilor și munților sunt încununate cu mândre castele și cetăți viteze. Templele japoneze se aștern în văi, frumoasa acoperișurilor lor e plină de smerenie și umilință.

Voi țineți tablourile pe pereți la îndemâna ochiului musafirului. Japonezul le păstrează făcute sul în scrinuri și sipeturi. Numai uneori le atârnă, dacă i se cere.

In casele voastre, când vă rugați, o faceți înaintea mesei. In Japonia se mulțumește rugăciunile numai după masă și sunt închinate morților. Când ne rugăm noi, ridicăm fața spre cer, voi să plecați către pământ.

Gustați din plin plăcerile iubirii înainte de căsătorie și adesea această iubire scade treptat pe măsură ce trece vremea. La noi adesea iubirea vine abia după căsătorie, fiindcă de cele mai multe ori bărbatul și femeia nu se cunosc îndeajuns în timpul logodnei ei nu au putut schimba decât priviri fugare.

In Europa sunt femei disprețuite și femei onorate. Geisha japoneză bucură inima bărbatului. Soția japoneză ia parte la viața soțului. In Japonia Geisha ajunge soție.

Când doamna Condo, cunoscuta scriitoare japoneză a fost întrebată, ce ar face dacă ar afla că soțul ei se duce la alte femei a răspuns zâmbind: Aș căuta în sâcriniul lui să văd dacă are destui bani la el.

Când vă abateți un [illegible] acasă, și el s'a îngrijit de un cadou. Îl dă [illegible] [illegible] noastre [illegible] [illegible] plăti. In Japonia nu cunoaștem așa ceva.

Tadasni este la noi înaintea mesei: poți aștepta ceasuri întregi bând ceai, până să se servească masa. Imediat ce se sfârșește, însă lumea se ridică. In țările Apusului, oamenii nu vor să aștepte masa, dar după aceea mai stau ore dearândul bând liqueruri și cafele.

La voi fiecare trebue să mănânce tot ce i s'a pus pe farfurie. In Japonia nu e cuviincios.

In semn de respect voi stați în picioare. In Japonia nu se cade: pentru a saluta și cinsti un oaspe trebue să stai pe podea.

Dacă vreunui dintre voi a fost jignit de mai marele său, se supără. Japonezul se smerește: el, cel ofensat, pleacă din viață tăcut și modest.

Văduva japoneză poartă veștmânt alb. Ea nu se plânge în fața celui care vine să-i aducă mângâiere. Acesta e cel care se plânge. Ea trebue să zâmbească, ca, cea împovărată de durere, trebue să mângâie pe oaspete. In Japonia haina neagră se poartă la nuntă.

Bătrânii. La voi aproape niciodată ei nu trăesc împreună cu copiii lor aimei oameni vârstnici. In Japonia își prelungesc strămoșeștea — adesea foarte grea — decât să trăiască despărțiți de părinții lor.

Incă o mare deosebire: când este mustrat, japonezul zâmbește. Nu rareori acest obiceiu a produs neînțelegeri între stăpânii europeni și lucrătorii japonezi tot atâtea neînțelegeri cât și obiceiul european de a zice nu când gândește da și invers.

Cine zâmbește în loc să se înfurie, este întotdeauna cel mai tare.

Kiangorô Sahoko

SPIRITUL MILITAR...

Când, în a doua jumătate a veacului al 19-lea se organiză armata japoneză, vechea castă de războinici a samurai-lor deveni baza corpului ofițeresc iar țărănimea fără nevoi a format miezul trupei.

Legile de onoare ale samurai-lor au devenit bun comun al armatei și al întregului popor japonez. Dragostea arzătoare de patrie, încrederea nestrămutată în misiunea sfântă a Națiunei, credința sacră față de Casa domnitoare, formează conținutul ei. Eul propriu rămâne în urma familiei, familia în urma neamului și neamul în urma poporului. Dacă binele general cere, atunci japonezul își dă cu plăcere propria viață cu disprețul morții, care caracterizează pe asiatic. Acea soție de ofițer, care și-a luat viața în momentul când bărbatul a plecat la luptă, pentru a-i ușura împlinirea datoriilor de cetățean și soldat, nu este singură. O educație severă, o executare strictă a tuturor ordinelor, o suportare bucuroasă a greutăților, lipsurilor și chiar a durerilor sunt urmările acestei concepții de viață.

In acest spirit a fost crescut tineretul în școlile primare și superioare. Paralel cu aceasta, a mers fortificarea fizică a băeților poporului insular. Pentru clasele superioare se face o educație premilitară. Fiecărui japonez i se imprimă convingerea că dacă servește armatei, servește națiunei, că nici un sacrificiu nu este prea mare dacă se aduce întăririi militare a japonezilor.

In timpul serviciului militar fiecare japonez învață să devină un individ de sine stătător și gânditor și este educat în mânuirea celor mai moderne instrumente de război.

Tânăra armată a avut ocazii destule să-și dovedească valoarea ei. Sarcina pe care a avut-o în cursul războiului chino-japonez în 1894 până la 1895, a fost relativ ușoară, totuși a însemnat o probă de forță respectabilă pentru armata ce tocmai se forma, trebuind să învingă în lupte dincolo de granițele lor armate mult mai numeroase. Cu atât mai dureros a fost însă pentru poporul japonez că subt influența marilor puteri europene a trebuit să renunțe la rodul victoriei sale. Aceste rezultate au fost însă cu mult întrecute în războiul ruso—japonez 10 ani mai târziu. Pe uscat și pe apă, în război de poziție și de mișcare, soldatul japonez s'a dovedit superior din orice punct de vedere, al echipamentului, al armamentului, în priceperea technică și tactică, dușmanului rus. Armata a învins la Yalou, la Liaujang, la Schao și Mukden pe când marina s'a încununat cu lauri în lupta dela Tsushima și la asedierea și cucerirea lui Port Arthur.

De câțiva ani încoace armata japoneză luptă iar împotriva Chinei lui Ciang-Kai-Shek. Iarăși are împotriva sa imensitatea de oameni și de spațiu, totuși a reușit să cucerească și să închege într'un stat național chinez întreaga regiune de coastă și importantele provincii la nord și la sud și dealungul celor două mari artere ale imperiului de mijloc (fluviul Galben și Yangse). Vechiul spirit eroic japonez s'a revelat și în acest război întregei lumi. Pionieri japonezi au înaintat atât de departe în întăriturile de sârmă ale fortului Wusung, cu material explozibil încât au sărit și ei cu fortul în aer. Aviatori japonezi care au fost siliți să aterizeze forțat în mijlocul trupelor chinezești au făcut ca bombele ce le aveau să explodeze mai târziu, când trupele chineze încercuiseră avionul, astfel încât pe o rază de 200 metri totul a fost rupt în bucăți.

Armata japoneză este azi, bazată pe experiența sa de război, să lupte, mai pregătită ca oricând. Precizări asupra puterii momentane a armatei nu se pot face. Rezerve de oameni nu vor lipsi niciodată, dat fiind puterea vitală sănătoasă și populația veșnic crescândă. Echipamentul și armamentul corespund, din toate punctele de vedere, cerințelor timpului iar motorizarea progresează. S'a fondat o industrie de război care poate acoperi toate nevoile armatei cu arme, munițiuni, dela revolverul automat până la cel mai greu tanc. Grije produc numai materiile prime, deoarece imperiul insular este silit să importe o serie de materii prime, absolut necesare din străinătate. Guvernul a avut grijă prin acumulare de rezerve și exploatare de metode moderne de știință, pentru obținerea de materii artificiale, să evite și acest pericol. El a mărit producția agricolă, mărind astfel mica bază de hrană a țării, și și-a organizat noui resurse de materii prime în Coreea, Manciuria și China ocupată.

Flota japoneză este, ca cea mai puternică forță maritimă a apelor asiatice de răsărit, garantul drumurilor de aprovizionare care duc dela continent spre insulă. Ea are, la operații de atac și apărare, avantagiul unor puncte strategice situate în apropiere și bine întărite, pe când adversarul anglo-saxon trebue să parcurgă sute de mile marine, până când poate atinge teritoriul japonez. Raportul între flota japoneză și cea anglo-saxonă e greu de fixat deoarece nu se știe ce unități ale marinei americane și engleze se găsesc în apele asiatice de răsărit, respectiv în Pacific. In orice caz, flota japoneză este egală acelei americane în ce privește numărul vaselor, exceptând marile vase de luptă.

Deviza după care se conduce Japonia în actualul război este „Kowdo" — drumul imperial; aceasta înseamnă acel drum pe care l-a făcut Japonia pentru a libera popoarele din Asia de dominația marilor puteri, străine de pământ, căutând să le conducă spre o independență politică și culturală. După vorba unui general japonez, este „drumul pe care îl impune datoria morală să reziste tuturor puterilor oricât de mari ar fi și cari lovesc, ca anglo-saxonii spre exemplu, în legile politice și morale pe care împăratul le-a dat Japoniei".

Și mânia japoneză este cumplită când voia împăratului nu se respectă.

Cât este de cumplită o pot spune englezii, americanii și aliații lor care cad, învinși, în lupta epopeică pe care o duc japonezii în spații de negândit.

VOPSELE
globus
pentru LÂNĂ · MĂTASE · BUMBAC etc.
BUCUREȘTI. STR. SF. ILIE N. 7

CRONICA EXTERNĂ

Pe măsură ce se apropie scadența de primăvară a inevitabilei reluări a ofensivei puterilor europene ale Axei, contra forțelor anglo-bolșevice, în cercurile politice și diplomatice ale așa ziselor democrații se observă o nervozitate din ce în ce mai accentuată, pe care aparenta indiferență a cancelariilor față de factorul politic nu izbutește îndestul să o mascheze. Pe planul internațional n'au încetat totuș cu desăvârșire manevrele, dar conjunctura dictată de realitățile războiului continuă să se arate nefavorabilă, chiar ostilă. Măsura acestor stări de lucruri o dă, desigur, desgustătoarea tentativă nereușită de atentat de la Ankara și incalificabila agresiune săvârșită de aviația britanică asupra populației fără apărare a Parisului. Amândouă, evidente acte de disperare, care nu se raportă atât la realitățile războiului, cât exprimă conștiința pe care și-au însușit-o cercurile politice britanice, că altă ieșire nu au din inextricabila stare, în care se află astăzi. Tentativa de atentat împotriva d-lui von Papen dovedește că diplomația britanică și-a luat nădejdea de a mai putea să antreneze Turcia în vârtejul cauzei de războiu a alianței anglo-americană-bolșevică. Pierderea acestui pion este considerabilă, acum când bolșevicii cu forțele epuizate de inutilelor campanie de iarnă vor trebui să facă față formidabilei ofensive germane și aliată din Răsărit și când Anglia doborîtă pe toate pozițiile ei de japonezi în Extremul Orient și îngrozită de intensificarea acțiunei submarinelor și flotei germane în Atlantic, nu știe cu ce mijloace va putea să răspundă necesităților războiului care se va relua în curând în Mediterană. De aceea Forreign Office-ul a cedat mână Inteligence Service-ului. Specialiștii din Downing Street 10 sperau să creeze astfel un temeiu de conflict între Germania și Turcia, din care Anglia să tragă foloasele de a înrola armata turcă pentru apărarea pozițiilor ei în Orientul apropiat, destul de amenințate.

Dar dacă odioasa tentativă de la Ankara poate avea această nemernică scuză a desperării, este aproape imposibil de imaginat cu o minte sănătoasă criminala asasinarea în masă a parizienilor de către nedemnii aviatori ai Marei Britanii, cari n'au îndrăznit să țină piept japonezilor la Singapur, dar se năpustesc asupra unui oraș deschis al unei țări care a căzut totuș luptând cot la cot. Acest caz desvăluie desigur una din laturile cele mai întunecate ale psihologiei britanice, dar el desvălue în toată grozăvia lui capacitatea și intensitatea malefică a spiritului acestei națiuni de pirați. Desigur, în calculul conducătorilor dela Londra s'a ținut seama, că un atac britanic asupra Parisului poate deslănțui revolta și desgustul lumei civilizate împotriva Angliei, dar el poate determina în acelaș timp o complicație pentru Germania. Și ca să obțină acest infim rezultat, care nu poate modifica esențial raporturile europene și nici nu aduce un avantaj Londrei, d. Churchill nu s'a dat îndărăt, de la a ordona atacul. E atât de anormal raționamentul acesta, încât el scapă posibilităților unei analize logice și noi aici facem cronică externă, nu examen clinic al unui fenomen de competența psihiatriei.

Ori se pare, că situația guvernului Churchill, după ultimile două remanieri consecutive s'a agravat, în loc să se amelioreze și că guvernul nu se mai poate menține decât prin diversiuni. Acum câteva zile, posturile engleze de Radio acuzau guvernul spaniol, că și-a sporit personalul legațiilor lor sud-americane spre a înlocui astfel serviciile de un caracter special al reprezentanților puterilor Axei, închise. Guvernul spaniol a dat un răspuns pe cât de demn, pe atât de drastic acestor alegațiuni bolnăvicioase ale serviciului britanic de informații. Nu e însă mai puțin adevărat, că prin asemenea manevre, guvernul de la Londra se demască într'o semnificativă stare de enervare. Și se pare că temeiurile acestei stări de enervare sunt destul de serioase. Mișcarea de independență a Indiilor la proporții îngrijorătoare și armatele japoneze se apropie vertiginos de granițele indiene, ca în Camera Comunelor să se manifeste din nou și cu o violență sporită, critici la adresa politicei de războiu a d-lui Churchill. In Iran a isbucnit la sfârșitul săptămânei trecute o subită criză de guvern, care semnalează un început de atitudine contra ocupației anglo-bolșevice și care nu este lipsită de legături cu starea generală a Marei Britanii. La Bagdad, guvernul Abdulah pus în scaun de englezi nu se mai simte în siguranță și caută refugiu sub scutul baionetelor armatei britanice de ocupație pentru a nu mai suferi surpriza unei reeditări a acțiunei naționaliștilor lui Ali Kailany. De la ultima schimbare de guvern, situația în Egipt nu mai este, nici ea, prea sigură pentru englezi. Iar de la Washington se accentuează tot mai mult o perfectă indiferență față de toate aceste complicațiuni cari fac zile negre la Londra, iar preocuparea cea mai vie a d-lui Roosevelt este să realizeze acea aparență de solidaritatea emisferică atât de necesară spre a justifica târziu politica sa aventuroasă de până acum.

Incă un fapt vrednic de reținut și care de asemenea este de natură să creeze atât la Londra, cât și la Washington serioase migrene, este hotărîrea guvernului japonez de a trimite la Moscova, în locul generalului Tatetkawa, demisionat, un nou ambasador, în persoana consilierului ministerului de Externe d. Namtake Sato, însoțit de un consilier de ambasadă cu grad de ministru plenipotențiar. Această numire în actuala conjunctură capătă o deosebită semnificație politică și ea corespunde schimbării făcută de Anglia și Statele Unite în reprezentanțele lor de pe lângă guvernul sovietic. In orice caz Japonia ține să se observe și din această împrejurare, că nu înțelege să facă jocul Angliei și al Statelor Unite de a complica războiul din Extremul Orient cu un front spre Uniunea Sovietică; iar guvernul de la Moscova se pare că acceptă această situație, pe care o găsește mai convenabilă decât cea pe care i-o sugerează de multă vreme aliații săi la ananghie.

VIAȚA DE FAMILIE IN JAPONIA

Viața de familie în Japonia, sâmburele din care astăzi, ca totdeauna, poporul își trage forța sa națională, nu s'a schimbat numai datorită războiului. Schimbarea se arată îndeosebi în viața femeilor, care apar din ce în ce mai mult în public, în loc să trăiască ca înainte numai în casa lor și cu copiii. Zilele acestea a fost fondată o Asociație națională a femeilor, care unește toate uniunile feminine existente până în prezent. Dar noutatea nu a înlăturat tradiționalul în viața familială a japonezului, pe care el pune mult preț. In anumite privințe, viața familială în Japonia și-a păstrat caracterul din epoca Tukugawa, care a durat până în anul 1868.

Inainte vreme, femeia se mărita mai mult cu noua gospodărie decât cu bărbatul, neștiind să citească și să scrie prea bine, dar fiind o maestră în ceremonia ceaiului, în facerea poeziilor și în legarea buchetelor de flori. Astăzi fata japoneză vizitează, în afară de acestea, o școală superioară, universitatea și școala mireselor, devenind o gospodină perfectă. In timpurile de odinioară în Japonia un bărbat la 40 ani era considerat bătrân, iar o femee la 30 ani. Astăzi lucrurile s'au schimbat în această privință; cuvântul bătrânilor însemnează mai mult. Copiii mulți sunt considerați și astăzi o fericire. Media sunt 5 copii; abia la 10 copii statul acordă un premiu pentru prolificitate. Cultul tineretului este desvoltat, îndeosebi la marile sărbători. Anul Nou, Sărbătoarea fetelor la 3 Martie, Sărbătoarea băeților la 5 Mai, Sărbătoarea stelelor la 7 Iulie și la Sărbătoarea crisantimelor la 9 Septembrie. Japonezului îi place să facă daruri și profită de toate ocaziile pentru a creia o atmosferă armonioasă prin ele. Oameni mai bătrâni sunt sărbătoriți la 61, 77, 88 și 90 de ani.

Cadran pe 7 zile

D. Tsutsui, ministrul Japoniei la București

NOUL STATUT agrar, dat de d. Alfred Rosenberg, în teritoriile rusești eliberate de sub blestemul bolșevic înseamnă unul dintre cele mai însemnate momente ale operei ce se săvârșește la Răsărit. După ...zeci și doi de ani nefasta experiență ruinătoare a comunismului ...e înlăturată în ceeace avea ea ...esențial. Noul regim agrar su...mă colectivismul și redă proprie...tea agrară în liberă folosință indi...duală. Doctrina comunistă a colec...tivizării s'a născut din gândul ne...curmat al iudaismului de a acapara ...munile altora și a robi brațele de ...muncă poftei lui nesătule de huzur ...fără risc și fără muncă. Proprieta...tea devenind colectivă, a Statului, ...efortul se mărginea în intenția lui ...Israel la a acapara frânele de con...ducere în Statul colectivist. Masele ...populare, sărăcite, obligate să mun...cească în colectivitate, deveniau o ...pradă ușoară, simple animale fără ...voință în mâna păturei conducătoa...re iudaice. Cele două decenii de co...lectivism agrar au avut consecințe ...nefaste pentru umanitatea celor ...000.000 de locuitori ai Uniunei ...sovietice. Economia sovietică a fost ...deficitară fiindcă țăranul a produs ...numai cât trebuia să-i satisfacă ...elementarele lui necesități de trai mizerabil. Revenirea de acum restabilește în normal funcțiunea factorilor economici, cari sunt nu numai factori de bună stare materială, ci și mijlocul cel mai sigur și mai rodnic de firească evoluție spirituală a unui popor. Dar procesul acesta de restabilire nu se poate face nici printr'o bruscă trecere la reformele exploatării agricole individualiste, nici prin forțarea rânduielilor prestabilite. De aceea noul statut agrar din teritoriile rusești, eliberate crează vechii forme colectiviste, impersonală și abuzivă, sistemul tranzitoriu al obștelor agrare cooperative, în care individualitatea creatoare a țăranului găsește un admirabil mediu de valorificare și de afirmare. Proprietatea individuală se va restabili astfel în modul cel mai firesc, fără convulsiuni și fără surprize.

A FOST ARESTAT în Franța marele industrial jidan Raphael Worms pentru specula ilicită. Nimic excepțional în această măsură a d-lui Pucheu, ministrul de Interne al Franței. De când se știe jidov în lume, treaba lui a fost să speculeze, să înșele și să acapareze. Dar acest Worms nu era în Franța numai un dictator la bursa de pielărie și încălțăminte. Jupânul a ieșit de după tejghea și s'a așezat la cârma vieții spirituale a națiunei franceze, dictând în viața politică și stâlcind scara valorilor naționale după inima lui cea pestriță de jidan. Worms era fruntaș al partidului radical socialist, senator în toate legislaturile, mare mahăr la Marele Orient al Franței și proprietarul a două ziare „Petit Bleu" și „Cri de Paris". Striga Parisul cu gâtlejul jidanului. Și alte multe ziare făceau ce spunea Worms, atacau pe cine le indica Worms sau ridicau în slavă pe cei ce erau pe placul lui Worms, fiindcă Worms avea de la întreprinderile lui un mare disponibil pentru publicitate. In presă și ziarele cari nu se plecau voinței lui Worms nu obțineau contracte de publicitate. Și iată cum un jidan din toată lumea crea curente de opinie publică în Franța, ca să le admire și să le urmeze, însușindu-și-le, superbi intelectuali nărozi de pe malurile Dâmboviței. Iar Worms nu era un jidan izolat în această funcțiune tutelară, cu multe răspunderi continentale. Alăturea de el era Bloch, era Dreyfus, erau Rothschilzii, era Zaharoff, era toată liota de fii ai lui Israel de după ghișeele băncilor și ale contoarelor de negustorie de cereale, de manufactură, de construcții de avioane și de automobile, de transporturi maritime, de mine și electricitate, etc.

MOARTEA DUCELUI DE AOSTA, vice-regele Etiopiei, în captivitate la englezi, aureolează eroica figură de ostaș italian a fostului comandant al forțelor italiene din Etiopia, dar crează o nouă răspundere și o nouă temă de suspiciune pentru comportarea engleză din acest războiu. La 54 de ani e greu să crezi în moartea naturală a unui om și un ostaș, care timp de aproape un an de zile a dovedit atât de covârșitoare energie, luptând izolat în fața unui inamic imens superior în număr și incomparabil superior înarmat. Ducele de Aosta s'a comportat la Keren, la Amba și Alagi și la Gondar ca un gladiator și ca un prinț, neobosit în luptă și măreț în fața inevitabilului. Când bravii ostași ai acestui brav comandant n'au mai avut niciun cartuș în armă și niciun proectil în gura tunului, a capitulat alăturea de camarazii săi de luptă, cu acea rară, superbă mândrie princiară, care știe să fie egală cu sine în primejdie, ca și la bucurie. Italia poate fi mândră de memoria Ducelui de Aosta, dar Anglia rămâne responsabilă, oricari ar fi fost cauzele morții, de această admirabilă viață, care se sfârșește mult prea timpuriu.

Această tristă și penibilă întâmplare ne sugerează alte juste și reale temeri. Oare fostul prim ministru al Jugoslaviei d. Stoiadinovici ridicat de la domiciliul său și dus cu sila în captivitate engleză în ajunul loviturei de stat de la Belgrad, acum un an, mai trăiește? Dar primul ministru al Birmanei, care a fost „reținut" fiindcă bănuiau d-nii de la Londra (Downing Street 10) că nutrește sentimente prea favorabile japonezilor, cum stă oare cu sănătatea? După atâtea atentate, unele reușite, altele nu, toate temerile sunt îndreptățite și orice îndoială e cu rost.

Traducerea Inaltelor Restricte Imperiale publicate în acest nr. d-lui prof. Basile Tănăsescu, secretar pe lângă Legația Imperială a Japoniei din București.

„EU MOR CA SĂ TRĂESC ÎN LUMEA VIITOARE"...

Unul dintre cele mai frecvente ...tecee populare japoneze cuprinde ...în textul următorul vers: „Eu mor ...ca să trăesc în lumea viitoare!" Poate că semnificația acestor cuvinte nu este atât de completă și limpede, dacă n'am ști bine că ea nu mai aparține legendei și mitului — ci unei realități, de care mai ales astăzi luăm act prin toate comunicatele de războiu venite din largul Oceanului Pacific. Am crezut întotdeauna că tot ceeace începe dincolo de granițele Europei sud-răsăritene, presupune o lume de mister, de magie sau de simplă superstiție. Am fost chiar învățați că oamenii nu par a fi oameni, ci un fel de zei — care trăiesc într'o spiritualitate aparte, tocmai pentru motivul că prea mult disprețuesc și viața și moartea. Dar încetul cu încetul, ni s'a dovedit că poporul acesta, a cărui civilizație și cultură impresionează printr'o vechime de veacuri — depășind orice înțelegere în religie, în tehnică și în umanitate — nu cunoaște decât legile lui proprii și este foarte credincios în deosebi tradiției lui. De aici s'au format și ...ele clase sociale, a căror erarhie ...disciplinează mai întâiu sensul ...existenței naționale și apoi prima...tul drepturilor de castă. Numai așa ...ne explicăm de ce clasa de frunte ...a poporului japonez — este clasa războinică, din care se recrutează toate elementele necesare atât vieții politice de stat interioare, cât și ...apărării și pregătirii războinice. Această noblime a spadei există în Japonia încă din secolul XII-lea, și a avut tot timpul pentru perfectarea ținutei lor morale și fizice față de toate surprizele istoriei. Dar, nobilimei de samurai nu le-a folosit numai obiectul imediat al realităților, nu se comporta numai în funcție de necesitățile statului și după o convingere — care ar fi putut fi schimbată — pentrucă și-a creat singură un cod de regulamente și percepte, care impun componenților castei războinice anumite forme de viață, anumite concepte morale — și mai ales le imprimă o pregătire temeinică sufletească în fața morții.

Acest cod poartă numele de Bushido! Redăm aci câteva noțiuni ale spiritului acestui cod, ale căror probleme reprezintă o datorie de onoare pentru soldatul japonez: „Bushido nu este decât învățarea morții adevărate. Ea este repetarea zilnică și repetarea în fiecare ceas a exercițiilor necesare formării sufletului pentru ora morții, pentru a putea aștepta și pentru a privi moartea cu cea mai desăvârșită liniște sufletească". Este impresionantă această literă de lege a codului, care neglijează simțul individual de vitalitate, care ignorează pasiunea de a trăi a tinerilor mai ales — și care dimpotrivă ordonă parcă pregătirea pentru moarte, dincolo de orice risc — știind bine că orice risc este supus desvoltării și eternității națiunii japoneze. Ceeace trebue relevat din acest complex — nu pare a fi aici resemnarea sau supunerea soldatului în fața acestui verdict, oricât de bine ar fi educat din copilărie — ci altceva, și anume amestecul care se produce în sufletul fiecărui luptător dintre două stări de fapt: spiritul de sacrificiu pentru Patrie și conștiința că murind, fiecare va continua să trăiască în viața viitoare. Iată dar că Patria devine astfel un scop de tranziție între lumea pământească și bucuria de a trăi în lumea cerească. Aici trebue cuprinsă și numai așa înțeleasă legea fundamentală a morții, a acestui cod ciudat „Bushido" — sub rigorile căruia se desvoltă curajul și personalitatea războiului japonez.

Nu de mult timp mai stărue încă în mintea noastră ecoul ultimelor comunicate de războiu, prin care se anunțau prăbușirea celor două vase englezești: „Repulse" și „Prince of Wales". Faptul în sine are o importanță de fapt și de succes. Dar procedeul în care aceste vase au fost distruse — este demn a fi relevat. Tinerii aviatori, dându-și seama că vasele prezintă o putere de apărare intensă, s'au rostogolit cu avioane și cu încărcătura lor în adâncul vapoarelor, nimicindu-le. „Eu mor ca să trăesc în lumea viitoare" — iată exemple de moarte, din care nu știi cât de mult vom putea învăța chiar noi pentru moartea și Patria noastră.

Laurențiu Fulga

ETAPELE UNEI SĂPTĂMANI

JOI, 26 FEBRUARIE. Se anunță din Ankara, că poliția turcă a făcut numeroase arestări în legătură cu tentativa de atentat împotriva d-lui von Papen. Ziaristul Goodis împreună cu alți patru englezi, dovediți a fi organizat răspândirea unor manifeste antigermane, au fost deasemenea arestați.

● Avioane japoneze au bombardat și scufundat vasul american port-avion de 19.900 tone „Yorktown".

VINERI, 27 FEBRUARIE. D. Alfred Rosenberg, ministrul Reichului pentru teritoriile ocupate din Est, a promulgat, de acord cu Reichmareșalul Goering delegatul pentru planul cvadrienal, un nou statut agrar aplicabil în regiunile care au făcut parte în 1939 din Uniunea Sovietică și au fost trecute în administrația civilă. Acest statut suprimă colectivismul și redă pământurile și proprietatea agrară mișcătoare în proprietate individuală.

● Japonezii au ajuns în cartierele mărginașe ale orașului Rangoon.

● Litinov-Finkelstein, ambasadorul jidan al U. R. S. S. la Washington, a ținut un discurs, în care face un desperat apel să se trimită ajutoare bolșevicilor, afirmând că dacă Sovietele vor fi nimicite, marile democrații anglosaxone nu vor fi în stare să evite catastrofala lor înfrângere.

SÂMBĂTĂ 28 FEBRUARIE. Un comunicat al ministerului de justiție anunță prelungirea prin lege a tuturor contractelor de închiriere, cari expiră la 23 Aprilie 1942.

● O delegație militară slovacă sub conducerea generalului Turanec a sosit în București, în vizită oficială, fiind întâmpinată în gara de Nord de căpeteniile oștirii noastre.

● Generalul Short, fostul comandant al forțelor terestre nord-americane din insulele Havai a fost dat în judecată împreună cu amiralul Himmel, fostul comandant al forțelor navale din acelaș sector, în fața unei instanțe militare, pentru incapacitate și neglijență în serviciu. Se știe, că cei doi militari americani au pierdut bătălia din primele zile ale intrării Japoniei în războiu contra Statelor Unite.

● Ambasadorul Japoniei la Moscova, generalul Tatekawa, demisionat din motive de boală, a fost înlocuit cu d. Namtake Sato, consilier al ministerului Afacerilor Străine, care va pleca în curând să-și ocupe postul, împreună cu d. Goro Morishima, consilier de ambasadă, cu grad de ministru.

● Generalul Wawell a fost rănit de explozia unui proectil japonez, pe când ateriza cu avionul la cartierul său general.

● Japonezii au ocupat orașul Kuepang din insula Timor și au dat o mare luptă navală biruitoare în apele insulei Java, unde au scufundat un crucișetor și trei contratorpiloare inamice.

DUMINECĂ, 1 MARTIE. Japonezii au debarcat în insula Java cu trupe transportate în 50 de vase de transport.

● La Tokio s'a sărbătorit, în fața reprezentanților diplomatici ai statelor pactului tripartit, a brea aniversare a imperiului Manciukuo.

● La Paris s'a deschis expoziția intitulată „Bolșevismul contra Europei", la care participă alăturea de materialul francez, materialul documentar oferit de Germania, Italia, Spania, România, Finlanda și Ungaria.

● Guvernul bolivian a fost remaniat.

LUNI, 2 MARTIE. Se vorbește de o nouă remaniere a guvernului britanic, în care ar urma să fie înlocuiți miniștrii minelor și producției aeronautice și directorul serviciilor combustibilelor lichide. De asemenea se dă ca posibilă înlocuirea lui sir Archibald Sinclair.

● La Vichy s'a semnat un acord comercial franco-român, care stabilește normele unui schimb de mărfuri în compensație. Acordul a fost semnat de amiralul Darlan și d. Bouthillier din partea Franței și d. Riott, ministrul României la Vichy, împreună cu d. Radu Plessia din partea României.

● Ocupația japoneză în insula Java, progresează în condițiuni satisfăcătoare.

MARȚI, 3 MARTIE. Ducele de Aosta, vice regele Etiopiei și comandantul forțelor italiene cari au rezistat eroic la Keren, Amba Alagi și Gondar, a încetat din viață în captivitate, la Nairobi.

● Generalul Wavell a sosit în Indii, confirmând astfel știrea că englezii au lăsat puținelor forțe olandeze sarcina apărării Indiilor olandeze.

● Trupele japoneze au încercuit Rangoon-ul.

MIERCURI, 4 MARTIE. Formații ale aviației britanice au atacat în mod laș și prin surprindere localitățile din împrejurimile Parisului, dărâmând 200 de clădiri și cauzând peste 600 morți și 1200 răniți. Această nouă crimă britanică a stârnit indignarea întregei lumi civilizate.

● Generalul Wavell a preluat comanda trupelor britanice din Indii, cu însărcinarea de a organiza apărarea acestei importante colonii britanice.

● D. von Papen, ambasadorul Germaniei la Ankara, a donat suma de 1000 lire spre a fi distribuită populației sărace din Capitala Turciei, cu semn de gratitudine pentru modul fericit cum a scăpat d-sa și familia sa din atentatul recent și ca mulțumire pentru dovada de prietenie pe care a arătat-o, în această împrejurare, națiunea turcă față de d-sa și de națiunea pe care o reprezintă.

„CHEMAREA VREMII"
SĂPTĂMÂNAL DE ACTUALITATE
Inscris sub Nr. 52-949 în reg. pub. periodice al Trib. Ilfov S. I. com.
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
TR. BELVEDERE 5. ETAJ II. TEL. 4.78.9.5
Abonamente:
INSTITUȚII 1500 — PARTICULARI 400

Humorul altora

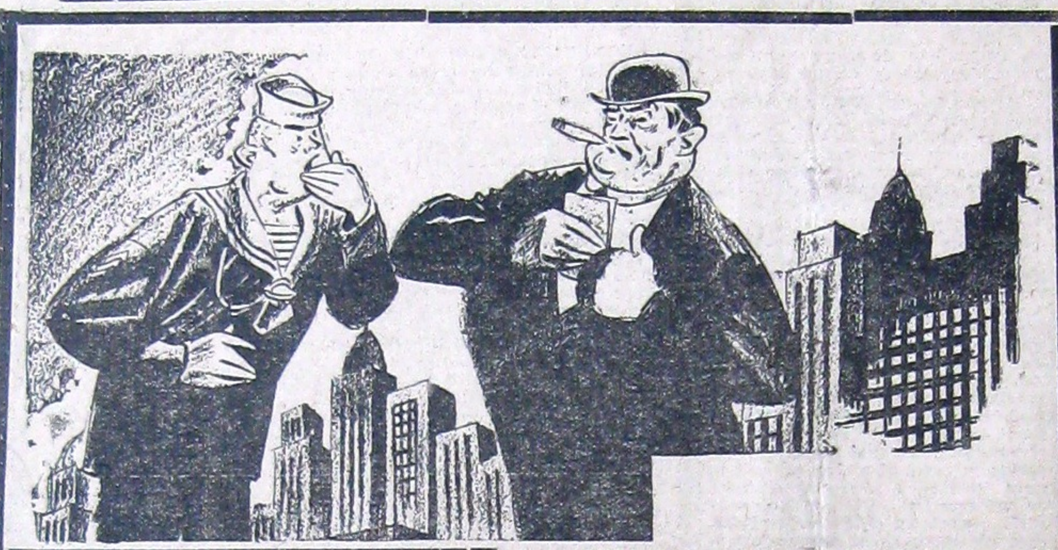

— Cât crezi că va costa această victorie americană? Eu o cumpăr numaidecât.

(Marc Aurelio)

AMERICA: Voi cărați-vă. Eu am destulă bătaie de cap cu armata mea.

(Lustige Blätter)

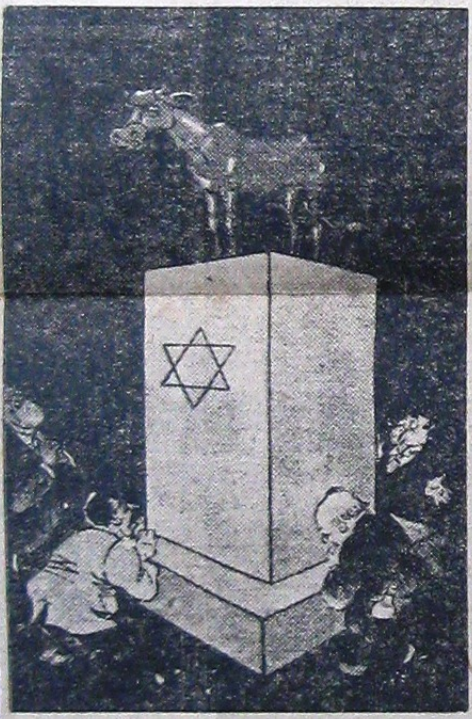

— Să ne rugăm cu ardoare, tovarăși, apoi să cântăm împreună frumosul cântec: „Inainte soldați creștini!".

(Lustige Blätter)

— Poți să-mi spui de ce lui Ivan i-ai dat douăzeci de zile concediu agricol și nouă numai zece?
— Nu înțelegi? El trebue să dea foc la niște lanuri care sunt de nouă ori mai mari decât ale noastre.

(Marc Aurelio)

— Cine comandă o divizie?
— Tovarășul general.
— Și după el, cine urmează?
— Plutonul de execuție.

— De ce ai denunțat pe fiul tău G. P. U.-lui?
— Păi altfel mă denunța el pe mine.. și-am vrut să i-o iau înainte.

FRONTUL AFRICAN

— Totul mergea bine în Marmarica, dar pe urmă au venit italienii și germanii...

(Bertoldo)

INSTITUTUL DE ARTE GRAFICE AL MUNCII, Str. Sărindar No. 5-7-9

ANTICARIAT Nr. 1
LEI 30